

Cred că ajung cele scrise până aici, pe care, pe scurt le-am scris, pentru dragostea voastră, ca să se arate fapta cea bună şi îndrăzneala Sfântului Grigorie către Dumnezeu. Iar tu, o! fericite părtaş al cuvioşilor părinţi, vorbitorule cu sfinţii îngeri, sfinte al lui Dumnezeu Părinte Grigorie, cerescule om, pământescule înger, roagă-te totdeauna pentru noi, slugile şi robii tăi şi izgoneşte de la noi toată ispita şi toată greutatea, izgoneşte cu toiagul rugăciunilor tale împerecherile din Biserica lui Hristos Dumnezeu, că au înconjurat-o acum ereticii din toate părţile ca nişte lei şi ca nişte pui de lei şi caută s-o răpească şi s-o înghită.

Aşa, Sfinte al lui Dumnezeu, alungă departe de la dânsa tot eresul, că poţi câte voieşti, căci te afli în lumină înaintea Domnului şi locuieşti în locaşurile cele nestricăcioase, după ce ai păzit nestinsă făclia faptei celei bune pustniceşti. Şi acum primeşti negrăitele bunătăţi ale desfătării şi ale fericirii veşnice întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea, împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

Viaţa, Acatistul, Paraclisul şi noi minuni ale Sfântului Grigorie Decapolitul

Viaţa, Acatistul, Paraclisul şi noi minuni ale Sfântului Grigorie Decapolitul

Cuvioase Părinte,
glasul Evangheliei Domnului
auzind, lumea o ai părăsit,
bogăţia şi slava întru nimic
le-ai socotit. Pentru aceasta
tuturor ai strigat: Iubiţi pre
Dumnezeu şi veţi afla har
veşnic. Nimic să nu cinstiţi
mai mult decât dragostea Lui.
Ca atunci când va veni întru
Slava Sa, să aflaţi odihnă cu
toţi Sfinţii; cu ale cărui
rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi
mântuieşte sufletele noastre.

VIAŢA, ACATISTUL, PARACLISUL ŞI NOI MINUNI

ale Sfântului Preacuviosului şi de
Dumnezeu Purtătorului
Părintelui nostru

GRIGORIE DECAPOLITUL,

apărătorul dreptei credinţe
şi făcătorul de minuni

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfinţitului Părinte Gherasim
Arhiepiscopul Râmnicului

Ediţia a III-a, revăzută şi adăugită

SFÂNTA MONASTIRE BISTRIŢA-VÂLCEA

Troparul Sfântului Grigorie Decapolitul
Glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pre toți i-ai luminat; alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai mustrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Condacul Sfântului
Glasul al 3-lea:

Soare luminos pre tine Biserica te cunoaște, cu podoabele faptelor bune și cu razele tămăduirilor pre toți luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiască pomenirea ta și cinstim nevoințele tale, preafericite părinte, înțelepte Grigorie.

Cuvânt înainte

Tradiția consemnează că adesea, în secolul al XV-lea, în urmă cu peste cincisute de ani, în biserica micului schit de pe malul Bistriței, se retrăgea adesea pentru rugăciune, aflând odihna sufletului său, unul din cei patru frați Craiovești. Cela ce pretutindenea este și toate le plinește, Duhul de viață dătător și mângâietor a alinat suferințele la vreme de prigoană ale banului Barbu al Craiovei, izbăvindu-l din robie amară cu ajutorul Sfântului Mucenic Procopie, ocrotitorul schitului. În inima binecredinciosului ban a rodit râvna de a mulțumi Domnului pentru binefacerile primite și cu multă dragoste a dorit să ridice pe locul acelui schit o aleasă mănăstire spre pomenirea neamului său.

Afierosi noului lăcaș numeroase podoabe, însuși chivernisind la ridicarea unei zidiri mărețe, spre slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Căutând mai apoi a o înfrumuseța și cu cele mai de preț odoare ale creștinătății, a auzit la Constantinopol, unde se afla în acea vreme, de viața și învățăturile Sfântului Grigorie Decapolitul, de mărturisirea sa plină de râvnă împotriva ereticilor iconoclaști și mai ales, de minunile care se făceau cu ajutorul rugăciunilor sale spre folosul tuturor.

Când împărăteasca cetate, „Ochiul lumii", s-a luat de către agareni dimpreună cu toate sfințeniile creștinătății ce se aflau într-însa, „s-au luat și sfintele moaște subt stăpânirea turcească". Bisericile fuseseră preschimbate în moschei, iar creștinii puteau să se închine sau să ceară ajutor lângă sfintele moaște doar cumpărând bunăvoința demnitarilor turci ce le stăpâneau acum. Așa a ajuns și banul Barbu în 1497 a se închina *„în casele acelui aga, ce l-au dus de i-au arătat într-o cameră a sa osebită, sfântul trup al acestui mare Grigorie Decapolitul, luminătoriul nostru cel neadormit..."*

Dorind a-și înmulți averile pământești, acest demnitar se învoise a primi de la banul Barbu greutatea sfintelor

moaşte în aur în schimbul acestora. Aşezând ei sfintele moaşte pe unul din talerele balanţei, acesta se coborî mult. Dar prin minune talerele s-au echilibrat după ce banul Barbu cumpăni „doar o jumătate de traistă de galbeni", spre uimirea celor de faţă. Se spune că atunci turcul ar fi zis cu mâhnire: *"Bac, bac, gheaur gheaura ţeker"*, adică *„Vezi, vezi, cum creştin la creştin trage"*, căci nădăjduia la mai mult câştig.

Apoi cu mijlocirea şi osteneala banului Barbu, odată cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul au venit în Ţara Românească de la Constantinopol şi Patriarhii Constantinopolului şi Ierusalimului, înştiinţându-se de aceasta Mitropolitul Târgoviştei din acea vreme şi Episcopul Râmnicului, pentru ca împreună cu soborul bisericesc, cu cel boieresc şi cu toţi cei ce aveau evlavie şi dragoste către Dumnezeu să întâmpine la Dunăre alaiul Sfintelor moaşte.

Aici au făcut sfat dimpreună cu toţi arhiereii ce erau adunaţi prin voia lui Dumnezeu, hotărând a se pune la cinstit rădvanul ce avea să poarte sfintele moaşte, cai tineri, neînvăţaţi, ca prin povăţuirea Sfântului Grigorie să meargă acolo unde va binevoi el însuşi să aleagă loc din întreg ţinutul aflat sub ocârmuirea banului Barbu. Căci prin aceasta, banul Barbu socotea să se arate plecat şi ascultător fără de îndoială sau cârtire proniei dumnezeieşti şi să cunoască dacă sunt bineplăcute înaintea lui Dumnezeu ostenelile sale cele pentru ctitoria de la Bistriţa.

Şi iată cum, prin porunca lui Dumnezeu şi prin puterea sfintelor moaşte, caii au condus întreg alaiul către Sfânta Mănăstire Bistriţa din Vâlcea, unde sfintele moaşte au fost aşezate cu mare evlavie în biserică şi împodobite cu noi veşminte şi odoare de mare preţ.

Vrând mai apoi domnitorul din acele vremi a ridica pe Sfântul Grigorie de la Bistriţa şi a-l aşeza ocrotitor al cetăţii Bucureştilor, s-a stârnit o aprigă furtună din voia

sfântului pe la jumătatea Oltului, aşa încât întreg alaiul a fost nevoit să se întoarcă înapoi, căci se primejduia de înec.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotăra în chip sobornicesc şi canonic ca Sfântul Grigorie Decapolitul să fie cinstit în întreaga noastră Biserică, prin înscrierea sa în sinaxarul şi în calendarul ortodox, precum şi prin trecerea sfintei sale slujbe în cărţile de cult.

Timpul a arătat tuturor că aceasta a fost voia lui Dumnezeu, ca sfântul lăcaş al mănăstirii Bistriţa să păstreze între zidurile sale această comoară de mare preţ pentru întreaga creştinătate, trupul binemirositor şi nestricat de pecetea morţii al Sfântului Grigorie.

„Deci a se păzi acest Trup întru întregimea sa, iaste o Minune carea întrece celelalte Minuni: căci celelalte Minuni Dumnezeu le-au lucrat, împrotivindu-se firii. Iară această minune dumnezeiască Dumnezeu au lucrat-o împrotivindu-se Hotărârei sale celei nestrămutate: cu cuviinţă dară iaste a îndoi cuvântul şi a zice „Minunat iaste Dumnezeu întru Sfinţii Săi". Iară prea minunat Se vede întru Sfântul Său la a căruia întregimea Trupului astăzi ne închinăm. Dreaptă judecată, minunată răsplătire a lui Dumnezeu.

Sfântul în viaţă gătit fiind mire de părinţii săi, pre ascuns au fugit: Iată, Mirele Bisearicii Hristos, l-au împodobit ca pre un Mire al Bisearicii cu podoaba nestricăciunii. Sfântul prin Pustii cu Posturi şi cu osteneli şi-au topit prisosirea cărnii Trupului, iată Dreptul Judecătoriu rămăşiţa trupului că o păzeşte netopită. Sfântul aflându-se in vremea Iconomahilor, cu poftă au râvnit ca să îşi jărtfească Trupul pentru sfintele Icoane. Iată Cela ce Se închină în Ceriu de îngeri şi pre pământ de oameni, Trupul său l-au rădicat în cinstea Icoanelor, păzindu-l ca toţi să se închine la dânsul ca la Icoane.

O, Sfinte Grigorie, cela ce cu neamul cel pământesc te tragi din Decapoli, iară cu neamul sufletului te tragi din

Ceriu, Cetatea tuturor sfinților, cela ce în viață ai călcat Asia, ai venit pe la Vizantie (Bizanț), în Roma ai umblat, iară după pristăvire cu judecățile lui Dumnezeu într-acest Lăcaș te-ai așezat. Noi ne umplem de îndrăzneală, petrecem cu bună nădejde avându-te întru această țară, precum și lăcuitorii ce au câștigat prin țările lor din Pronie Dumnezeiască asemenea întregi sfinte Moaște. Adecă Corfusul, pre Sfântul Spiridon și pre Împărăteasa Teodora. Țarigradul, pre Sfânta Solomoni și pre Împărăteasa Teofana și pre Eufimia Mucenița. Solonul, pre Sfântul Grigorie Palama și pre Sfântul Teona. Zakindul (Zakinthos), *pre Sfântul Dionisie. Hios, pre Cuvioasa Matrona. Ostrovul Mavra, pre Sfânta Mavra. Kefalinia, pre Sfântul Gherasim. Amoreeea, pre Cuviosul Ieremia. Critul, pre Sfântul Gherasim. Veria, pre Cuviosul Antonie cel nou. Mănăstirea Olimbului (Olimpului), pre Sfântul Dionisie. Raguza, pre Sfântul Vlasie. Veneția, pre Sfântul (Sfinții) Atanasie și Chiril. Mitropolia Bucureștilor, pre Sfântul Dimitrie cel nou. Bisearica Domnească din Orașul Argeșului, pre Sfânta Filoteea și Moldova pre Sfânta Parascheva. Și precum lăcuitorii acestor Cetăți la Praznicile acelor sfinți prin Litanii și rugăciuni, câștigă ale sfinților dăruiri, așa și noi la Praznicul tău de astăzi aducând nevrednici rugăciuni cerem: învredniceşte-ne Darului tău celui Ceresc. Mijlocește pentru toată obștea. Păzește întru toată pacea, pre lăcuitorii Lăcașului tău povățuiaște-i la viața cea vrednică de sfântă slujba ta"***(Fragment din cuvântul Episcopului Chesarie al Râmnicului din noiembrie 1779, BAR, CVR, 417A)***.*

Sfințenia este taina prezenței lui Dumnezeu în om Dăruindu-se Bisericii, Sfinții au strălucit în lumina lui Hristos, pe care au împărtășit-o tuturor, lăsând în urmă o Biserică Vie. *„Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?"*, spune în *Apocalipsă* (*6: 10-11*) că Îl întreabă Sfinții pe Domnul Hristos. Și s-a spus lor *să*

stea în tihnă încă puțină vreme, până când vor plini numărul și cei împreună slujitori cu ei și frații lor.

Am fost creați cu o adâncă dorire lăuntrică după Dumnezeu, pe care o putem sătura doar râvnind și lucrând spre deplina asemănare cu El, pe cât este nouă cu putință. Atunci Dumnezeu ni Se va face cunoscut pe Sine prin energiile Sale, în care se manifestă bunătatea Sa, milostivirea, judecata, iubirea, lumina necreată a Slavei Sale, al cărui chip suntem, măcar că purtăm rănile păcatelor. Sfințenia omului nu este decât rodul unei vieți petrecute în iubire și lepădare de sine neîncetată, manifestarea în chip vădit a îndumnezeirii omului.

Doar *„cei curați cu inima vor vedea pre Dumnezeu" (Matei 5,8)*. A-L urma pe Hristos este chipul în care noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu în această viață.

Ne adresăm Sfinților cu felurite rugăciuni de cerere, ca să mijlocească pentru noi înaintea Tronului ceresc. În fața icoanei lor stând, ne aflăm încredințați că harul lui Dumnezeu se pogoară la noi prin rugăciunea lor fierbinte pentru că, în iubirea lor pentru noi, iubirea lui Dumnezeu găsește o cale potrivită spre inimile noastre.

Hristos ne-a poruncit nouă, celor ținuți de multe neputințe aici pe pământ din pricina neștiinței și a patimilor, dragostea: să ne iubim unii pe alții și pe măsura ostenelii noastre, rănile se vor închide și durerile vor înceta. Dragostea aduce roua smereniei. Pe poarta ei intra-vor către cer cei ologi, cei orbi, cei ținuți de multe dureri, pe care Hristos îi iubește și îi tămăduiește prin dragostea Sa.

Să cerem ajutorul Sfântului Preacuviosului nostru Părinte Grigorie pentru a putea și noi, creștinii vremurilor de pe urmă, să urmăm cu trezvie și jertfelnicie chemării pline de dragoste a Sfinților.

VIAȚA SFÂNTULUI PREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DECAPOLITUL

ale cărui sfinte moaşte se păstrează
la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea

Acesta s-a născut într-una din cetățile Decapoliei, care se numeşte Irinopolis. Tatăl lui se numea Serghie şi era robit de patimile trupului, încât pentru mântuirea lui nicidecum nu purta de grijă. Pe maica sa o chema Maria şi era binecredincioasă, iubitoare de Dumnezeu şi de fii, care, fiind rădăcină bună şi frumoasă stâlpare, a odrăslit pe acest mare Grigorie.

Ajungând la vârsta de opt ani, Grigorie a fost dat la carte. După ce s-a nevoit vreme destulă şi a învățat toate câte i s-au părut că-i sunt de trebuință, alerga totdeauna la biserică cu multă evlavie şi toate cuvintele folositoare şi mântuitoare de suflet, câte le auzea, le împlinea şi cu fapta, ca un cunoscător şi înțelept. Apoi, înălțându-şi mintea la cele cereşti, a urât cu totul cele pământeşti, iar de trup nici o grijă nu purta. Şi nu mânca nicidecum bucate bune şi scumpe, ci simple şi puține, cât să împlinească nevoia trupului, deşi îl sileau părinții să mănânce şi să se veselească împreună cu dânşii. Dar fericitul nicidecum nu voia, ci mai mult se îndeletnicea cu

cititul dumnezeieştilor Scripturi, ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, de unde totdeauna adăpându-se, şi-a dat rodul la vremea sa, după cum se va arăta mai departe.

Acest cuvios mergea la dumnezeiasca biserică adeseori şi asculta cu multă luare-aminte cântările lui David, prin care îşi aprindea sufletul către dumnezeiescul dor. De multe ori, depărtându-se în loc liniştit, se ruga lui Dumnezeu ca să-l învrednicească a se face rob adevărat al Lui. Era apoi îndemânatic la multe feluri de lucruri de mână din care îşi câştiga hrana vieții, iar cele ce îi prisoseau le dădea săracilor. Părinții lui îl sileau să se îmbrace cu haine scumpe şi frumoase, iar el, iubitul şi doritul lui Dumnezeu, purta haine proaste, aducându-şi aminte de cuvântul Domnului Care zicea că cei ce poartă haine moi se află în casele împărăteşti.

După ce a ajuns la vârsta cea legiuită, au vrut părinții să-l însoare, fără de voia lui; iar vrednicul de minuni Grigorie, având dorința să-şi păzească întreaga înțelepciune şi fecioria, pe ascuns lepădându-se de lume şi de toate cele frumoase şi veselitoare ale ei, de părinți şi de toate rudeniile sale, a fugit pe ascuns şi s-a dus într-o mănăstire. Acolo era egumen un episcop îmbunătățit care, din pricina eresului prigonitorilor contra sfintelor icoane, se retrăsese atunci de curând de la episcopia sa, fiindcă ereticii erau abătuți la minte şi supărau pe cei credincioşi. Pentru aceea, ca să

nu-l supere şi să-l silească a cădea din adevăratele dogme ale dreptei credinţe, şi-a lăsat scaunul şi petrecea prin munţi şi prin peşteri.

Tânărul Grigorie, mergând la păstorul acesta îmbunătăţit, i-a spus că are de gând să se facă monah. Iar episcopul, văzându-l plin de râvnă dumnezeiască şi arzând cu duhul, l-a întărit în bunul lui scop şi l-a trimis la nişte monahi, care petreceau într-un loc prea liniştit şi ascuns, ca să se deprindă mai bine cu nevoinţele şi deprinderile monahiceşti.

Întru acestea petrecând Grigorie şi nevoinţa cea bună săvârşind, după cuvântul Apostolului, punea suişuri în inima sa, după cum zice psalmistul. Nu după multă vreme, a murit Serghie, tatăl sfântului, iar maica sa, dorind să-l vadă şi neştiind unde se află prea iubitul ei fiu, a cercetat cu dinadinsul prin toate mănăstirile, schiturile, sihăstriile şi pustietăţile, până când, cu multă osteneală şi după multă vreme, a aflat pe fiul său cel dorit.

După ce l-a aflat şi a înţeles că vrea să se facă monah şi să slujească lui Dumnezeu întru feciorie şi întru curăţenie, ea, ca o binecredincioasă şi de Dumnezeu iubitoare, nu s-a întristat, nici nu l-a împiedicat de la o cale ca aceasta a mântuirii; ci, mai ales, l-a lăudat şi l-a învăţat să fie mare la suflet şi îndrăzneţ către nevoinţele monahilor. Numai aceasta l-a rugat, să meargă într-o mănăstire de obşte, care se afla la locurile de primprejur,

în care era şi un frate al său, ca astfel amândoi să se nevoiească şi să aibă unul printr-altul mângâiere şi ajutor.

Deci, Sfântul Grigorie, văzând că voia maicii sale nu este potrivnică scopului său, ci mai vârtos ajutătoare spre mântuirea fratelui său – căci numai atunci se cuvine a nu asculta fiii pe părinţii lor, când aceştia îi sfătuiesc la ceva împotriva voii lui Dumnezeu –, atunci s-a înduplecat să facă voia maicii sale şi s-a dus în acea mănăstire al cărei egumen era un eretic, care avea mare dragoste şi prietenie cu ereticii.

Acest lucru, după ce l-a înţeles sfântul, nu l-a suferit, ca un râvnitor al bunei credinţe ce era. Deci nu s-a temut deloc, ci cu îndrăzneală l-a mustrat înaintea tuturor fraţilor mănăstirii aceleia, spunând că nu este vrednic a păstori atâtea oi cuvântătoare, fiind eretic şi prigonitor al sfintelor icoane. Iar egumenul acela, nesuferind mustrările sfântului şi umplându-se de mânie, cu multă trufie a poruncit celor ce-i stăteau înainte să bată pe sfântul fără milă. Sfântul a primit mulţimea loviturilor ca o rouă cerească şi mulţumea lui Dumnezeu că l-a învrednicit a suferi aceasta pentru dreapta credinţă.

Deci a fugit din acea mănăstire, că nu suferea să stea cu ereticul acela la un loc, urmând şi canonul 121 al Sfântului Ioan Pustnicul, care dă voie monahului a ieşi din mănăstirea în care egumenul este eretic. El, fugind, s-a dus, purtând pe

trupul său rănile pe care le luase asupră-şi de la egumenul eretic pentru adevărata credinţă. Apoi a mers la altă mănăstire, unde era egumen o rudenie a maicii sale, care se numea Simeon şi care era arhimandrit peste toate mănăstirile celor două cetăţi. Aceluia i-a spus toate câte a pătimit de la egumenul cel eretic, arătându-i şi rănile ce le luase de la dânsul.

Simeon a primit pe Grigorie cu toată bucuria, ca pe o rudenie a sa şi, după ce l-a mângâiat, l-a rânduit pe el să stea cu ceilalţi părinţi şi fraţi ai mănăstirii, dându-i canon şi rânduială, cum să petreacă şi în ce chip să se nevoiască. După aceea l-a încercat spre toată fapta bună, cea lucrătoare, căci şi el era foarte îmbunătăţit şi prea iscusit în toate luptele împotriva duhurilor celor viclene şi în nevoinţele cele monahiceşti.

Tânărul Grigorie primea învăţăturile, sfaturile şi îndemnurile către faptele bune ale unchiului său, precum se aşază pecetea pe ceara cea moale. Pentru aceea a sporit în scurtă vreme în faptele bune şi în nevoinţele monahiceşti adică în ascultare, în smerenie, în dreapta judecată, în cunoştinţă, în răbdare, în blândeţe, în dragoste către Dumnezeu şi către aproapele şi în toate faptele bune, încât s-a făcut iubit tuturor fraţilor mănăstirii, care, ca pe un înger al lui Dumnezeu, îl socoteau. Iar fericitul Grigorie, cu cât se vedea cinstit de către toţi, cu atât mai mult se smerea, în toate urmând lui Dumnezeu, Celui Ce S-a

smerit pentru noi şi ne-a învăţat, zicând: *„Luaţi asupra voastră jugul Meu, şi vă învăţaţi de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima“.*

Deci, după ce a petrecut în această sfântă mănăstire a unchiului său paisprezece ani, după ce a adunat în sufletul său fapte bune şi, după ce s-a iscusit în toate luptele minţii şi s-a îmbrăcat cu putere de sus şi cu toate armele lui Dumnezeu – cum zice Apostolul – s-a înarmat şi s-a făcut vrednic a sta împotriva tuturor meşteşugirilor diavoleşti. Apoi, cunoscând că va putea să locuiască deosebit şi, ca un viteaz ostaş, să iasă în câmpul de luptă cu duşmanul cel nevăzut şi să-l biruiască, atunci a rugat pe arhimandritul mănăstirii să-i dea voie a şedea într-o chilie în singurătate, fără a avea nici o grijă de cele trupeşti şi pământeşti.

Acel bun păstor, cunoscând râvna lui cea fierbinte către viaţa cea desvârşită şi dragostea lui către Dumnezeu, apoi înţelegând că darul Sfântului Duh s-a sălăşluit întru dânsul pentru curăţenia şi smerenia inimii lui, spre folosul ce avea să se pricinuiască multora, l-a lăsat; iar Sfântul s-a dus într-o peşteră, care era într-o prăpastie adâncă, în care a intrat bucurându-se şi care nu era departe de mănăstirea aceea. Acolo, izbăvindu-se de toate gâlcevile, petrecea în rugăciune, vorbind cu Dumnezeu. Însă a aflat şi acolo mare supărare, căci locuiau în peştera aceea o mulţime de draci, încât nu putea nimeni să se

apropie de locul acela, ce era de multă vreme locuit de ei fără de nici o supărare.

Mai înainte cunoscând diavolii izgonirea lor din locul acela, s-au tulburat foarte şi cu toţii s-au pornit asupra lui Grigorie, cu multe feluri de măiestrii, ca să-l izgonească de acolo. Căci, arătându-se în chip de ostaşi înarmaţi cu multe feluri de arme, s-au pornit asupra lui strigând cu glasuri groaznice şi neobişnuite, zicând: *„Ieşi din locul nostru în care de multă vreme locuim, căci multe rele vei pătimi de la noi, iar mai pe urmă te vom şi omorî“*. După aceea s-au prefăcut toţi în scorpii şi în balauri înfricoşaţi şi au năvălit asupra lui, cu gurile căscate, ostenindu-se numai şi numai pentru a-l înghiţi.

Sfântul, cunoscând viclenia lor, nu se temea nicidecum de dânşii şi stătea cu vitejie şi fără temere, ca un ostaş viteaz înarmat cu armele lui Dumnezeu, înfrângându-i şi biruindu-i. Iar ei, ca nişte valuri de mare, după ce s-au izbit de piatra cea întemeiată pe nădejdea lui Dumnezeu şi s-au întors ruşinaţi, nu s-au descurajat, nici nu s-au lăsat de a-i da război. Ci, după câtăvă vreme, iarăşi au năvălit asupra lui Grigorie şi, când el făcea rugăciune către Dumnezeu, ei îl muşcau de picioare, iar când sfântul făcea metanii, ei se încolăceau pe mâinile lui şi se atârnau de el ca să nu se ridice în sus, îl muşcau de mâini şi îl înţepau cu limbile ca nişte ace înveninate, încât îi pricinuiau sfântului mari şi nespuse

dureri. Acestea le făceau viclenii draci ca să-i îndepărteze mintea de la Dumnezeu şi să i-o atragă spre cele pământeşti.

Sfântul Grigorie, având nădejde către Dumnezeu, nu băga seamă de rănile şi muşcăturile lor, ci ca pe nişte săgetături copilăreşti le socotea. De aceea, văzând ticăloşii diavoli că nu pot să-l izgonească şi că nu pot nimic asupra Sfintei Cruci, cu care era înarmat, ei singuri au plecat din peşteră. Însă, nu după multe zile, iarăşi s-au prefăcut în chip de ostaşi mulţi şi au venit în peşteră cu săbii, cu suliţe, cu arcuri şi cu unelte de război.

Apoi, năvălind asupra sfântului cu strigăte şi cu chiote, se lăudau că, de nu va ieşi din peşteră, îl vor omorî. Iar el, însemnându-se după obicei cu semnul cinstitei Cruci, ca pe nişte păianjeni a risipit toate meşteşugirile lor şi pe toţi i-a izgonit. Ei, fugind, strigau unele ca acestea: *„De vreme ce ne-a izgonit din locul nostru, nedreptul acesta, unde ne vom mai duce noi, ticăloşii?“*. Acestea zicând, s-au risipit, căci rugăciunea sfântului îi ardea ca o văpaie de foc şi au fugit toţi înfricoşaţi.

După câteva zile, preaviclenii diavoli au încercat altă măiestrie. Căci, după ce au văzut că prin ispitele cele din stânga, pe care le-au adus asupra sfântului, nu l-au putut birui, au început să-l ispitească cu cele din dreapta, Dumnezeu poate voind astfel să lămurească pe robul Său şi să-l facă desăvârşit în toată fapta bună şi astfel

să se preamărească numele Său printr-însul. Deci, cu cele din dreapta a început vicleanul să-l ispitească, după cuvântul Apostolului, ca să se facă ostaş al Împăratului Hristos şi din nici o parte să nu fie biruit de războiul vrăjmaşului. Să vedem dar, care era măiestria aceea, pe care au încercat să o aducă asupra Sfântului.

În noaptea de nouă martie, adică spre ziua Sfinţilor patruzeci de Mucenici ai lui Hristos, diavolii au mers în peşteră la cuviosul, având cununi pe capetele lor, ce străluceau ca soarele, şi au zis către dânsul: *„Noi suntem cei patruzeci de mucenici ai lui Hristos şi am venit să-ţi dăm daruri şi puteri asupra dracilor"*. Dar el, cunoscându-i cu darul lui Dumnezeu care locuia într-însul, i-a certat şi s-au făcut nevăzuţi. De aceea, văzând ei că nici cu o altă măiestrie nu puteau să-l doboare şi să-l scoată din locul acela, au dat în trupul lui atât de mare război de desfrânare, încât ardea de această patimă, ca şi cum l-ar fi săgetat cineva cu săgeţi de fier, înfocate.

Aflându-se în acel război cumplit şi, cu dinadinsul rugându-se lui Dumnezeu ca să-l izbăvească de o patimă ca aceasta, dumnezeiescul dar, care de-a pururea era cu dânsul şi-i ajuta să fie mai presus de toate ispitele vrăjmaşului, i-a dat ajutor şi în această ispită. Căci s-a arătat în vis o femeie cinstită şi cuvioasă, care semăna cu maica sa, şi aceea l-a întrebat pe sfântul, zicând: *„O, prea iubitule fiu, care este pricina mâhnirii tale?"*.

Iar sfântul, punându-şi degetul pe pieptul său, i-a arătat ei patima sa. Acea cinstită femeie, pipăind cu mâna locul unde i-a arătat şi desfăcând rana lui cu degetul ca şi cu un brici, i s-a arătat că a scos de acolo o bucăţică putrezită, zicându-i: *„Iată, aceasta a fost durerea ta şi nu te mai întrista, căci a încetat. De acum înainte nu va mai veni asupra ta nici o sminteală"*. Acestea văzându-le, s-a deşteptat şi, cunoscând că Domnul a ridicat de la el pofta trupului de desfrânare, s-a bucurat şi I-a mulţumit.

După aceasta, având dorinţa să vadă pe fratele său, a trimis la dânsul pe ucenicul care îi slujea, când avea trebuinţă de câte ceva, ca să-l aducă la dânsul acolo în peşteră. Deci, rămânând el singur, se îndeletnicea cu gândirea lui Dumnezeu în trezirea minţii. Iar într-o noapte, aflându-se singur şi stând la rugăciune cu dinadinsul către Dumnezeu, a venit peste dânsul o uimire şi a avut o vedenie minunată. Căci a strălucit din cer o lumină ca soarele şi, înconjurând toată peştera şi locul din primprejurul ei, a venit o bunămireasmă de nepovestit, care a ţinut mai multe zile, până când a venit ucenicul de la fratele lui şi a bătut în uşa peşterii ca să-i vestească despre acesta.

Sfântul, auzind, s-a trezit ca dintr-o beţie din vedenia aceasta. Şi după ce i-a deschis uşa, văzând pe ucenicul său, l-a întrebat zicând: *„Cum te-ai întors aşa degrabă, frate?"*. Căci i s-a părut că a lipsit o vreme de numai un ceas.

Iar ucenicul a răspuns: *„N-am venit curând, părinte. Căci, neaflând pe cel căutat și zăbovind, acum am venit fără nici o ispravă“*. Cuviosul a întrebat pe ucenic: *„Dar câte zile sunt de când te-ai dus și în care zi ai venit?“*. Iar el i-a răspuns: *„Am plecat duminică de aici și astăzi e joi, a doua săptămână“*.

Auzind acestea, pe cuviosul Grigorie l-a cuprins mirarea cum au trecut atâtea zile, pe când lui i s-a părut că fratele, a zăbovit numai un ceas. Însă, temându-se să nu fi fost vreo amăgire diavolească, a găsit o cale să vestească părintelui său. Pentru aceea i-a scris o scrisoare, rugându-l să facă osteneală și să vină până la dânsul, căci are să-i spună un cuvânt prea de nevoie, iar în scrisoare zicea așa: *„Grigorie, smeritul și nevrednicul monah, scriu prietenului și dascălului meu Simeon să se bucure. Neavând eu, cinstite părinte, alt tată trupesc, și tu fiind nevredniciei mele părinte duhovnicesc și povățuitor, purtător de grijă și rudenie de aproape, în tot chipul te îngrijești de mântuirea prea iubitului tău fiu. Pentru aceea și eu, îndrăznind către tine, ca și către părintele meu cel dumnezeiesc și iubit, trimit către tine această smerită scrisoare, prin care te înștiințez că un lucru mi s-a întâmplat în zilele acestea, care a tulburat sufletul meu și pe care nu-mi este cu putință a-l vesti altcuiva, fără numai ție, părintelui meu, și de la tine doresc să iau învățătură și sfătuire pentru cele ce mi s-au*

întâmplat. Roagă-te pentru mine, nevrednicul fiul tău, și fără zăbavă vino la mine, căci foarte mult te doresc“.

Pecetluind scrisoarea, a trimis-o prin ucenicul său la pururea pomenitul Simeon. Acesta, după ce a citit scrisoarea, s-a temut, socotind că poate va fi pătimit vreo ispită de la vrăjmașul. Sculându-se îndată, s-a dus la dânsul, în peștera unde locuia. Sărutându-se unul cu altul cu sărutare duhovnicească, apoi, făcând rugăciune împreună și după rugăciune șezând, a început să-l întrebe pe cuviosul Grigorie, zicând: *„Pentru care pricină, fiule, ai trimis la mine ca să vin? Nu cumva ți s-a întâmplat vreo ispită din partea vrăjmașului?“*.

Sfântul Grigorie a răspuns către dânsul cu grai blând și cu multă smerenie: *„În sufletul meu, o, părinte, se petrec două lucruri, căci am și mâhnire și bucurie. Mâhnire, pentru că mă tem să nu-mi fi întins vrăjmașul vreo cursă prin cele ce mi s-au arătat; iar bucurie, fiindcă nădăjduiesc că lumina ce mi s-a arătat și m-a luminat poate să fie dumnezeiască și mireasma pe care am mirosit-o poate să fie cerească. Este o săptămână astăzi de când îmi făceam într-o noapte rugăciunea obișnuită, rugându-mă singur și slăvind pe Dumnezeu, când îndată a strălucit foc mare din cer cu lumină nepovestită, care m-a înconjurat de la cap până la picioare și tot locul s-a umplut de o mireasmă negrăită.*

Acea lumină s-a arătat șapte zile, iar mireasma și acum o simt. O dată cu vedenia aceasta m-am

tămăduit de două neputințe mari pe care le aveam mai înainte: de una trupească, adică de curgerea sângelui; și de alta sufletească, adică de patimile și luptele ce veneau asupra mea de la diavoli. Iar acum dumnezeiescul dar m-a tămăduit și am multă pace și liniște în inima mea și mângâiere în sufletul meu.

Deci, pentru aceea te-am supărat, căci tu, ca un lucrător și iscusit în unele ca acestea, să mă sfătuiești și să-mi spui dacă acea vedenie a fost de la Dumnezeu. Eu pe cât mi-a fost cu putință a ține minte vedenia ce am avut-o, am vestit-o întocmai cuvioșiei tale. Pentru aceea mă rog să mă îndreptezi și să-mi limpezești judecata, ca să nu am îndoială că a fost din lucrare diavolească și să mă amăgească pe mine, nevrednicul".

Arhimandritul, umplându-se de bucurie duhovnicească pentru sporirea preaiubitului său fiu în cele dumnezeiești, a zis către dânsul: *„O, fiule, să nu ai nici o îndoială pentru aceasta sau vreo temere, căci lumina aceea care a strălucit și te-a luminat pe tine nu a fost de la viclenii diavoli. Ci a fost lumina dumnezeiască și cerească, cu care Preabunul și Iubitorul de oameni Dumnezeu, pentru bunătatea și milostivirea Sa, te-a strălucit pe tine; iar cu bunămireasmă te-a izbăvit de necurăția cea aducătoare de moarte. Deci, nevoiește-te cât poți, știind că ai pe Dumnezeu în ajutor, căci așa răsplătește și preamărește Domnul pe robii săi care-și curăță mintea și sufletul de patimile cele trupești și sufletești și-i face vestiți în lume ca*

pe niște adevărați robi vrednici de împărăția Lui; ca astfel să folosească și pe alții cu pilda lor cea bună, urmând faptele lor cele bune, să se mântuiască și, mântuindu-se, să dobândească Împărăția cerurilor".

Deci, după ce s-a curățit astfel de patimile trupului și ale sufletului, după ce a primit darul Sfântului Duh întru sine și, ca un alt Pavel, a strălucit cu lumină cerească și dumnezeiască, s-a făcut vas ales, ca să ducă mărturisirea dreptei și sfintei credințe înaintea neamurilor celor abătute la minte cu eresul luptei contra sfintelor icoane. După ce s-a făcut bunămireasmă a lui Hristos, ca să dea celor credincioși bunămireasmă de faptă bună, atunci Dumnezeu, care știe inima fiecăruia, judecând că nu este cuviincios a se ascunde această prealuminată făclie sub obrocul pustiei, l-a chemat ca pe patriarhul Avraam, zicând către dânsul: *„Grigore, dacă vrei să ajungi la desăvârșire, ieși din pământul tău și din rudenia ta și înstrăinează-te pentru folosul tău și al celor ce au trebuință de învățătura ta".*

După ce a auzit cuviosul acestea, cu sârguință a ieșit din peșteră și s-a dus la Efes. Fiind vreme de iarnă și neputând merge la Constantinopol, a iernat în Asia. Iar după ce a sosit primăvara, s-a pregătit să meargă la Constantinopol; căci cugeta să meargă acolo ca să mustre ereticii și luptătorii contra sfintelor icoane, care se aflau într-acea vreme. Aflând multe corăbii în port, gata să meargă la Constantinopol, sfântul s-a

rugat să-l primească a merge şi el, dar corăbierii, temându-se de barbarii cei negri, care se aflau pe marea aceea, nu ieşeau din port. Însă sfântul îi îmbărbăta, făcându-i să îndrăznească prin sfaturile şi îndemnurile sale, precum şi prin făgăduinţele ce le dădea, că nu-i vor vedea nicidecum pe acei negri. Şi astfel, prin rugăciunile sfântului, s-a făcut vreme prielnică şi cu vânt bun.

Deci corăbierii, îndemnându-se, au plecat şi cu darul lui Dumnezeu au fost nevăzuţi de acei barbari; apoi, plutind cu bună nădejde, degrabă au ajuns în ostrovul Proconisului. Sfântul, însă, avea multă râvnă să meargă la Constantinopol, căci auzise că se înmulţise foarte mult eresul luptei contra sfintelor icoane şi că mulţi se molipsiseră de acel eres, chiar însuşi împăratul şi boierii divanului împărătesc, şi aceasta aducea multă supărare creştinilor adevăraţi. Pentru aceea voia să meargă acolo şi să mărturisească adevărul, să propovăduiască credinţa cea dreaptă şi adevărată şi să dea anatema pe luptătorii contra icoanelor, însă a fost împiedicat, poate, de pronia dumnezeiască.

Rămânând sfântul în ostrovul acela câtăva vreme, nu a fost primit de nici unul din creştinii de acolo. Căci împăraţii, fiind atinşi de eresul luptei contra sfintelor icoane, dăduseră înfricoşate porunci ca nimeni să nu primească pe monahi în casă. Şi aceasta era tot meşteşugirea vrăjmaşului mântuirii oamenilor, ca să nu se afle nimeni care să le mustre rătăcirea lor. Astfel

a petrecut sfântul, neavând unde să-şi plece capul, căci nimeni nu îndrăznea să-l primească. Dar un sărac, împotriva poruncii împărăteşti, l-a primit în casa lui; şi astfel sfântul a zăbovit în acea casă câtăva vreme. Iar Dumnezeu, ca să răsplătească fapta bună a primirii de sfinţi, a îmbogăţit pe sărac şi l-a îndestulat cu de toate, prin rugăciunile sfântului. Iar când voia sfântul să plece, săracul acela plângea foarte mult, temându-se ca nu cumva să ajungă iarăşi sărac, precum a fost mai înainte. Văzând sfântul pe sărac că plânge şi nu îi este cu voie a se duce de la dânsul, a fugit pe ascuns.

Apoi, trecând prin strâmtorile Elespontului, a mers în Enos, în care intrând, l-a întâmpinat pe uliţă un tânăr. Văzând pe sfântul şi fiind îndemnat de diavol, care de-a pururea scrâşnea asupra sfântului, dar nu putea să se apropie de el, s-a pornit cu mânie nedreaptă asupra cuviosului, bătându-l fără vină. Iar cuviosul a răbdat bătaia cu mulţumire, rugându-se lui Dumnezeu ca să-i ierte păcatul tânărului aceluia care l-a bătut, ca şi Sfântul întâiul Mucenic Arhidiacon Ştefan.

Mai pe urmă, deşteptându-se tânărul ca dintr-o beţie din mânia cea drăcească, a întrebat pe sfântul: *„Cine şi de ce neam eşti?“*. Iar el a răspuns: *„Sunt creştin, rob adevărat al lui Hristos şi umblu ca să propovăduiesc credinţa cea adevărată oamenilor amăgiţi cu eresul luptei contra sfintelor icoane şi să-i întorc de la rătăcire“*. Iar tânărul, văzând blândeţea şi smerenia sfântului

și auzindu-i cuvintele cele dulci și blânde, s-a umilit foarte și căzând la picioarele lui își cerea iertare. Sfântul, sfătuindu-l și dojenindu-l să nu fie atât de mânios asupra aproapelui, nici să-și mai ridice mâna cu nedreptate asupra cuiva, ci să fie gata a răbda cu bucurie ocările și bătăile de la cei de aproape, după cuvântul Domnului Hristos, care zice: *„De te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt"*, și cu alte cuvinte dumnezeiești sfătuindu-l, l-a iertat și l-a binecuvântat. Iar tânărul, mult folosindu-se de cuvintele cuviosului și de viața lui cea îmbunătățită, s-a dus mulțumind lui Dumnezeu și sfântului.

Sfântul, plecând de acolo cu corabia, a mers la Hrisopoli și ieșind din corabie, a mers pe jos până la un râu ce se numea Struma. Acolo erau niște tâlhari bulgari care străjuiau țărmurile râului aceluia și prădau corăbiile ce treceau. La aceștia nimerind cuviosul, nicidecum nu s-a temut de dânșii. Iar ei, văzând îndrăzneala lui, s-au mirat și au zis unii către alții: *„Ce fel de om este drumețul acesta, căci nu se teme și nici nu vorbește cu noi, și are atâta îndrăzneală ca și cum ar fi petrecut tot cu noi?"*.

Și au început a se sfii de dânsul și a-l cinsti ca pe un sfânt al lui Dumnezeu. Iar sfântul, făcându-le semn că vrea să treacă râul, ei îndată cu bucurie i-au dat luntrea. Apoi l-au trecut de cealaltă parte a râului și i-au arătat și calea încotro voia să meargă și nu i-au făcut nici un rău.

Căci de fapta bună știu a se cucernici și a o cinsti și vrăjmașii și lucrătorii de rele.

Deci, vrând Sfântul Grigorie să meargă în Italia, s-a dus la Tesalonic și, după ce a intrat în cetate, a mers la o mănăstire în care era un pustnic vestit și un egumen care se numea Marcu împreună cu oameni îmbunătățiți, cu care a petrecut câteva zile. După aceea, plecând de acolo, s-a dus pe uscat la Corint și de acolo, căutând corabie ca să meargă în Sicilia, a aflat una gata de plecare. Însă se temeau corăbierii să treacă noianul mării de frica barbarilor arabi, care țineau drumurile; dar sfântul a zis către dânșii: *„Îndrăzniți, căci Dumnezeu păzindu-vă, nici un rău nu veți pătimi."*. Deci, după cuvântul și făgăduința sfântului, au plecat și au ajuns la Righion feriți de toată primejdia.

După ce au intrat în Righion, au avut gazdă la un om cucernic și temător de Dumnezeu. Acolo, venind niște cetățeni din vecinătate, îl rugau pe Sfântul Grigorie să primească ceva milostenie de la dânșii, pentru cheltuiala lui, că îl vedeau că nu are nimic. Deci ei îl supărau mult, ca să ia măcar cât de puțin. Sfântul, cunoscând din dumnezeiescul dar, că aurul pe care-l dau aceia era adunat cu nedreptate și răpire, deși nu văzuse până atunci niciodată pe cei ce voiau să-i dea milostenie, vrând să-i învețe a se lepăda de nedreptate, a mustrat fapta lor, zicând: *„Să nu-mi dea Dumnezeu să mănânc din averea lui Mercurie nici măcar un ban, căci pe mulți*

săraci și sărmani i-a sugrumat și le-a luat averile cu nedreptate". Căci Mercurie acesta, când trăia, fusese secretar și logofăt al domniei și, nedreptățind pe cei săraci, înmulțea averile domnești.

Deci, de la Righion, sfântul intrând în corabie, când voia să pornească, s-a apropiat de dânsul un monah tânăr, vrând să meargă și el la Roma, slujindu-i în toate trebuințele. Deci, plutind către Roma, s-a făcut furtună mare, încât se înväluia corabia și se purta de valuri și de abia, cu mare nevoie, a ieșit la uscat. Apoi, făcându-se seară, a pus să mănânce. Mergând călugărul în corabie ca să aducă bucate la masă, clătinându-se corabia de valuri, s-a împiedicat și a căzut în mare. Iar sfântul, văzând pe călugăr că se îneacă în mare, și-a plecat genunchii la pământ și a început a se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi să-l mântuiască de înec și să nu-l lase a se scufunda în mare. Ascultându-i Dumnezeu rugăciunea, l-a dus la uscat pe un lemn mic și l-a izbăvit de înnec.

Ajungând la Roma, a petrecut într-o chilie mică, liniștindu-se trei luni, neștiindu-l nimeni, căci nu s-a arătat pentru smerenie. Însă un îndrăcit, pe care Sfântul Grigorie l-a tămăduit, l-a făcut cunoscut. Apoi, văzând că îl cinstesc oamenii ca pe un sfânt, a fugit de la Roma. Căci, luând de la Dumnezeu puterea asupra dracilor, pentru viața lui cea îmbunătățită și pentru smerenia lui, s-a vestit pretutindeni și nu putea să se ascundă. Lăsând Roma, s-a dus în Siracuza Siciliei și acolo, închizându-se într-un turn ce

era în cetate, se liniștea. Iar dracii, într-o noapte, pe când sfântul se ruga lui Dumnezeu, au pus foc și i-au ars rogojina pe care se odihnea, dar sfântul, aflând o piele, se odihnea pe ea. Atunci ei s-au prefăcut în mulțime de șoareci mari și îl supărau când dormea și când se ruga. Însă, cu rugăciunea sa, i-a izgonit și s-au făcut nevăzuți.

În turnul acela era o femeie destrăbălată care, pe câți bărbați și tineri vedea, întrebuința diferite meșteșuguri ca să-i aducă la desfrânare și mai ales pe corăbierii care veneau din locuri străine, de la Ascalon și din alte țări, care nu știau viclenia și reaua ei lucrare. Căci îi ajuta și locul acela, deoarece turnul era la țărmul mării unde poposeau corăbiile. Iar sfântul lua pe călători și îi sfătuia să se ferească de acea femeie rea. După aceea o învăța și pe ea, aducându-i aminte de pedepsele cele cumplite ale muncii veșnice. Și atât de mult a înduplecat preaînțeleptul cu cuvintele sale pe femeia aceea, încât nu numai s-a lepădat de faptele cele rele, ci s-a făcut și călugăriță. Iar casa ei s-a făcut ca o mănăstire, petrecând de aici înainte toată viața ei în curățenie și înțelepciune adevărată.

Deci, petrecând sfântul acolo, în turnul acela, cu multe osteneli și sudori pustnicești își înmulțea faptele bune sufletești în toate zilele. Iar diavolul a zavistuit acest bun lucru, ca un urâtor al binelui omului, și nu a lăsat pe sfântul în pace, ci a intrat într-un balaur mare și înfricoșat, ce era încuibat acolo, în acel turn, și l-a

pornit asupra sfântului. Balaurul a alergat cu gura căscată și cu pornire înfricoșată, încât ieșea văpaie mare din gura sa și făcea lucruri groaznice, vrând să înghită pe sfântul. Dar el nicidecum nu s-a temut, nici nu s-a dat în lături, ci a stat drept înaintea lui fără frică și a zis către dânsul: *„Dacă ți-a dat Domnul putere ca să mă mănânci, apoi nu sta, căci eu sunt gata să mă dau spre mâncare. Iar dacă nu poți să vezi pe acei care se tem de Domnul, du-te aiurea de-ți găsește alt cuib spre sălășluire, ca să te izbăvești de mine"*.

Atunci balaurul, o, minune, ca și cum l-ar fi bătut sfântul, a fugit fără de nici o lucrare. Căci și firea cea necuvântătoare știe a se cucernici de robii lui Dumnezeu cei vrednici și a se supune. Acestea vestindu-se pretutindeni, veneau mulți oameni către Dumnezeu, prin pocăință, fiind îndemnați de cuvintele învățăturii celei preadulci a sfântului.

Odată, a venit la dânsul o femeie îndrăcită și cu rugăciunea lui a gonit dracul. Încă și multe alte minuni a săvârșit în locul acela. Dar mai ales a tămăduit un om care avea un drac cumplit și foarte sălbatic, care-l striga pe nume pe sfântul. Iar el, văzând că dracul l-a făcut cunoscut prin strigare, a izgonit pe drac și a tămăduit pe om; dar și el a fugit de acolo după ce s-a făcut cunoscut și după ce a văzut că este cinstit de oameni. Deci s-a dus într-o cetate, unde l-au prins niște oameni și l-au bătut, apoi, legându-l la ochi, voiau să-i taie capul, zicând că este spion. Iar

sfântul s-a rugat lui Dumnezeu să îmblânzească firea cea rea și ucigașă a acelor oameni. Și îndată Dumnezeu, Care a zis prin proorocul Său: *„Încă tu grăind, iată, Eu sunt de față."*, ascultându-i rugăciunea, a îmblânzit inimile lor și nu i-au tăiat capul, ci l-au dus la episcopul acelei cetăți să vadă ce le va porunci pentru dânsul.

Sfântul, mergând înaintea episcopului, nu i-a dat cinstea cea cuvenită, căci era eretic, ci i-a zis cu blândețe și cu smerenie: *„Așa îți înveți eparhioții? O, părinte episcop, așa îți este cu plăcere să mă vezi omorât de acești oameni răi și netămători de Dumnezeu?"*. Iar episcopul, vrând să-i bată și să-i pedepsească pentru aceasta, sfântul s-a rugat și i-a iertat.

Plecând de la Idrisa, a trecut prin oastea saracinilor și nimeni nu l-a văzut, iar, după ce a ieșit dintr-însa și a ajuns la un puț, a aflat acolo un saracin dintr-aceia scoțând apă să-și adape calul. Iar saracinul, cum a văzut pe sfânt, a ridicat sulița, ticălosul și pierzătorul, ca să-l ucidă, dar îndată i s-a uscat mâna și stând în văzduh întins și neputând s-o lase în jos, urma după cuviosul, rugându-se să-l tămăduiască. Iar Sfântul Grigorie, apropiindu-se de mâna cea îndrăzneață și atingându-se de dânsa, a tămăduit-o.

Nu mult mai departe, l-a întâmpinat un om îndrăcit care se chinuia cumplit. Deci, făcându-i-se milă de el, cuviosul a făcut rugăciune către Dumnezeu, zicând: *„Doamne, miluiește zidirea Ta și nu o lăsa să se tiranisească de*

diavoli". Atunci, îndată a ieşit dracul din om şi acela s-a tămăduit. Apoi s-a dus la Tesalonic pentru a doua oară şi a petrecut în mănăstirea Sfântului Mina, neavând nici un fel de hrană sau acoperământ decât doar o haină pe care o avea ziua şi noaptea.

Când flămânzea, ieşea din biserică şi mergea prin casele oamenilor şi unde îi vedea mâncând intra şi el şi, şezând la masă cu dânşii, mânca. Aşa a petrecut multă vreme. Apoi iarăşi se căia pentru fapta aceasta, socotind că nu este cu cuviinţă să mănânce din osteneli străine, nefiind poftit sau chemat de cineva. Pentru aceea a luat hotărârea să petreacă nemâncat în biserica mai sus pomenită, până când îi va trimite Dumnezeu ajutor dintru înălţime. Deci, precum hrănea pe proorocul Ilie prin corbi, pe Daniil în groapa leilor şi pe mulţi alţi îmbunătăţiţi robi ai Lui în multe chipuri, aşa şi pe Sfântul Grigorie nu l-a lăsat să fie lipsit de hrană; ci a luminat pe o femeie, poruncindu-i să-i ducă hrană în fiecare zi.

Deci, liniştindu-se sfântul acolo, a venit la dânsul o femeie săracă şi văduvă. Plângând cu amar şi rugându-se cu lacrimi, i-a spus că a avut o casă mică, care a putrezit şi a căzut; deci să-şi facă milă de dânsa şi să-i ajute s-o zidească din nou. Iar sfântul, milostivindu-se, a zis către dânsa: *„Du-te şi începe lucrul şi Domnul Dumnezeul săracilor îţi va trimite ajutor".* Femeia aceea, având credinţă mare în cuvântul sfântului şi

părându-i-se că a luat ceva în mâinile sale, ducându-se, a început să pună temelia casei. Şi, îndată din locul acela a izvorât o mulţime de smoală pe care văzând-o nu numai că şi-a zidit casa, cu preţul cel luat pe smoală, ci şi hrana sa o scotea sporindu-şi toate cele de trebuinţă, cu îndestulare.

În cetatea aceasta era un frate milostiv, care slujea cu îndemânare săracilor. Acestuia, un iubitor de Hristos i-a dat trei porci, ca să-i împartă săracilor. El, tăindu-i şi împărţind carnea la săraci, a oprit o parte pentru sine şi mergând în cealaltă zi la biserica aceea în care se nevoia sfântul, se ruga lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul, ca să-i ierte păcatul. Iar cuviosul, ca un preavăzător, cunoscând fapta lui, s-a apropiat de dânsul şi i-a zis: *„În zadar îţi baţi pieptul fără folos, că de nu vei împărţi la săraci carnea pe care ai oprit-o pentru tine, nu-ţi ascultă Domnul rugăciunea".* Iar el auzind acestea, s-a minunat de cunoştinţa sfântului şi, cerând iertare de la cuviosul, s-a dus şi a împărţit şi partea cealaltă, ce o oprise pentru sine.

Ascultaţi şi alte fapte mai minunate ca să cunoaşteţi cât dar avea de la Dumnezeu, căci cunoştea cele ce erau departe şi cele viitoare, ca şi cum ar fi fost de faţă.

Liniştindu-se sfântul în chilia lui, diavolul ca să-l supere, a intrat într-un om nebun, care se afla în acea cetate. Apoi, fiind izgonit dracul din om, a alergat la chilia sfântului şi, intrând

înăuntru, a sărit în spinarea cuviosului și a început a juca pe genunchii și pe umerii lui, râzând fără rușine. Iar cuviosul, rugându-se în taina inimii sale, a chemat numele lui Dumnezeu și, suflând asupra diavolului, l-a izgonit. Altădată, prefăcându-se în șarpe mare, a început a umbla pe sub rogojina sfântului, iar alt drac a început a azvârli cu pietre în chilia sfântului și striga cu glasuri neasemănate ca să-l sperie. Cu toate acestea biruindu-i și rușinându-i, diavolii s-au dus amândoi. Căci sfântul, cu darul lui Dumnezeu care petrecea într-însul, cunoscând toate meșteșugurile lor, le strica lesne ca pe niște țesături de păianjen.

Un monah petrecea în acea vreme aproape de biserica Sfântului Mina, șezând deasupra unui stâlp, făcând și lucru de mâini. Iar Sfântul Grigorie, având și mai dinainte cunoștință de la Duhul Sfânt de mutarea lui grabnică din viața aceasta vremelnică, i-a vestit-o, zicând: *„Lasă-te de lucrul mâinilor tale și îngrijește-te de suflet, că s-a apropiat sfârșitul zilelor tale și vei călători pe o cale străină, pe care niciodată nu ai călătorit"*. Deci, după cuvântul cuviosului, după puține zile, stâlpnicul s-a dus la Domnul.

Alt ieromonah, cu numele de Teodul, a venit odată la cuviosul pentru binecuvântare și sfătuire. Când voia să plece, cuviosul i-a zis: *„Mergi cu pace și spune-i părintelui tău să-și pregătească mormântul, că are să se sfârșească"*. Și după puține zile, după prorocirea sfântului, avva acela a adormit.

Erau alți doi frați după trup, cunoscuți și prieteni ai cuviosului, pe care îi sfătuia adeseori să se facă monahi. Dar ei nu primeau sfaturile lui, aducând multe pricini. Sfântul, cunoscând mai dinainte cele ce aveau să li se întâmple, a zis către dânșii: *„Eu vă sfătuiesc cele ce vă sunt de folos, dar de vreme ce nu primiți sfătuirea mea cea folositoare și vă socotiți nevrednici de dânsa, pentru frica, micșorarea și împuținarea voastră de suflet, să știți că în acest an veți fi luați de oaste, deși nu voiți aceasta"*. Iar ei, socotind că sfântul le zice aceasta despre oastea cea pământească, nu au băgat în seamă cuvintele lui. Dar nu s-a împlinit anul și au murit amândoi.

Un oarecare monah pustnic se prefăcea că are drac și făcea multe neorânduieli ca să-l ocărască și să-l bată ceilalți frați care petreceau aproape de dânsul. Iar aceia, văzându-l făcând nebunii, l-au prins, l-au legat și l-au dus la cuviosul ca să scoată diavolul din el. Sfântul, cunoscând adevărul, a mustrat scopul cel prefăcut și neadevărat al monahului aceluia, zicându-i: *„Minți, ticălosule, căci, dacă voiești să te mântuiești și să dobândești Împărăția cerurilor, lasă-ți această fățărnicie și apucă-te a lucra altă faptă bună; mai ales roagă-te lui Dumnezeu să fugă dracii de tine și cu înlesnire te vei mântui"*.

Un om oarecare avea multă dragoste și evlavie către sfântul și venea adeseori la el pentru folosul sufletului său. Dar odată, venind după

obicei, i s-a întâmplat de a aflat un om mort în drum şi, trecându-l cu vederea, s-a dus la sfântul. Iar cuviosul, când l-a văzut, a zis către dânsul: *„O! frate, pentru ce nu ai îngropat pre mortul pe care l-ai întâlnit în drum şi apoi să fi venit la mine, ci l-ai trecut cu vederea şi nu l-ai socotit întru nimic ?“*. Iar el, auzind cuvântul acesta, foarte mult s-a mirat de cunoştinţa lui.

Un boier avea dregătorie de comit şi, căzând într-o greşeală, mare îi stătea înainte moartea, din partea stăpânitorului Tesalonicului, care îl şi închisese în temniţă şi îi hotărâse pedeapsa. Iar sfântul nici nu auzise nimic din cele despre dânsul, nici nu îl rugase nimeni să mijlocească pentru el către domnul cetăţii. Ci, de la Dumnezeu înştiinţându-se despre pedeapsa lui, îndată s-a dus la domnul locului şi cu multe rugăciuni l-a izbăvit din temniţă şi de la moarte.

Odată, sfântul s-a sfătuit cu unul dintre ucenicii lui să se ducă în părţile Slavoniei şi să se sălăşluiască în munţii de acolo.

Deci, pornind şi mergând puţină cale, îndată s-a întors înapoi cu foarte mare grabă. Iar ucenicul, văzând această grabnică întoarcere, a zis către dânsul: *„Dar pentru ce, părinte, te-ai întors aşa de repede, căci foarte bine mergeam pe cale?“*. Sfântul a zis către dânsul: *„Frate, doream să mergem şi să locuim în acel loc, dar am văzut că acolo nu este soare şi nu de multă vreme, prin voinţa lui Dumnezeu, a năvălit asupra slavonilor mulţime de oaste de barbari care au prădat şi au omorât pe toţi locuitorii acelui loc, încât curgea sângele şiroaie. Apoi au ars cu foc toate cetăţile şi le-au pustiit“*. Pentru aceea cuviosul zicea acestea: *„Fără semn şi fără vestire dumnezeiască nu mă voi strămuta din loc în loc“*.

Un monah era dator unui tânăr un galben şi mergând monahul acela la marele Grigorie, între alte vorbe ce a zis către dânsul i-a spus şi aceasta: că este dator cu un galben cutărui tânăr. Iar cuviosul, auzind acestea, a zis către dânsul: *„Sârguieşte-te a plăti cât de curând, ca să nu rămâi dator în veacul ce va să vie. Căci tânărul acela căruia îi eşti dator degrabă va muri.“*

După ce a auzit acestea, monahul acela s-a minunat de cunoştinţa mai înainte a sfântului şi degrabă a plătit datoria. Iar tânărul acela, după prorocia sfântului, peste puţine zile s-a dus către Domnul. După moartea şi îngroparea aceluia, s-a dus unul dintre prietenii săi şi i-a spus cuviosului. Iar cuviosul, întristându-se de moartea tânărului, a zis către cel care îi adusese vestea: *„Frate, nicidecum să nu te întristezi pentru moartea prietenului tău, ci pregăteşte-te şi tu de aceasta, căci curând te vei duce şi tu după dânsul“*. Şi după prorocirea sfântului s-a dus şi acesta din viaţa aceasta.

Alt monah, anume Atanasie, care avea viaţa împodobită cu fapte bune, ne-a povestit acestea. „Odată mi-a venit în gând să merg la

Constantinopol. Și mergând la sfântul să iau binecuvântare pentru călătoria ce aveam să o fac, cuviosul mi-a zis: *«Am văzut un monah, anume Atanasie, vrând să meargă la Constantinopol, și punându-și în corabie cele trebuincioase pentru călătorie, a lăsat toate acolo și s-a întors înapoi.»* Iar eu am zis către dânsul: *«Au doară pentru mine ți s-a descoperit aceasta, părinte?»* Iar el a zis: *„Da."*

Apoi, trecând trei săptămâni, noi ne-am pregătit de călătorie și punând în corabie cele trebuincioase, a venit la Sfântul Grigorie în acea vreme un boier, pe nume Gheorghe, ca să ia binecuvântare, căci voia să se ducă și el în Bizanț pe uscat. Și având să treacă prin locuri grele, cerea de la sfântul binecuvântare și rugăciune ca să-l păzească Dumnezeu de primejdie. Acel boier avea dregătoria de protosinghelar, adică mai mare peste oști. Iar părintele nostru Grigorie, apucându-mă de mână, a împreunat mâna mea cu mâna lui Gheorghe și strângându-le pe amândouă a zis: *„Mergând cu ajutorul lui Dumnezeu, iată că trimit și pe acest frate cu tine, căci din multe necazuri și strâmtori te va scoate Dumnezeu printr-însul."* Deci eu, uitând de toate cele ce pusesem în corabie, am urmat pe Gheorghe, după porunca cuviosului. Și luând iarăși binecuvântare, am pornit. După ce ne-am apropiat de Hrisopoli, slugile cârmuitorului îndată au prins pe Gheorghe care mergea cu

mine și l-au dus legat la el. Căci împăratul poruncise cârmuitorului să pună străji la cetatea aceea. Dar, fiindcă eu eram cunoscut cu cei care au prins și legat pe Gheorghe, m-am rugat lor cu multă sârguință și de abia l-am izbăvit din legături.

Mergând noi de acolo și ajungând la o cetate ce se numea Voleri, un boier al cârmuitorului iarăși a prins pe Gheorghe și vrând să-i facă rău, eu m-am rugat boierului aceluia cu multă smerenie și cu dumnezeieștile rugăciuni cele bine primite ale cuviosului Grigorie, Gheorghe s-a izbăvit de nevoia ce avea să pătimească. După ce am scăpat de acolo și am călătorit puțină cale, am ajuns la un râu ce se numea Maronul și l-am trecut.

Apoi, mai călătorind, am ajuns la mare și intrând în corabie, am plutit cu bună sporire și fără nici o supărare din partea tâlharilor de mare, care pândeau pe acolo. Așa am ajuns la Bizanț și eu am hotărât să locuiesc acolo. Iar Gheorghe, isprăvindu-și toate treburile sale cu bine și luând o boierie de la împăratul, care se numește ilustrie, întorcându-se acasă, a mers la cuviosul și îmbrățișând și sărutând cinstitele sale picioare cu multă evlavie îi povestea toate supărările ce pătimise în călătorie și cum, prin dumnezeieștile lui rugăciuni, l-a izbăvit Dumnezeu de toate acelea, prin mijlocirea lui Atanasie, prietenul său.

După trei luni a venit și cuviosul de la Salonic la Constantinopol, unde petreceam și eu și,

zăbovind puţină vreme, ne-am dus amândoi la Muntele Olimpului şi acolo petrecând puţin a cunoscut cu duhul că vine un ucenic al lui de la Salonic. Deci ieşind din Muntele Olimpului, a mers întru întâmpinarea ucenicului său. Iar ucenicul, văzând pe părintele său că vine spre dânsul i-a zis: *„Prea cinstite părinte, pentru tine am venit, căci doream foarte mult să te văd."* Iar cuviosul i-a zis: *„Şi eu iarăşi pentru tine am venit de la Olimp, ca să nu te osteneşti căutându-mă".*

Un monah pe nume Zaharia petrecea în Salonic, unde a zidit o frumoasă biserică în numele Sfântului Mare Mucenic Mina. Lângă acea dumnezeiască biserică locuia o femeie văduvă, deci monahul acela, nesuferind pe femeie să petreacă acolo, aproape de biserică, pentru sminteală, voia să o izgonească. Iar femeia s-a dus la cuviosul şi s-a rugat cu lacrimi să-l sfătuiască pe monahul Zaharia să nu o supere, alungând-o din casa ei. Deci cuviosul a rugat pe Zaharia să nu necăjească pe femeie, *„că n-ai* – a zis el către dânsul – *nici o supărare de la dânsa."* Iar Zaharia n-a vrut nicidecum să asculte sfaturile cuviosului, ci mâniindu-se încă şi mai rău, a poruncit să-i dărâme casa ei.

Cuviosul, văzând firea lui cea nemilostivă şi fără omenie, lăsându-l în pace, se liniştea după obiceiul lui şi se ruga lui Dumnezeu ca să-i iconomisească lucrul după voia Lui. Iar Dumnezeu, Care este tatăl orfanilor şi scutitorul văduvelor, degrabă a făcut izbândă asupra monahului cel

nemilostiv şi nesupus, trimiţând asupra lui un drac cumplit, care-l chinuia foarte rău şi n-a putut în alt fel să scape de dracul cel cumplit, până când l-au dus la cuviosul şi a făgăduit că va împlini toate câte l-a sfătuit el. Auzind cuviosul făgăduinţa lui şi milostivindu-se spre dânsul, a făcut rugăciune către Dumnezeu şi îndată s-a izbăvit de drac. Apoi, venindu-şi în fire, a mulţumit cuviosului, iar pe femeie n-a mai supărat-o.

Alt monah, anume Petru, iubind tăcerea şi liniştea cuviosului şi râvnind vieţii lui celei îmbunătăţite, a vrut să-şi facă chilie aproape de a cuviosului Grigorie, ca, avându-l de-a pururea pildă vie înaintea ochilor săi, să se îndemne către urmarea faptelor bune ale lui. Deci, începând a lucra la chilie, au ieşit nişte vipere dintr-o piatră şi l-a muşcat una de picior şi alta de mână. Şi mâhnindu-se foarte mult şi temându-se de moarte, a alergat la cuviosul şi căzând înaintea lui, i-a arătat rănile unde îl muşcaseră viperele.

Iar el, smerindu-se, nici n-a vrut să se uite spre răni, ci a zis către dânsul: *„Du-te şi te atinge de mormântul Preacuviosului David şi el te va tămădui".* Iar Petru, durându-l muşcăturile viperelor, a zis către cuviosul: *„O, părinte sfinte, nicidecum milostivindu-te, mă vei tămădui şi mă vei izbăvi de durerile morţii ce m-au înconjurat, căci cred că poţi să mă tămăduieşti".*

Atunci cuviosul, făcându-i-se milă de dânsul, s-a rugat la Dumnezeu să-l vindece de

mușcăturile acelea și numaidecât s-a făcut sănătos și a mulțumit sfântului.

O fecioară avea o mare durere la ochi, încât era să se primejduiască a-și pierde vederea. Venind la sfântul, se ruga cu lacrimi, zicând: *„Robule al lui Dumnezeu, fie-ți milă de mine, păcătoasa, și mă izbăvește de cumplita durere a ochilor, că mă primejduiesc a-mi pierde lumina“*. Iar el, rugându-se lui Dumnezeu și făcând cu sfânta lui mână semnul Sfintei Cruci pe ochii acelei bolnave, îndată s-a tămăduit și a preamărit pe Dumnezeu.

Petrecând cuviosul în chilia sa, liniștindu-se și îndeletnicindu-se cu nevoințele sale pustnicești, de-a pururea vorbea cu ucenicul său cuvinte duhovnicești și pline de tot folosul sufletesc. Iar una din nopțile acelea, în care cuviosul se îndeletnicea cu unele ca acestea, șezând și vorbind după obicei cu ucenicul său, acesta a văzut ieșind din gura cuviosului foc ce lumina toată fața lui, căci dădea raze de soare. Și nu numai o dată sau de două ori a văzut aceasta, ci de mai multe ori.

Văzând această minune, s-a înfricoșat ucenicul și căzând la picioarele cuviosului, s-a rugat să-i descopere lui acea taină minunată, pe care adeseori o vedea când ședea de vorbă cu dânsul. Iar cuviosul, cu blândețe și cu smerenie, după obiceiul său, a zis către dânsul: „Aceasta o pricinuiește credința ta, fiule, căci eu mă știu pe mine că sunt un om păcătos. Însă zic ție: că de se va

curăți omul pe sine de patimile trupului și ale sufletului, atunci, după cum Însuși Hristos a zis: *«Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt vin să se sălășluiască în unul ca acela»*. Deci, după ce se va învrednici să se facă într-acest chip, atunci nu mai grăiește el, ci Dumnezeu Cel ce locuiește întru el. După cum zice: *«Voi veni și lăcaș la el voi face»*. Și cuvântul Domnului, după cum zice psalmistul, este cu foc lămurit. Însă și tu, fiule, dacă te vei nevoi a te curăți pe tine de patimile trupului și ale sufletului și dacă vei tăia cu sabia Duhului spinii patimilor și dacă te vei ruga stăruitor lui Dumnezeu ca Însuși să-i dezrădăcineze și focul cel dumnezeiesc să ardă materia cea plină de patimi rele și să înmulțească în sufletul tău rodul faptelor bune, atunci și tu te vei face locaș îndemânatic, curat și vrednic de sălășluirea lui Dumnezeu în tine; iar cuvintele tale vor străluci, după cum a făcut Dumnezeu cu smerenia mea, pentru milostivirea Lui cea nemăsurată. Dar eu îndrăznesc să zic către dragostea ta, că pentru neîncetatele rugăciuni, care de-a pururea se înalță către El, ziua și noaptea, din adâncul inimii mele, m-a cercetat cu dumnezeiasca Lui milă. Apoi mi-a trimis sabie cu amândouă părțile ascuțite și aurite, a cărei frumusețe nu pot a o spune, și dintr-însa strălucesc raze luminoase ca fulgerul, pe care Dumnezeu, ca un milostiv ți-a descoperit ție de le-ai văzut. Deci, păzește-te să nu spui taina aceasta nimănui, cât

voi fi în viaţă, că nu cumva auzind oamenii să socotească ceva de laudă pentru mine, căci atunci voi cădea din slava lui Dumnezeu, pentru slava de la oameni. Că eu numai ţie ţi-am spus, ca unui ucenic al meu, iubit şi nevoitor către fapte bune".

Un mirean avea multă dragoste şi evlavie către cuviosul şi venind odată să ia binecuvântare de la el, când voia să se întoarcă, cuviosul i-a zis: *„Găteşte-te de moarte că s-a apropiat vremea ducerii tale din viaţa aceasta vremelnică"*. Iar el, ascultând cuvintele acestea ca de la un înger al lui Dumnezeu, îndată şi-a împărţit toată averea la săraci şi, făcându-se monah iscusit, după puţină vreme a răposat întru Domnul.

O femeie care avea mare durere de cap şi pătimea rău, ca şi cum ar fi fost îndrăcită, neavând altceva ce să facă, a venit la sfântul şi, luând binecuvântare, i-a spus patima durerii capului. Apoi, căzând cu totul la picioarele cuviosului, se ruga cu lacrimi s-o tămăduiască. Iar cuviosul, apropiindu-se de dânsa, şi-a pus mâinile pe capul ei şi, făcând rugăciune către Dumnezeu, i-a şters sudorile de pe faţă şi în acest chip a izbăvit-o de acea mare fierbinţeală şi durere. Iar ea s-a dus la casa ei bucurându-se, preamărind pe Dumnezeu şi mulţumind sfântului.

Un om pe care îl prindeau frigurile, cheltuindu-şi toată averea sa la doctori, în nici un chip nu s-a tămăduit, ci, dimpotrivă, mai rău îi era. Deci a venit în taină la cuviosul şi s-a îmbrăcat

cu rasa lui, pe când îl scuturau frigurile şi îl chinuiau; iar când s-a dezbrăcat de rasă, îndată a scăpat de friguri şi s-a făcut sănătos.

Un monah avea un duh necurat ce îl muncea foarte tare. Deci a mers la sfântul, neştiindu-l nimeni că este îndrăcit, căci toţi socoteau că pătimeşte de o boală firească. Însuşi dracul din el grăia către cuviosul zicând: *„Grigorie, iarăşi ai venit să mă izgoneşti şi de aici?"* Căci îl mai izgonise cuviosul pe acest drac dintr-un om pe care îl lovise boală grea la şale şi la pântece. Şi iarăşi a început dracul a striga zicând: *„Grigorie, cu rugăciunile tale mă arzi şi mă izgoneşti de aici! Iar acum, că intră în biserică, a ridicat mâinile către Dumnezeu şi se roagă Lui ca să mă izgonească şi de aici. De aceea, iată, ies şi mă duc de frica Lui şi de acum înainte nu voi mai intra în zidirea lui Dumnezeu."*. Acestea zicând, a ieşit diavolul în faţa tuturor şi îndată s-a tămăduit monahul din ceasul acela.

Un ucenic al cuviosului, anume Ioan, bărbat cucernic şi împodobit cu tot felul de fapte bune, ne-a povestit multe fapte folositoare de suflet, între care şi următoarele: „Ieşind noi din chilie, într-o dimineaţă, ca să mergem undeva, pentru oarecare treabă şi mergând pe cale, mi s-a întâmplat de m-am depărtat de cuviosul şi de fraţii cu care eram şi m-am rătăcit; apoi, căutând pe cuviosul prin multe locuri, nu l-am aflat nicidecum. Într-al şaselea ceas din zi,

umblând şi căutându-l şi uitându-mă înapoi, am văzut pe cuviosul venind după mine.

Iar când am zis: «*Iată-l pe părinte!*» el îndată s-a făcut nevăzut ochilor mei. Şi abia după trei zile, întorcându-mă, am venit la cuviosul şi i-am zis: «*Părinte, dar nu te-ai arătat mie alaltăieri în cutare loc?*» Iar el, smerindu-se, voia să ascundă cele ce s-au întâmplat, însă în urmă, fiind silit de mine, mi-a spus acestea: «*Într-adevăr, în ziua aceea mergeam cu tine pe cale, fiule, până te-ai dus în cutare sat; atunci m-am despărţit de tine, precum şi tu singur ştii*»".

Însă şi Simeon, despre care am pomenit de multe ori, ne-a povestit astfel, zicând: „*De multe ori am stat în biserică şi mi s-a arătat cuviosul, cântând împreună cu mine şi îndată se făcea nevăzut din calea mea. Însă după puţină vreme iarăşi mi se arăta, stând în acelaşi loc unde stătea şi altădată*".

Un om, fiind cuprins de răceală, se ruga cuviosului ca să-l scape de acea neputinţă, însă dânsul nu voia. Iar bolnavul, aflând vreme potrivită, când s-a sculat cuviosul de pe cinstitul său aşternut, atunci îndată s-a culcat acolo bolnavul cu mare credinţă. Cuviosul, venind şi găsindu-l culcat în aşternutul său, voia să-l izgonească. Dar el a zis către dânsul: „*Nu mă voi scula, până nu mă voi face sănătos!*" Atunci, atingându-se sfântul cu mâna de cel bolnav, îndată s-a izbăvit de acea boală, sculându-se sănătos.

Un cuvios care petrecea pe un stâlp, trimiţând odată pe ucenicul său la ascultare, vrăjmaşul, urâtorul mântuirii oamenilor şi pierzătorul, a meşteşugit şi a adus o femeie să slujească stâlpnicului aceluia, până când îi va veni ucenicul, zicând că este cunoscută şi rudenie a ucenicului. Deci zăbovind ucenicul între acea ascultare şi petrecând ea multă vreme lângă stâlpnic şi slujindu-l, aşteptând venirea lui, semănătorul de neghini a început a aprinde în trupul stâlpnicului dorinţă necinstită. Fiind şi femeia aprinsă de aceeaşi dorinţă, se silea să se suie la stâlpnic ca să se înfăptuiască fărădelegea şi să se nască păcatul.

Cunoscând aceasta, cuviosul, cu darul lui Dumnezeu, a înţeles că trebuie să alerge acum să ajute fratelui său, în vremea nevoinţei, după cuvântul înţeleptului, care zice: „*Fraţii întru nevoi, de bună treabă să fie*", şi, „*Frate pe frate ajutând sunt ca o cetate nebiruită*"; că, dacă nu se va grăbi a scoate pe fratele din gura vicleanului, îndată se va face robul celui străin şi de mare bucurie diavolilor. Măcar că era slab cu trupul, îndată luându-şi toiagul, s-a dus acolo şi a gonit pe femeie cu mare ruşine. Iar pe stâlpnic, dojenindu-l şi mult învăţându-l pentru folosul sufletului şi întărindu-l, l-a lăsat cu pace.

Însă dacă am voi să povestim toate minunile câte a făcut cuviosul Grigorie, ele covârşesc mintea noastră şi cuvântul nu poate să le cuprindă, iar vremea nu ajunge a povesti faptele

bune și darurile ce le luase de la Dumnezeu și la ce înălțime de fapte bune se suise acest sfânt de Dumnezeu înțelepțit. Dar din cele ce am scris, poate să cunoască fiecare câtă îndrăzneală avea către Domnul. Căci adunând toate faptele bune, s-a făcut locaș al Sfântului Duh și a ajuns la culmea faptelor bune.

Cu dumnezeiască cugetare netezea calea postniciei, stricând toate împiedicările vrăjmașilor și povățuind la calea credinței. Cu privegherea a izgonit lenevirea și atât de mult a risipit întunericul ei, încât nici chiar în somnul lui n-a putut să-i arate vrăjmașul vreo nălucire, precum are obiceiul de a se arăta în vis celor iubitori de înțelepciune. Căci el, după numele lui, era priveghetor întru faptele bune, încât nicidecum nu era cuprins de somnul cel purtător de moarte. Înfrânarea ucigătoarelor patimi și izgonirea plăcerilor atât de mult a păzit-o, încât petrecea ca un înger, căci se hrănea cu darul Prea Sfântului Duh.

Sărăcia lui era apostolică și îmbrăcămintea evanghelicească, căci numai cu o haină proastă își acoperea trupul. Cu astfel de petrecere trăind el, atât de mult și-a curățit sufletul și trupul de toate patimile, încât s-a făcut vrednic de preoție și hirotonindu-se după lege, a fost preot vrednic și de Dumnezeu ales, slujind Sfânta Liturghie cu inima zdrobită și cu duhul smereniei.

Avea încă și răbdare multă, încât toate ispitele ce i se întâmplau, ori de la draci, ori de la oameni, cu multă blândețe le înlătura, urmând pe părinții cei mai înainte de Lege: pe Iov, întru pătimiri și întru munci; pe Iosif, întru ispite; pe Avraam, întru credință și pe toți ceilalți. Cu smerenia lui, a smerit și pe cei tineri și mândri; îngâmfarea slavei deșarte a lepădat-o și a urât-o, precum îl arăta haina lui cea smerită și proastă. Sfiala în vorbire era neasemănată, căci vorbea cu multă blândețe și cucernicie, de aceea a moștenit pământul, cum zice Domnul.

Dragostea și milostivirea atât de mult le-a câștigat cuviosul Grigorie, încât nu pomenea nicidecum răul cuiva și toate supărările ce-i veneau asupra le răbda ca pe niște pricini de bucurie, păzind până la sfârșitul vieții sale această lăudată doime a faptelor bune, adică dragostea și milostivirea. Dar mai înainte de toate, a păzit cu de-amăruntul credința cea dreaptă și în cuvinte și în fapte, având către dânsa râvnă nemărginită și înfocată.

Pe eretici îi gonea cu toată puterea sa și pe toți îi învăța cu cuvintele sale să se închine sfintelor icoane și să le cinstească după predania Bisericii, nu ca pe Dumnezeu, precum bârfesc cei fără de minte și nebuni. Pentru aceea a izbăvit pe mulți de urâciunea aceasta și i-a povățuit la dreapta credință, făcându-i să-și verse și sângele pentru aceasta; după cum el mărturisește către toți că era gata, pentru cinstirea sfintelor icoane,

să primească moartea. Deci, cu mărturisirea aceasta, s-a făcut mucenic și, fără bătăi și fără răni, a luat cununa mucenicească.

Pe lângă toate aceste fapte bune, era înrădăcinată și sfânta rugăciune în inima lui, având mintea sa întotdeauna pironită la Dumnezeu și se veselea vorbind cu El, pe Care împreună cu sfinții îngeri lăudându-L și slăvindu-L, a luat de la El arvuna Împărăției cerurilor și negrăita dulceață a fericirii dumnezeiești.

Deci, petrecând cu astfel de cuvioșie și văzând cele cerești fiind încă pe pământ, a venit vremea să se ducă către Cel dorit. Și vrând Dumnezeu ca să-l cheme la Sine și să-l așeze în ceata îngerească ca pe un înger pământesc, ca să-l preamărească cu lumina cerească și să-l odihnească în bucuria drepților și preacuvioșilor, ca unui drept și preacuvios pustnic desăvârșit, a trimis asupra lui o boală foarte grea, a epilepsiei, încât zăcea pe pat nemișcat. Pentru aceea se ruga lui Dumnezeu fierbinte, ca să-l ușureze de boala aceea și să-i dea boala hidropicei, ca să se umfle și să putrezească trupul lui. Deci Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui și a ridicat de la dânsul patima aceea și i-a dat-o pe cea pe care a cerut-o; și atât de mult i s-a umflat trupul, încât se vedea ca o folie umflată de vânt și numai după glas se cunoștea.

Acestea pătimindu-le cuviosul în orașul Avlon, lângă cetatea Tesalonicului, a auzit de boala lui preacuviosul Simeon, pe care de multe

ori l-am pomenit mai sus, care era și stareț și unchi al cuviosului. Acesta s-a întristat foarte și a trimis scrisoare cu mare rugăminte chemându-l la sine, scriindu-i astfel: *„Fiule Grigorie, am auzit de boala ta și foarte mă mâhnesc și, ca să nu se scurteze viața mea fără de vreme, cu amară și jalnică moarte, din pricina întristării despre boala ta, vino, te rog, fiule, ca să ne mai vedem întru această viață, căci cred că, dacă vei ruga pe Dumnezeu, ție îți va da putere și vei putea veni, ca auzind învățăturile tale bune și vorbele dulci și de suflet folositoare, să ne bucurăm împreună și să mulțumim bunătății lui Dumnezeu".*

Deci fericitul, primind scrisoarea de la unchiul și stareţul său, deși era foarte slab și obosit de bătrânețe și de nevoințele pustnicești, cum și de boala cea cumplită ce-l cuprinsese, punându-și nădejdea în Dumnezeu și întărindu-se cu ajutorul Lui, apoi fiind îndemnat de dragostea și dorul către duhovnicescul său părinte și învățător, a trecut toate cu vederea, bătrânețe, slăbiciune, boală și lungimea călătoriei și, pornind în cale încet-încet, cu ajutorul lui Dumnezeu, a trecut lungimea căii și cu multă osteneală a ajuns la Constantinopol. Acolo a aflat liber pe unchiul său Simeon, căci până atunci fusese închis în temniță din porunca lui Leon Armeanul, care împărățea atunci, pentru mărturisirea bunei credințe și pentru cinstirea sfintelor icoane.

Deci văzându-se unul cu altul, cu nespusă bucurie s-au mângâiat foarte tare, apoi, sărutându-se cu dragoste duhovnicească, cuviosul Grigorie a căzut la pământ și a îmbrățișat picioarele starețului și părintelui său duhovnicesc. Iar unchiul său, Sfântul Simeon, a sărutat pe cuviosul Grigorie, ca pe un iubit fiu și rudenie după trup, căci din tânără vârstă îl crescuse și îl povățuise la calea mântuirii și a viețuirii pustnicești. Apoi după ce s-au bucurat și s-au mângâiat din destul, îndulcindu-se cu vorbirile duhovnicești și de folos sufletului, s-au despărțit. Sfântul Simeon s-a dus iarăși la mănăstirea sa, iar cuviosul a rămas la Constantinopol.

Deci chinuindu-se cuviosul un an întreg cu acea boală cumplită și necăutându-se cu nici un fel de doctorie, căci se pregătise de moarte, și-a cunoscut mai înainte mutarea sa și a zis către frații care erau cu dânsul: *„Fraților, îndrăzniți, că sfârșitul vieții mele s-a apropiat. Deci luați-mă și duceți-mă în casa cea primitoare de străini, căci după douăsprezece zile va fi sfârșitul meu"*. Căci aceia pregătindu-i patul, l-au pus pe dânsul și, ridicându-l, l-au dus acolo unde le-a poruncit. Și după douăsprezece zile, adică în a douăzecea zi a lunii noiembrie, și-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu. Atunci omul ceresc s-a dus la ceruri și a adormit cu părinții lui, ajuns întru bătrâneți adânci și desăvârșit în faptele pustnicești.

Frații, după fericitul său sfârșit, au pregătit cele de îngropare și, când îl duceau pe năsălie

ca să îngroape cinstitele și sfintele lui moaște, s-a apropiat cu credință un bolnav care avea o boală cumplită, încât nu putea să stea drept, ci era aplecat și gârbovit.

Acesta cum s-a apropiat de năsălie, părându-i că a pus cineva mâna pe el, s-a întors și a întrebat pe fratele care era aproape de dânsul: *„Au tu te-ai atins de mine?"*. Iar el a răspuns: *„Nu, nu eu."*. Atunci a cunoscut că era puterea lui Dumnezeu care umbrea moaștele sfinte ale cuviosului și i-a dat îndată tămăduire și s-a îndreptat de gârbovirea lui, neavând nici urmă de boală.

După ce s-au îngropat sfintele moaște în pământ, un alt om având un duh necurat care îl chinuia cumplit, veni și se apropie de mormântul sfântului și, stând acolo, chema numele lui în ajutor. Frații care erau și petreceau în acea mănăstire unde era îngropat sfântul, judecând cu toții că nu se cade să îngroape în pământ un asemenea odor scump ca acela, au scos afară racla cu sfintele moaște. Iar cel îndrăcit, petrecând puține zile lângă racla sfântului, a scăpat de duhul cel necurat cu rugăciunile lui și, făcându-se cu totul sănătos, s-a dus acasă slăvind pe Dumnezeu.

Un altul iarăși era supărat de un duh necurat, ca și cel dintâi. Acesta, cum a venit și s-a atins de moaștele sfântului, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat și s-a dus la casa sa bucurându-se.

Un om avea la un picior o bubă ce se numea carchin (cancer) și, mulți ani pătimind de acea

boală nevindecată, a venit la sfintele moaște ale sfântului și numai ce s-a uns la buba sa cu picăturile ce ieșeau din racla sfântului, îndată s-a tămăduit.

Un altul, având o rană nevindecată de mulți ani și neputând nici un doctor să-i folosească, nici cu alte buruieni vindecătoare a-l vindeca, acela numai ce a venit și s-a uns cu mir de la sfântul și îndată s-a tămăduit.

O femeie oarecare se chinuia de trei zile și nicidecum nu putea să nască. Aceasta trimițând la sfintele moaște și aducându-i-se untdelemn din candela sfântului, numai ce s-a uns cu dânsul și îndată a născut fără nici o durere.

O altă femeie, având o boală grea în părțile ascunse, pătimea foarte rău și nu se putea tămădui cu nici un chip. Iar după ce a venit la sfintele moaște și și-a pus capul pe sicriul sfântului, mărturisindu-și patima cu credință, numaidecât a primit tămăduire precum a dorit.

Un om avea mare durere de cap și, nemaiputând răbda durerea, a venit la sfintele moaște și s-a atins cu capul de racla Sfântului Grigorie și întru acea noapte i s-a arătat sfântul în vis și l-a apucat de creștet și i-a despicat capul în două și, scoțând o bucată de carne putredă, i-a zis: *„Iată, din această pricină ți-a venit durerea capului. Deci acum mergi cu pace și fii sănătos."* Și s-a dus mulțumind și slăvind pe Dumnezeu.

Alt frate avea atâta război și sminteală în trupul lui, încât îi primejduia mântuirea. Acesta,

ducându-se la mormântul Sfântului Grigorie, și-a mărturisit patima cu lacrimi și a cerut ajutor de la dânsul. Și îndată, o minune! – a încetat războiul din trupul lui și a rămas fratele nesupărat și neispitit, slăvind pe Domnul și mulțumind sfântului.

Un monah, anume Petru, a fost robit de tătari și, ținut fiind multă vreme închis în temniță împreună cu mulți alții, într-una din zilele acelea i s-a spus că a doua zi vor să le taie capul la toți. Iar Petru, auzind răspunsul cel de pierdere, a făcut rugăciune stăruitoare către Sfântul Grigorie toată noaptea, ca să-l izbăvească de moartea cea fără de vreme. Și, adormind puțin către ziuă, i s-a arătat sfântul în vis și i-a zis: *„Nu te teme, Petre, că nu vei muri!"* Și făcându-se ziuă, toți cei ce erau închiși își așteptau moartea. Iar sfântul, cu rugăciunile sale către Dumnezeu, mai presus de toată nădejdea, i-a izbăvit de robie, din închisoare și de la moarte. Și întorcându-se către sfintele moaște ale sfântului, i-au dat mulțumire pentru izbăvire.

O femeie fiind îndrăcită de paisprezece ani și venind la sfântul ca la un liman liniștit și petrecând câteva zile cu rugăciunile Sfântului Grigorie, s-a izbăvit de dracul ce o muncea și s-a întors acasă sănătoasă. După câtăva vreme, iar a căzut într-un păcat și iarăși s-a îmbolnăvit, mai rău ca înainte. Deci chinuindu-se foarte rău de duhul cel necurat, iarăși a alergat la racla sfântului, mărturisindu-și păcatul cu zdrobire

de inimă, cu lacrimi şi cu făgăduinţă că de acum înainte nu va mai păcătui. Şi, cerând izbăvire cu credinţă neîndoită, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat şi s-a dus acasă bucurându-se, slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind Sfântului Grigorie.

Sfintele moaşte au rămas multă vreme în acea mănăstire în care s-a săvârşit sfântul şi dădeau tămăduiri neîncetat, pentru toate felurile de boli, tuturor celor ce alergau cu credinţă neîndoită către dânsele. Astfel străbătea vestea minunilor sale pretutindeni.

Atunci, prea binecredinciosul ban Barbu Craioveanul, care se trăgea din neamul Basarabilor, acei care au umplut Ţara Românească de sfinte mănăstiri, zidind din temelie Sfânta Mănăstire Bistriţa, întru cinstirea Adormirii Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, în judeţul Vâlcea, pe apa Bistriţei şi, vrând să o împodobească cu un odor scump şi sfânt ca acesta, cu multă sârguinţă şi cu multă rugăciune către Dumnezeu şi către sfântul, le-a adus cu mare cheltuială din mănăstirea unde se aflau, în sfânta mănăstire cea din nou zidită şi le-a aşezat acolo, cu multă cinste şi evlavie, în sfânta biserică în partea dreaptă.

De atunci până în ziua de astăzi se află acolo nestrămutate, întregi şi nestricate, izvorând mireasmă preafrumoasă şi dând tămăduiri pentru tot felul de boli, ca şi mai înainte, celor ce aleargă cu credinţă către ele. Căci darul şi

sfinţenia aleşilor lui Dumnezeu este neîmpuţinat. Iar ţara o păzeşte şi o ocroteşte de multe feluri de necazuri şi de primejdii.

Cred că ajung cele scrise până aici, pe care, pe scurt le-am scris, pentru dragostea voastră, ca să se arate fapta cea bună şi îndrăzneala Sfântului Grigorie către Dumnezeu. Căci de aş fi avut – zice scriitorul vieţii sfântului – zece limbi şi tot atâtea guri, tot nu mi-ar fi ajuns să-l laud după cuviinţă şi de ajuns. Iar tu, o! fericite părtaş al cuvioşilor părinţi, vorbitorule cu sfinţii îngeri, sfinte al lui Dumnezeu Părinte Grigorie, cerescule om, pământescule înger, roagă-te totdeauna pentru noi, slugile şi robii tăi şi izgoneşte de la noi toată ispita şi toată greutatea, izgoneşte cu toiagul rugăciunilor tale împerecherile din Biserica lui Hristos Dumnezeu, că au înconjurat-o acum ereticii din toate părţile ca nişte lei şi ca nişte pui de lei caută să o răpească şi să o înghită.

Aşa, sfinte al lui Dumnezeu, alungă departe de la dânsa tot eresul, că poţi câte voieşti, căci te afli în lumină înaintea Domnului şi locuieşti în locaşurile cele nestricăcioase, după ce ai păzit nestinsă făclia faptei celei bune pustniceşti. Şi acum primeşti negrăitele bunătăţi ale desfătării şi ale fericirii veşnice întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea, împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

ACATISTUL CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DECAPOLITUL

RUGĂCIUNILE ÎNCEPĂTOARE

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Doamne, Iisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pre noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le împlineşti; Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi. *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne,curăţeşte păcatele noastre. Stăpâne,

iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte*(de 3 ori)*, Slavă... Şi acum...

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Amin.

Apoi, *troparele:*

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.
Slavă...
Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi, lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.
Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu;
Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, căci tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut; Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioară şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi. Şi S-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Întru una, sfânta sobornicească şi apostolească Biserică.

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor.

Aştept învierea morţilor.

Şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Doamne miluieşte *(de 12 ori)*.

Slavă... Şi acum...

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împărat şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioşia Ta; auzi-mă întru dreptatea Ta; să nu intri la judecată cu robul Tău că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta; vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-am să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-Ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă... Și acum... Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ție, Dumnezeul nostru, Slavă Ție *(de 3 ori)*.

Dumnezeul este Domnul și S-au arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori)*.

Apoi troparul glas al 3-lea.

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pre toți i-ai luminat; alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai mustrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Doamne miluiește *(de 3 ori)*. Slavă... și acum.

După aceasta:

Psalmul 50

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc, și păcatul meu înaintea

mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptățit întru cuvintele Tale și să biruiești când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, și mă voi curăți; spăla-mă-vei, și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele, șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău vițel.

Condacul I

Apărătorul nostru şi folositorul cel fierbinte, după datorie mulţumiri aducem ţie, sfinte, noi, cei izbăviţi din nevoi cu rugăciunile tale. Ci ca cel ce ai către Domnul îndrăzneală, din toate primejdiile izbăveşte-ne pe noi, ca să-ţi cântăm ţie: bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Icosul I

Îngerească viaţă alegând a petrece pe pământ, părinte, ca să te bucuri cu îngerii în ceruri ai părăsit toate cele veselitoare ale lumii şi, rănindu-te cu dumnezeiasca dragoste, ai alergat la limanul cel de mântuire al sihăstriei pentru care noi, minunându-ne, zicem ţie:

Bucură-te, că din pruncie ai ridicat pe umeri Crucea Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos ai uitat dorul părinţilor tăi;

Bucură-te, că ai ales fecioria mai mult decât nunta;

Bucură-te, că ţi-ai logodit ţie curăţia;

Bucură-te, că nu te-ai amăgit ca Adam prin lăcomie;

Bucură-te, că prin postire ai domolit saltările trupului;

Bucură-te, că ai câştigat în inima ta frica Domnului;

Bucură-te, că dintr-însa ai născut duh de mântuire;

Bucură-te, căci cu secera rugăciunii ai curăţit spinii patimilor;

Bucură-te, căci cu plugul înfrânării ai arat pământul sufletului tău;

Bucură-te, că ai semănat într-însul seminţele dreptei credinţe;

Bucură-te, că dintr-însele odrăsleşti nouă roadele tămăduirilor;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 2-lea

Văzându-se pe sine sfântul izbăvit de grijile lumeşti, tăinuindu-se de slugile sale, a alergat la părintele şi păstorul care l-a învăţat rânduiala vieţii sihăstreşti şi l-a trimis a se nevoi cu pustnicii cei ce petreceau acolo aproape de dânsul şi cu care a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea răzvrătită a răucredinciosului egumen cunoscându-o, cu îndrăzneală l-ai înfruntat în sobor mustrându-l; iar el, trufaşul, mâniindu-se, a poruncit să te bată fără de milă; tu însă, primind mulţimea loviturilor ca nişte rouă cerească, mulţumit-ai lui Dumnezeu; pentru care noi, lăudând râvna ta cea dumnezeiască, grăim ţie:

Bucură-te, că ai vădit cu îndrăzneală eresurile celor răucredincioşi;

Bucură-te, că ai fugit de locuirea cea împreună cu dânşii;
Bucură-te, că pentru dreapta credinţă primind răni, te bucurai ca Apostolii;
Bucură-te, apărătorul dogmelor celor soborniceşti şi apostoleşti;
Bucură-te, râvnitorul vieţii îngereşti;
Bucură-te, locuitorul pustiei cel ales;
Bucură-te, că prin vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului;
Bucură-te, că prin stările la privegheri ai adormit valurile patimilor;
Bucură-te, căci cu dumnezeiasca smerenie ai smerit răutatea vrăjmaşilor diavoli;
Bucură-te, că nu te-ai amăgit de nălucirile lor cele prefăcute în chip de lumină;
Bucură-te, că prin sihăstrie te-ai arătat ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor;
Bucură-te, căci cu lucrarea cuvântului te-ai arătat vie mult roditoare;
Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui Prea Înalt prin rugăciunile tale cele primite pogorându-se, a gonit pe diavolii care te supărau şi te luptau spre păcatul trupesc; de care izbăvindu-te în vis prin venirea Prea Curatei Maicii lui Dumnezeu ce s-a arătat în chipul maicii tale, ai cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Având dorire să vezi pe fratele tău cel după trup, ai trimis la dânsul pe ucenicul tău; iar tu, fiind cuprins de lumina cerească ce s-a pogorât peste tine, ai petrecut în bună mireasmă multe zile, până ce s-a întors ucenicul; atunci te-ai deşteptat, iar el, înţelegând acea taină preamărită, a grăit către tine:
Bucură-te, văzătorule de cereşti vedenii;
Bucură-te, lăcaş de cerească lumină;
Bucură-te, că prin buna mireasmă a ei te-ai izbăvit de curgerea sângelui;
Bucură-te, că printr-însa ai scăpat de patimi şi de supărările diavolilor;
Bucură-te, că răstignindu-te lumii, Domnului te-ai adus jertfă;
Bucură-te, căci, cu sudorile sihăstriei, ai stins cărbunii patimilor;
Bucură-te, că ai fost pildă tuturor spre mântuire;
Bucură-te, că pe mulţi mântuiţi, ai adus Domnului;
Bucură-te, temelia cea neclintită a pustniceştilor strădanii;
Bucură-te, că ai înflorit ca un trandafir şi crin bine mirositor în văile sihăstriei;
Bucură-te, că de la cer ai primit dar în chipul focului;
Bucură-te, că ai strălucit mai mult decât soarele;
Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri îndoite având sfântul pentru vedenia de care a fost uimit în multe zile, a chemat pe unchiul şi părintele său, Simeon, ca să vină la dânsul; de la care luând bună încredinţare că vedenia aceea n-a fost de la întunecaţii diavoli, ci dumnezeiască şi îngerească, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Auzit-ai glas din cer strigându-te ca pe patriarhul Avraam: ieşi din pământul tău şi din rudenia ta şi mergi în pământul în care vei putea sluji lui Dumnezeu; şi îndată ascultând dumnezeiasca poruncă, sculându-te, te-ai dus; pentru aceea grăim:

Bucură-te, că te-ai făcut următor lui Avraam cu credinţă;

Bucură-te, căci ca dânsul ai părăsit patria şi neamul;

Bucură-te, cu Isaac, moştenitorule al credinţei;

Bucură-te, cu Iacov, minte văzătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, noule Moise, cu nerăutatea;

Bucură-te, noule David, cu blândeţea;

Bucură-te, că te-ai arătat nouă Iov cu răbdarea;

Bucură-te, că ai râvnit credinţa lui Iosif;

Bucură-te, că pentru credinţă te-ai aprins cu râvnă ca Ilie;

Bucură-te, căci cu îndrăzneală ai mustrat ca Botezătorul;

Bucură-te, bărbat al doririlor duhului, noule Daniile;

Bucură-te, prooroc văzător de cele viitoare;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 5-lea

Stea nerătăcită mult-luminoasă povăţuită de Duhul Sfânt te-ai arătat în pustietăţi şi în oraşe, strălucind cu minunile, diavolii gonind şi bolile tămăduind; pentru care, de către toţi vestin-du-se minunile tale, cu mulţumită se aduce lui Dumnezeu cântare: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văzând popoarele faptele tale cele bune şi viaţa ta cea mai presus de om, cu credinţă au alergat ca la un trimis al lui Dumnezeu, primind folosul cererilor, cu care şi noi, împărtăşindu-ne de facerile tale de bine, după Evanghelie preamărind pe Tatăl ceresc, cu mulţumire cântăm ţie:

Bucură-te, că ai îmbogăţit pe cel sărac din Priconis ca marele Nicolae;

Bucură-te, că te-ai arătat cu blândeţe către cel ce te-a bătut ca pe o iscoadă;

Bucură-te, că ai vădit avuţia lui Mercurie că era din nedrepte agoniseli;

Bucură-te, că ai izbăvit din mare pe călugărul ce-ţi slujea ţie;

Bucură-te, că la Roma te-ai arătat făcător de minuni;

Bucură-te, că de acolo ai fugit de lauda oamenilor;

Bucură-te, că în Sicilia ai gonit pe balaurul ce se pornise asupra ta;

Bucură-te, că acolo pe femeia cea desfrânată o ai îndreptat la pocăinţă;

Bucură-te, căci cu rugăciunea ta către Dumnezeu ai îmblânzit pe cetăţenii idrisini;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai trecut prin oastea de saracini;

Bucură-te, că ai vindecat mâna ce se uscase a saracinului, pe care o ridicase ca să te junghie;

Bucură-te, căci cu rugăciunile tale s-a tămăduit cel îndrăcit;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 6-lea

Propovăduitor, purtător de Dumnezeu fiind, ai învăţat a ne închina Treimii în Unime şi Unimii în Treime şi, făcându-te vas ales ca marele Pavel, te-ai aprins de râvnă, dorind mucenicie pentru sfintele icoane; iar Dumnezeu te-a păzit în viaţa aceasta ca să foloseşti multora care au cântat Lui: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Strălucind tu ca al doilea Pavel în Tesalonic, petreceai în multe lipsuri dintre cele ale vieţii trupeşti; dar Dumnezeu, purtând grijă de tine, te hrănea prin cinstita femeie, ca pe Ilie prin corbi şi ca pe Daniil în groapa leilor, prin îngeri; iar noi, lăudând credinţa ce aveai către Dumnezeu în Care ai nădăjduit, grăim ţie:

Bucură-te, că în multă lipsă fiind nu ai slăbit nevoinţele sihăstriei;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hrisos ai răbdat foamea şi lipsa de îmbrăcăminte;

Bucură-te, că ai folosit pe femeia cea săracă cu izvorârea de smoală;

Bucură-te, că ai vădit pe cel ce ascunsese din milostenia cea rânduită pentru săraci;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel nebun îndrăcit ce sărise în spatele tău;

Bucură-te, că ai vădit pe călugărul ce se prefăcea că este îndrăcit;

Bucură-te, căci cunoscând vicleşugurile diavolilor, ca pe nişte păianjeni le-ai risipit;

Bucură-te, că întru toate desăvârşit i-ai ruşinat pe ei;

Bucură-te, că mai înainte ai spus pristăvirea stâlpnicului şi a celor doi fraţi;

Bucură-te, că asemenea ai vestit şi altui bătrân să-şi gătească mormântul;

Bucură-te, căci, cunoscând cu duhul, ai înfruntat pe cel ce nu îngropase pe cel mort găsit pe cale;

Bucură-te, că deşteptezi mintea celor ce sunt îngropaţi în mormântul lenevirii;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 7-lea

Vrând odinioară să mergi în părţile slovenilor spre a vieţui în mai multă linişte acolo, mergând puţin pe cale, te-ai întors degrabă, căci ai cunoscut urgia lui Dumnezeu ce era să cadă peste puţin timp asupra lor, iar ucenicul tău, spăimântându-se de mai înainte cunoştinţa ta, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Arătat-a Dumnezeu prin tine minune preamărită cu boierul cel închis în temniţă, căci, hotărât fiind el de pierzare, ai cunoscut aceasta cu darul lui Dumnezeu, pentru care, asemănându-te marelui Nicolae, îndată ai alergat la mai-marele cetăţii şi cu multe rugăciuni l-ai izbăvit din amara moarte; iar el, aducându-ţi mulţumire, a grăit către tine:

Bucură-te, izbăvitorul celor osândiţi la moarte;

Bucură-te, ajutătorul celor în primejdii;

Bucură-te, că ai fost liman celor învăluiţi de marea acestei vieţi;

Bucură-te, că din nevoi se izbăveau şi se izbăvesc cei ce cheamă numele tău;

Bucură-te, că mai înainte, cunoscând venirea ucenicului tău, l-ai întâmpinat;

Bucură-te, că ai izbăvit de moarte pe cel muşcat de viperă;

Bucură-te, că ai izbăvit pe fecioară de durerea ochilor şi de orbire;

Bucură-te, că ai tămăduit de răceală pe cel bolnav ce se culcase pe patul tău;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel bolnav de friguri prin îmbrăcarea cu rasa ta;

Bucură-te, că ai izbăvit pe o femeie săracă, bolnavă de durerea capului;

Bucură-te, că ai gonit pe diavolul din călugărul ce se chinuia rău;

Bucură-te, primeşte de la noi, cei supăraţi de diavoli, de trup şi de lume;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 8-lea

Străină viaţă petrecând pe pământ, fericite părinte Grigorie, cu totul ţi-ai înălţat mintea către cele cereşti, minunând pe îngeri şi pe oameni cu răbdarea ta; pentru aceasta acum, luând răsplătire de la Dumnezeu, cânţi Lui neîncetat împreună cu îngerii: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Cu trupul ai fost întru cei de jos, ca un om, iar cu mintea nu te-ai dezlipit de cele de sus; pentru această te-ai învrednicit a scoate foc din

gura ta, care ţi-a luminat faţa mai mult decât soarele; de care înfricoşându-se ucenicul tău, i-ai poruncit ca până la sfârşitul tău să păzească taina, ferindu-te de laudele oamenilor, deci şi noi cu dânsul grăim ţie:

Bucură-te, cel ce ai lucrat privind spre cele de sus;

Bucură-te, că întotdeauna ai privit la sfârşitul lucrării cea de Dumnezeu iubită;

Bucură-te, că pentru neîncetatele rugăciuni ai primit de la Dumnezeu sabie aurită;

Bucură-te, căci cu dânsa ai tăiat spinul păcatului;

Bucură-te, că în trup fiind ai auzit cântare îngerească;

Bucură-te, că prin curăţia minţii te-ai învrednicit de taine dumnezeieşti ca acestea;

Bucură-te, căci, cu voinţa cea îndreptată spre Dumnezeu, te-ai îndumnezeit după dar;

Bucură-te, că în trup te-ai făcut locaş curat Prea Sfintei Treimi;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai mers cu Ioan, ucenicul tău, pe cale;

Bucură-te, că de multe ori te arătai unchiului tău în vremea rugăciunii;

Bucură-te, că mai înainte apucând ai mântuit pe stâlpnicul ce era să cadă în păcat;

Bucură-te, grăim ţie cei ce ne izbăvim de toate păcatele în toată vremea;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 9-lea

Toată latura Decapoliei, Asia, Bizanţul, Tesalia, Roma, Răsăritul şi Apusul propovăduiesc lucrarea minunilor tale, cu care pe mulţi din dureri şi din necazuri i-ai izbăvit, vrednicule de minune, pe cei ce au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Retorii cei mult-bârfitori, care se fălesc numai cu filosofia cea deşartă, nu pricep cum tu, în trup muritor fiind, ai biruit toate hotarele firii, vieţuind ca unul fără de trup cu darul lui Dumnezeu; iar noi, mulţumire aducând Celui Ce te-a mărit în viaţă şi după moarte, cântăm ţie:

Bucură-te, că prin multă strădanie ai câştigat înţelepciunea cea de sus;

Bucură-te, cel ce ai defăimat înţelepciunea cea deşartă;

Bucură-te, cel ce ai fost dulce la cuvânt şi mângâietor în învăţături;

Bucură-te, cel ce multe cetăţi le-ai izbăvit din rătăcirea idolilor;

Bucură-te, căci corabia Bisericii lui Hristos la liman bun a ajunge te-ai nevoit;

Bucură-te, că pentru dânsa te-ai primejduit până la moarte;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos te-ai nevoit până la vărsarea sângelui;

Bucură-te, căci cu râvna dreptei credinţe te-ai făcut mucenic fără de sânge;

Bucură-te, că ai mărturisit pe Hristos a fi Dumnezeu şi om;

Bucură-te, că icoană ai zugrăvit întrupării Lui;

Bucură-te, căci cu focul duhului ai ars bârfele ereticilor, ca pe nişte neghină şi pleavă;

Bucură-te, căci cu lopata dreptei credinţe le-ai vânturat pe ele;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 10-lea

Voind a te asemăna Stăpânului Hristos, cu nerăutate ai iubit pacea şi dragostea şi n-ai răsplătit rău pentru rău; ci pentru cei ce s-au năpustit şi te-au bătut, te-ai rugat ca şi Acela pentru răstignitorii Lui şi ca întâiul mucenic Ştefan pentru cei ce l-au ucis cu pietre; cu care acum, bucurându-te, cânţi lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Zid nebiruit împotriva patimilor şi turn nesurpat al curăţiei te-ai arătat, părinte cuvioase, căci, cu privegherea gonind somnul lenii, te-ai făcut casă Duhului Sfânt şi nici măcar în somn sau în vis n-au putut diavolii cu năluciri să te înşele; pentru care noi, lăudându-te, grăim către tine:

Bucură-te, păzitorul cel ales al fecioriei;

Bucură-te, că urmarea lui Hristos ca Pavel în trupul tău o ai purtat;

Bucură-te, că eşti numit cu numele privegherii;

Bucură-te, că te-ai învrednicit de cămara cea de mire a Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, slujitorule al Preacuratei Fecioare şi Maicii lui Dumnezeu;

Bucură-te, apărătorule al cinstitei Sale icoane;

Bucură-te, că prin alegerea lui Dumnezeu ca un vrednic ai primit preoţia;

Bucură-te, că ai adus lui Hristos jertfă cu inimă curată;

Bucură-te, că pe mulţi i-ai tras din adâncul pierzării de suflet;

Bucură-te, că pe mulţi i-ai făcut îngeri la minte;

Bucură-te, că din poftele cele necurate izbăveşti pe mulţi;

Bucură-te, că potoleşti aprinderea patimilor noastre celor trupeşti;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 11-lea

Împăratul împăraţilor şi Dumnezeu, vrând să te cheme la Sine ca să-ţi răsplătească cu bogate daruri pentru multe ostenelile tale, a îngăduit să pătimeşti de boală cumplită; din care, după rugăciunea ta izbăvindu-te, ai cerut boala hidropicii, prin care s-a făcut mai mult arătată răbdarea ta; iar tu până la sfârşit ai dat lui Dumnezeu laudă, cântând: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Făclie primitoare de lumină înţelegătoare te cunoaştem pe tine, părinte, că râvnind la bunătăţile cuvioşilor celor mai înainte de tine, te-ai aprins de dumnezeiescul foc, pe care Domnul a venit să-l arunce pe pământ şi ai ars toată materia cea poftitoare de cele de jos şi către cunoştinţa cea dumnezeiască ai povăţuit pe cei ce au năzuit către tine; pentru care grăim ţie:

Bucură-te, că întru toate te-ai făcut următor al marelui Antonie;

Bucură-te, cel ce cunoşti gândurile ca marele Eftimie;

Bucură-te, cel ce înfrânezi poftele ca Sava sfinţitul;

Bucură-te, învăţătorule al pustiei ca marele Teodosie Chinoviarhul;

Bucură-te, cel ce iubeşti tăcerea ca marele Arsenie;

Bucură-te, cel ce îndrepţi spre pocăinţă ca Efrem Sirul;

Bucură-te, stâlp al răbdării şi făcătorule de minuni;

Bucură-te, apărătorule al dreptei credinţe ca mărturisitorii Maxim şi Teodor Studitul;

Bucură-te, că ai vieţuit în blândeţe şi în nerăutatea inimii;

Bucură-te, că te-ai făcut comoară a toată fapta bună;

Bucură-te, că prin aceasta te-ai făcut bună-mireasmă a lui Hristos;

Bucură-te, că te desfătezi întru viaţa veseliei celei de taină;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 12-lea

Vrând unchiul şi părintele tău să te vadă mai înainte de a trece tu din viaţa aceasta, ţi-a scris să mergi la dânsul, aflându-se el închis pentru sfintele icoane; iar tu, fericite, deşi erai cuprins de boală, ai mers cale îndelungată, ca un diamant mult-răbdător şi, sărutându-vă unul pe altul şi duhovniceşte bucurându-vă, v-aţi despărţit; şi după pătimirea unui an deplin în boală cumplită, ai adormit somnul cel cuvios al sfinţilor, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Cântând adormirea ta, te lăudăm ca pe cel ce bine te-ai nevoit, alergarea ai săvârşit, credinţa ai păzit; pentru care mărturie este cinstitul tău trup, care cu darul lui Dumnezeu se păzeşte întreg şi nestricat. Din el culegem noi nenumărate tămăduiri de boli, de faceri de minuni, grăind ţie cu credinţă:

Bucură-te, cel ce ai fost înger în trup şi acum dănţuieşti cu Îngerii;

Bucură-te, Sfinte, care te veseleşti cu toţi Sfinţii;

Bucură-te, cu Apostolii şi Mucenicii vorbitorule;

Bucură-te, cu Cuvioşii şi cu Drepţii locuitorule;

Bucură-te, că după trup ţi-a fost naşterea şi creşterea Decapolia;

Bucură-te, că în veci moştenești Ierusalimul cel de sus;

Bucură-te, comoara nepreţuită a ţării Valahiei;

Bucură-te, că de multe feluri de primejdii pe aceasta o păzeşti;

Bucură-te, lauda cea de cinste a Sfintei Mănăstiri Bistriţa;

Bucură-te, podoaba a tot clerul bisericesc;

Bucură-te, mângâierea celor deznădăjduiţi;

Bucură-te, bucuria celor scârbiţi;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 13-lea

O, Părinte Sfinte, Prea Cuvioase Grigorie, plăcutule al lui Hristos şi ajutătorul tuturor celor în nevoi, care în viaţa ta pe pământ după Evanghelie ai fost lumina lumii, iar după moarte, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ai fost dat păzitor acestei ţări creştineşti (şi acestui sfânt lăcaş) prin aducerea sfintelor tale moaşte, primind acum acest puţin dar de la noi smeriţii, mijloceşte către Dumnezeu ca în veacul acesta să ne izbăvească de toată primejdia şi neputinţa, iar în cel viitor de veşnicele chinuri şi împreună cu tine să ne învrednicească în pământul celor vii să cântăm Lui: Aliluia.

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăşi **Icosul întâi:** Îngerească viaţă alegând a petrece pe pământ, părinte... şi **Condacul întâi:** Apărătorul nostru şi folositorul cel fierbinte...

După aceea zicem aceste rugăciuni:

Rugăciunea întâi

O, Prea Cuvioase Sfinte Grigorie, credem că încă în trup vieţuind te-ai făcut lăcaş Sfintei Treimi, la Care acum mutat fiind, neîncetat te rogi împreună cu toţi Sfinţii şi cu Preacurata Maică lui Dumnezeu pentru întărirea sfintelor biserici, a patriarhilor, a împăraţilor, a domnilor, a supuşilor, a preoţilor, a călugărilor şi pentru sănătatea şi mântuirea tuturor dreptcredincioşilor creştini. Cu umilinţă cădem la sicriul sfintelor tale moaşte şi le sărutăm cu dragoste, rugându-te: întăreşte şi păzeşte acest sfânt locaş, pe care ţi l-ai ales sălaş, această sfântă mănăstire care te are pe tine întru sine, precum şi toate oraşele şi pe toţi locuitorii din ele. Nu trece cu vederea nici pe cei ce năzuiesc la sfintele tale moaşte, care cu credinţă căzând se închină şi le sărută, rugându-se a li se dărui sănătate şi izbăvire de supărarea duhurilor necurate şi de alte boli nenumărate, care dobândindu-şi dorita izbăvire şi sănătate, împreună cu noi lui Dumnezeu să-I înălţăm slavă, iar ţie pentru datornica mulţumire îţi aducem icoasele acestea întru care mărim şi lăudăm nevoinţele tale, privegherile, posturile, rugăciunile, luptele cu diavolii, bătăile şi toate ale tale fapte bune, pentru care toţi zicem: bucură-te, preafericite Părinte, preînţelepte Grigorie!

Rugăciunea a doua

O, întru tot Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie, cel ce din pruncie te-ai dat pe tine

Domnului, rănindu-te de focul dragostei Lui şi părăsind toate deşertăciunile lumii ca pe nişte gunoaie, lăsând şi pe părinţii tăi, ai urmat cu toată dragostea după Dânsul, iubindu-L mai mult decât toate bunătăţile cele trecătoare ale lumii acesteia. Că luminându-ţi-se ochii sufletului tău, cu toată curăţia i-ai slujit ca un înger în trup Lui, Celui Care te-a preamărit cu darul facerii de minuni în viaţă şi după moarte, că aşa măreşte Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe El. De la Care, fericite, după multe trude şi osteneli ai aflat har şi milă, că, sfinţindu-te, priveşti cu cetele îngereşti la lumina cea preadulce a Prea Sfintei Treimi. Rugămu-te dar, sfinte al lui Dumnezeu, primeşte aceste rugăciuni de la noi, slugile tale, care nădăjduim la ajutorul tău, cei ce ne-am îmbogăţit cu sfintele tale moaşte, care cu darul lui Dumnezeu revarsă mireasmă bună şi încuviinţată celor credincioşi. Deci, având-te către Milostivul Dumnezeu bun părtinitor, aducem ţie această puţină rugăciune şi fii folositor şi rugător pentru noi către Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să fim apăraţi de duşmanii noştri văzuţi şi nevăzuţi, ca, izbăvindu-ne de toată ispita şi necazul cel negândit şi neaşteptat şi de chinurile cele veşnice ce vor să fie, să aflăm milă în ziua Judecăţii. Şi învrednicindu-ne şi noi cu tine de nespusele bunătăţi, privind lumina cea preadulce şi desfătată a feţei lui Dumnezeu, să slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CINSTITUL PARACLIS AL PREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DECAPOLITUL

Se zic rugăciunile începătoare de la acatist (pag. 56) şi apoi următoarele:

Doamne miluieşte *(de 12 ori).*

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împărat Dumnezeul nostru.

Psalmul 142 *(vezi pagina 59).*

Dumnezeul este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori) şi troparele următoare:*

Glasul al 3-lea

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh pe toţi ai luminat. Alergarea dreptei credinţe o ai săvârşit şi cu învăţăturile tale lumea ai luminat şi ai mustrat cugetele celor răucredincioşi. Părinte Preacuvioase Grigorie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... şi acum... A Născătoarei

Pre tine, ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Căci cu trupul cel luat dintru tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Psalmul 50 *(vezi pagina 60).*

CANONUL SFÂNTULUI GRIGORIE DECAPOLITUL

Cântarea I, glasul al 8-lea

Irmos: *„Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm".*

Pripeală: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi. *(Se repetă înainte de toate troparele care nu au:* **Slavă... şi acum...***)*

Smeritul meu suflet, omorât cu dulceţile trupului, înviază-l, părinte Grigorie, cu rugăciunile tale, că viaţa cea veşnică ai dobândit-o, omorând pe omul cel vechi cu nevoinţele postniciei.

Înfrânându-ţi dulceţile trupului cu puterea minţii, din pruncie te-ai făcut vas ales Duhului,

părinte, arătând lucrurile Lui prin blândeţe şi smerenie, văzătorule de Dumnezeu.

Slavă...

Cu iubire dumnezeiască, poftele trupului le-ai veştejit şi ţi-ai dobândit soţie curăţia, fericite, din care s-au născut ţie fii bunătăţile preamărite, care te-au făcut pe tine dar bineprimit lui Dumnezeu.

Şi acum...

Ceea ce eşti scară cerească care ajunge de la pământ la cer, prin care Cuvântul lui Dumnezeu cu oamenii S-a unit, Preacurată, binecuvântată, minune negrăită, vedere necuprinsă cu mintea, miluieşte pe cei ce se roagă ţie.

Cântarea a 3-a

Irmos: *„Doamne, Cela Ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule Iubitorule de oameni".*

În muntele faptelor bune alergând, cuvioase, ai intrat în norul privirii la cele de sus şi ai cunoscut pe cât ai putut cuprinde pe Cel necuprins de fire, fiind plin de lumină, părinte.

Cel Ce S-a născut în peşteră pentru mântuirea neamului omenesc, pe tine cel ce ai locuit în peşteră, preafericite, cu lumina cerească te-a luminat, ca pe Pavel, luminos arătându-te, părinte Grigorie.

Slavă...

Uşa cea cerească, Preacurată Maica lui Hristos, ţie, celui împresurat de asupririle diavoleşti, părinte, ţi-a dat aripi şi puternic asupra protivnicului te-a făcut cu harul Duhului Sfânt şi ai biruit toate uneltirile lui.

Şi acum...

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Domnul tuturor; bucură-te, ceea ce ai mijlocit viaţa oamenilor, bucură-te, munte umbrit şi netăiat, întărirea credincioşilor, bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Următoarele stihiri se zic după **Cântarea a 3-a şi a 6-a:**

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu, la tine scăpăm, ca şi către un zid nestricat şi folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Preotul zice ectenia: **Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule...** *la care pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul;* **Doamne miluieşte** *(de 3 ori). Apoi preotul zice ecfonisul:* **Că milostiv şi iubitor de oameni...**

şi îndată **Sedelna**, glasul al 4-lea:

Cu dumnezeiasca strălucire fiind luminat, ai izgonit întunericul patimilor celor de suflet stricătoare, Grigorie pururea mărite; înălţându-te spre suirea nepătimirii cea prea curată, ai izvorât preamărite raze de tămăduiri, sălăşluindu-te în lumina cea neapusă a Împărăţiei lui Hristos.

Slavă... şi acum...

Astăzi toată lumea s-a umplut cu bucurie întru praznicul cel binecuvântat al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Fecioară, tu eşti cortul cel ceresc.

Cântarea a 4-a

Irmos: *„Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu".*

Cela Ce pentru noi străină pogorâre a avut, Grigorie, străin făcându-Se pentru bunătate, pe tine străin pentru Dânsul văzându-te, te-a primit şi dumnezeiesc moştenitor al Împărăţiei Sale strălucit cu bunătăţile te-a făcut.

Pentru Hristos, Cel ce S-a făcut prunc pentru noi, te-ai dus la şcoala ascultării, prunc cu nerăutate făcându-te, de Dumnezeu înţelepţite părinte; şi cu dumnezeiasca smerenie, ai smerit răutatea vrăjmaşilor, fericite Grigorie.

Slavă...

Cu ploile lacrimilor tale, părinte Grigorie, ca şi cu nişte rouă dumnezeiască adăpându-te,

întru toată fapta bună ai sporit; toată roada bunătății ai înflorit; ca un pom roditor, lângă izvoarele apelor răsădit, ai adus roadele desăvârșirii în pustie.

Și acum...

Maica lui Dumnezeu binecuvântată, cu totul fără prihană, rănile sufletului meu vindecă-le, desfătările trupului stinge-le; inima mea cea întunecată luminează-o; împacă mintea mea și mă izbăvește de toată vătămarea și năvălirea vrăjmașilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: *„Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni".*

Cu lucrarea cuvântului, viță aducătoare de roadă te-ai arătat, cuvioase, care aduce struguri de fapte bune, care dau din sine vin duhovnicesc de mântuire, părinte, veselind inimile credincioșilor.

Roma cea mărită, părinte, de la Răsărit, pre tine luminător neapus te-a primit prin credință și s-a luminat cu darurile tale cele cinstite; că pe Hristos ai avut în suflet ca o lumină, luminând pe cei ce te văd pe tine, părinte.

Slavă...

Pe șarpele ce se târa și păzea călcâiul tău, Grigorie, cu dumnezeiasca priveghere, în căile

vieții umblând ca o slugă a lui Dumnezeu, ca un lucrător al poruncilor lui, l-ai omorât cu puterea Duhului.

Și acum...

Folositoare lumii, Maică pururea Fecioară, tu mă ajuți și mă povățuiești la calea cea dreaptă și conduci la cărările dreptății gândul meu și mișcările sufletului meu.

Cântarea a 6-a

Irmos: *„Curățește-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele și mă ridică din adâncul răutăților, rogu-mă; căci către Tine am strigat și mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele".*

Cu voința cea către Dumnezeu fiind îndumnezeit, preasfințite, prin vedeniile cele tainice și dumnezeieștile străluciri, ca un proroc îndumnezeit și ca o slugă a lui Dumnezeu, te-ai învrednicit de dumnezeiescul dar.

În liniște și tăcere viața ta petrecând, Grigorie, te-ai arătat mai presus decât valurile lumești și mai înalt decât patimile și străin a tot ce este pământesc.

Slavă...

Ca o oglindă curată ai primit dumnezeiasca rază și ai împodobit ca un vas sfințit Biserica cea de sus, Grigorie, și ai luminat adunarea celor întâi născuți.

Marie, Maica Preacurată, palat al Împăratului, pe mine, cel ce m-am făcut necurat, peşteră tâlharilor, curăţeşte-mă cu rugăciunile tale, arătându-mă Biserică sfântă Celui Ce S-a născut din tine.

Preotul pomeneşte pe cei pentru care s-a făcut Paraclisul, aşa cum s-a arătat după **Cântarea a 3-a**.

Apoi ecfonisul şi condacul glasului al 3-lea.

Soare luminos, pe tine biserica te cunoaşte, care cu podoabele faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiasca pomenirea ta şi cinstim nevoinţele tale, preafericite părinte, înţelepte Grigorie.

Prochimen, glasul al 4-lea

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă.

Preotul: Domnului să ne rugăm
Credincioşii: Doamne, miluieşte.
Preotul: Că Sfânt eşti, Dumnezeul nostru...
Credincioşii: Amin.
Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Credincioşii: Doamne miluieşte *(de 3 ori).*
Preotul: Cu înţelepciune drepţi, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.
Credincioşii: Şi duhului tău.
Preotul: Din Sfânta Evanghelie cea de la Luca citire.
Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie.
Preotul: Să luăm aminte.

Urmează **Evanghelia** *pe care, în lipsă de preot, poate s-o citească şi un simplu credincios, cu toată smerenia, dragostea şi cu toată frica.*

„În vremea aceea, sta Iisus în loc şes şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care venise ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El, că putere ieşea din El şi îi vindeca pe toţi. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi, voi, cei săraci, că a voastră este Împărăţia lui Dumnezeu. Fericiţi voi, care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer“ (Luca 6,17–23).

Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie.

Slavă... glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile preacuviosului tău Grigorie, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește toate fărădelegile noastre.

Apoi: **Stihira, glasul al 6-lea,** *cântată sau citită.*

Tinde mâinile tale către Dumnezeu, pentru cei ce năzuiesc la ajutorul tău, Grigorie, purtătorule de Dumnezeu, prea înțelepte și te roagă pentru dânșii să se izbăvească de toată scârba și de mânia cea viitoare.

Preotul zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta...

Credincioșii: Doamne, miluiește *(de 12 ori)*

Apoi ecfonisul: Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni...

Cântarea a 7-a

Irmos: *„Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat".*

Cu vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului, apa nepătimirii și izvoarele curate ale

tămăduirilor izvorăști, părinte Grigorie, celor ce cântă: bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Cu căruța de văpaie a dragostei curate și a faptelor bune te-ai ridicat la înălțime, întru care ți-ai agonisit viața, de Dumnezeu înțelepțite, strigând: bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Slavă...

Valurile patimilor le-ai secat cu stările la priveghere și, adormind cu somnul cel cuvios al sfinților, părinte Grigorie, la lumină ai trecut, strigând: bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Și acum...

Ceea ce ai născut Viața, Preacurată Fecioară, înviază-mă pe mine, cel ce sunt mort prin păcat miluiește-mă și de gheenă izbăvește-mă pre mine, cel ce cânt: bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a

Irmos: *„Pe Împăratul ceresc, pe Care-L laudă oștile îngerești, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii".*

Prin rugăciunile tale către Dumnezeu, având răbdare, preafericite, ai dobândit ceea ce ai cerut cu credință, că noaptea dormind ți s-a arătat îngerul ce ți-a dat sabie de foc, care ți-a tăiat

patimile inimii, şi cu foc dumnezeiesc te-a luminat, curăţindu-te cu mărire negrăită.

Ca un soare prea luminos ai strălucit cu înţelepciunea şi te-ai arătat cu lumina faptelor bune, preacuvioase Grigorie, şi cu strălucirea minunilor ai revărsat raze în tot pământul, luminând pe cei ce cântă cu bună credinţă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi; popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântare îngerească ai auzit, părinte Grigorie, în trup muritor fiind, din care ţi-ai îndulcit simţirile sufletului şi luminos te-ai cunoscut, strigând Stăpânului: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum...

Ceea ce ai născut mai presus de cuvânt pe Judecătorul şi pe Domnul, pe Acela ca pe Fiul tău roagă-L, Preasfântă, ca în ceasul judecăţii de osândă şi de foc şi de întunericul cel neluminat şi de scrâşnirea dinţilor să izbăvească pe cei ce cu dreaptă credinţă cântă: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: *„Spăimântatu-s-au cerurile şi marginile pământului s-au cutremurat, că Dumnezeu*

S-a arătat oamenilor în trup, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te preamăresc".

Cu sudorile pustniciei ai stins cărbunii păcatului şi din cer în chipul focului ai luat harul care nu te-a ars, înţelepte, ci mai mult te-a rourat şi puternic împotriva păcatului te-a arătat.

Ca un trandafir şi ca un crin binemirositor ai înflorit în văile pustniciei, părinte Grigorie! Pentru aceasta trupul tău cel sfinţit izvorăşte har cu îmbelşugare, că mireasmă plină de viaţă este şi gura ta ca un potir plin de aromate s-a arătat.

Astăzi împreună cu noi, adunarea pustnicilor şi a cuvioşilor se veseleşte. Patriarhii şi proorocii, apostolii şi mucenicii, întru pomenirea ta, Grigorie, împreună cu noi prăznuiesc, cu care pomeneşte pe cei ce te cinstesc cu credinţă, vrednicule de minuni.

Slavă...

Sicriul unde zace cinstitul şi mult pătimitorul tău trup ne izvorăşte nouă daruri de minuni, părinte Grigorie, sfinţind sufletele şi trupurile noastre, ale celor ce ne îmbogăţim cu tine, folositor şi fierbinte sprijinitor avându-te.

Şi acum...

Noi credincioşii, cu bucurie strigăm către tine, Fecioară, ca şi Arhanghelul Gavriil: Bucură-te, rai care ai răsărit Pomul Vieţii; bucură-te, dezlegarea blestemului, încununarea muce-

nicilor, lauda cuvioşilor şi întărirea binecredincioşilor creştini.

Apoi urmează aceste Stihiri:

În cereştile locaşuri te veseleşti cu îngerii, părinte şi cu îndrăzneală stând înaintea tronului ceresc, roagă-te Domnului să ne dăruiască nouă iertare de greşeli şi izbăvire de patimi, celor ce săvârşim pe pământ pomenirea ta.

Cu secera rugăciunii ai tăiat spinii patimilor, părinte Grigorie, cu plugul înfrânării ai arat ogorul sufletului tău şi ai semănat într-însul seminţele bunei credinţe, din care ne răsar nouă multe tămăduiri.

Vas plin de fapte bune te numim, cuvioase, că ai fost dătător de daruri, iubitor de tăcere, lucrător al privegherii, stâlp înfrânării, lăcaş necurmat de rugăciune, vistierie Domnului şi fierbinte rugător pentru cei ce te cinstesc pre tine.

Zid şi temelie a dreptei credinţe te numim pe tine, părinte şi mucenic adevărat, că mustrând pe cei rău credincioşi, de la dânşii ai răbdat chinuri şi bătăi, pentru care acum în ceruri te bucuri, fiind încununat cu mărire de la Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă... şi acum... a Născătoarei

Preasfântă Fecioară, primeşte rugăciunile păcătoşilor şi suspinul celor necăjiţi nu-l trece cu vederea, iar pe Cel Ce S-a născut din pântecele tău cel curat roagă-L să ne mântuiască pe noi, cei ce te mărim pe tine.

După aceasta: **Cuvine-se cu adevărat... Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia...**

Apoi troparele acestea, glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh pe toţi ai luminat. Alergarea dreptei credinţe o ai săvârşit şi cu învăţăturile tale lumea ai luminat şi ai mustrat cugetele celor rău credincioşi, Părinte Prea Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... şi acum... a Născătoarei

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, căci cu trupul cel luat dintru tine Fiul tău şi Dumnezeul nostru, luând prin Cruce patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Apoi preotul face otpustul mic, iar de nu este preot se zice:

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfârşit şi lui Dumnezeu laudă!

NOI MINUNI ALE SFÂNTULUI CUVIOS GRIGORIE

"Pre toate le dă Duhul Sfânt: izvorăşte proorociri, sfinţeşte pre preoţi, pre necărturari i-a învăţat înţelepciune, pre pescari teologi i-a arătat; toată rânduiala Bisericii o plineşte..." (Penticostar, p. 314)

Ritmul accelerat al vieţii cotidiene astăzi nu ne permite să acordăm răgazul cuvenit pentru a simţi că fiecare zi este o minune şi că dragostea dumnezeiască se revarsă prin fiecare fir de iarbă, ne-am obişnuit cu acestea şi nu le observăm. Dar Domnul şi Dumnezeul nostru, Părintele îndurărilor şi Domnul a toată mângâierea ne dăruieşte şi minuni mai presus de fire pentru a întări credinţa noastră, cu nădejdea că vom înţelege că El este pretutindenea şi că toate le plineşte, chiar şi în ceasul deznădejdii noastre şi al suferinţei.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi toţi Sfinţii s-au asemănat lui Dumnezeu, atât cât este cu putinţă, prin voinţa lor, prin locuirea lui Dumnezeu în ei şi prin conlucrarea lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură zice: „Fiţi sfinţi, căci şi Eu Sunt Sfânt" (Lev. 11,14; 19,2; 20,7; I Petru 1,16). Aceasta depinde în primul rând de voinţă, apoi de ajutorul lui Dumnezeu: fiecăruia care alege binele, Dumnezeu îi ajută spre bine. Apoi Dumnezeu zice: „Voi locui în ei şi voi umbla întru ei"(II Cor. 6,16; Lev. 26,12) şi „suntem Biserica lui Dumnezeu" şi „Duhul lui Dumnezeu locuieşte întru noi"(I Cor. 3,16). Apoi: „le-a dat lor putere peste duhurile necurate ca să le scoată şi să vindece orice boală şi orice neputinţă"(Matei 10,1).[1]

Acelaşi Duh Se odihneşte în ei, cu Sfinţii lui Dumnezeu împlinindu-se ultima rugăciune pe pământ

[1] Arhim. Nicodim Sachelarie, "Pravila bisericească", Ed. a II-a, 1996

a Mântuitorului, „ca toţi să fie una". Dragostea lor duhovnicească pentru întregul neam al lui Adam îi determină să se roage şi pentru noi, cei care luptăm pentru mântuirea noastră şi să ne ajute, dar ei se roagă şi pentru cei păcătoşi care au uitat de ei. Biserica triumfătoare din cer nu cunoaşte odihna, ci este alături de Biserica luptătoare, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească de pe pământ, căci Biserica lui Hristos este doar una şi El este Capul ei şi în cer şi pe pământ.[2]

„Deci ne închinăm Sfinţilor ca unora ce sunt slăviţi de Dumnezeu, ca unora ce sunt făcuţi de Dumnezeu temători potrivnicilor şi binefăcători celor ce se apropie de El cu credinţă; nu ne închinăm lor ca unora care ar fi prin fire Dumnezeu şi binefăcători, ci ca unor robi şi slujitori ai lui Dumnezeu, care au dobândit din dragoste către Dumnezeu deplina încredere faţă de El" (I Ioan 3,21).

Prin virtuţi, conştiinţa omului devine tot mai profundă. „Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre au văzut sfinţenia umană ca asemănare a omului cu Făcătorul Său în măsura curăţirii de patimi şi a sporirii în calea virtuţilor, culminând întru dragoste fără de sfârşit. Virtuţile sunt, astfel, formele umane ale atributelor lui Dumnezeu, adică reflexul mereu mai profund al Luminii Lui, al conştiinţei Lui în conştiinţa omului" (Pr. Dumitru Stăniloae).[3]

Pentru viaţa sfântă a Cuviosului Grigorie din Decapolia şi pentru minunile mai presus de fire ce le-a săvârşit cu ajutorul harului Duhului Sfânt, racla cu sfintele sale moaşte este înconjurată şi astăzi de către

[2] Vademecum creştin ortodox, Editura Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2003, pg.184-185

[3] Pr. D. Stăniloae, "Rugăciunea lui Iisus şi experienţa Duhului Sfânt", p. 64, Ed. Deisis, Sibiu, 1995

credincioşii de pretutindeni care vin cu evlavie să mulţumească pentru binefacerile primite şi să se roage cu durere în suflet în momentele de cumpănă ale vieţii.

Iată câteva din însemnările maicii Florentia, astăzi vieţuitoare în obştea Sfintei Mănăstiri Polovragi, odinioară copilă rămasă orfană de la vârsta de trei anişori şi adusă în 1924 la Mănăstirea Bistriţa – Vâlcea, unde funcţiona un orfelinat condus de călugăriţe, ce adăpostea aproape două sute de fetiţe orfane. Odată cu trecerea anilor, avea să devină chiar stareţă a Sfintei Mănăstiri Bistriţa într-o perioadă de mari încercări.

În perioada 1942-1943, au venit la Mănăstirea Bistriţa două fete având cam 18-20 de ani. Amândouă erau bolnave de epilepsie şi au venit să se roage la Sfântul Grigorie, despre care auziseră că face mari minuni. Maica stareţă Olga Gologan le-a primit cu bunăvoinţă, le-a învăţat cum să se roage lângă racla cu sfintele moaşte şi a făcut apel şi la rugăciunile maicilor din soborul mănăstirii pentru tămăduirea lor. Cele două fete au stat atunci o lună de zile, participând la sfintele slujbe şi ajutând cu ceea ce le stătea în putere. Au făgăduit Sfântului Grigorie că, dacă se vor va face sănătoase, vor rămâne la mănăstire.

După o lună de zile s-au vindecat complet şi şi-au ţinut făgăduinţa de a rămâne la Mănăstirea Bistriţa ca vieţuitoare în obştea monahală. S-au comportat cu multă bunăcuviinţă, împlinind toate ascultările obişnuite din cadrul mănăstirii. Cea mai mare a primit numele de Ermionia, iar cea mai mică a rămas în mănăstire fără a face făgăduinţele voturilor monahale. Lucra cu mult talent şi iscusinţă la atelierul de ceramică ce funcţiona în cadrul mănăstirii noastre. Era atât de pricepută, încât, prin anul 1954, venind la Mănăstirea

Bistriţa, Preafericitul Patriarh Chiril al Bulgariei, a rugat-o pe maica noastră stareţă să îi dea blagoslovenie acestei surori să meargă în Bulgaria pentru a deschide un atelier de ceramică. Acest atelier chiar a fost pus în funcţiune. Iată ce pot face oamenii cu harul primit din partea Sfinţilor, atunci când doresc să slujească aproapelui cu toată fiinţa.

Sfântul Grigorie vindeca în mod special boli psihice. Prin anii 1949-1950 veneau mulţi bolnavi de la distanţe mari şi participau la Sfântul Maslu. Printre aceştia erau şi două femei, dintre care una era aproape oloagă şi o aduceau cu căruţa. Cealaltă avea o boală nervoasă gravă. În biserică făcea gălăgie multă, cânta, juca, plesnea din degete. Odată s-a urcat pe postamentul unde erau aşezate de obicei moaştele Sfântului Grigorie, care acum erau duse în procesiune şi a strigat: "Eu sunt Ioana România Mare!". După ce au participat la trei Sfinte Masluri consecutive, adică în trei săptămâni, s-au vindecat amândouă.

După vindecare au mai venit ca să mulţumească Sfântului Grigorie pentru ajutorul primit şi cu multă sfială se rugau să fie iertate pentru purtarea cea fără de rânduială ce o aveau în vremea bolii.

Şi printre fetiţele de la orfelinat era o fetiţă bolnavă de epilepsie. Aceasta participa la toate sfintele slujbe. Adesea când se afla printre ceilalţi copii, la joacă sau la lecţii, cădea jos, făcând crize cu spume la gură şi zbătându-se. După doi ani de suferinţă, s-a vindecat şi ea cu ajutorul Sfântului Grigorie.

Tot o minune a fost socotită o întâmplare cu o altă fetiţă din orfelinat. Suindu-se pe una dintre stâncile

de pe malul râului Bistriţa ca să culeagă garofiţe sălbatice albe şi foarte parfumate, a căzut de pe stâncă în apă. Râul era foarte umflat de ploi. Celelalte fete stăteau atunci pe malul râului şi priveau înspăimântate cu sufletul la gură. Una dintre ele, mai curajoasă, s-a aruncat în apă cerând ajutorul Sfântului Grigorie şi a reuşit să o scoată afară înainte de a ajunge la vâltoare.

Şi alte minuni s-au întâmplat în acei ani la Orfelinatul din Mănăstirea Bistriţa. Era în preajma celui de al doilea război mondial. Întreaga ţară se confrunta cu greutăţi mari şi cu lipsuri materiale. Şi la noi s-a întâmplat să se isprăvească aproape toate alimentele. Maicile erau îngrijorate, agitate că nu mai aveau ce pregăti pentru masa copiilor din orfelinat şi pentru sobor şi au chemat toată obştea în biserică să facă rugăciuni către Maica Domnului şi către Sfântul Grigorie. La sfârşit, după rugăciune, maicile s-au răspândit în curte şi pe aleea din faţa mănăstirii.

În faţa porţilor erau trase două căruţe încărcate cu alimente: cartofi, făină, ulei, brânză şi alte alimente de neapărată trebuinţă. Maicile i-au întrebat pe căruţaşi ce doresc. Aceştia au răspuns că sunt din Ardeal şi se duc la o mănăstire de călugări, dar că s-au rătăcit şi că doresc să lase alimentele aici şi să se întoarcă acasă.

Maicile le-au mulţumit şi le-au răspuns cu emoţie în glas că Sfântul Grigorie i-a călăuzit spre Mănăstirea Bistriţa, căci orfanii săi nu mai aveau ce mânca. Atunci întreaga obşte a plâns, văzând purtarea de grijă a Sfântului pentru noi toţi.

Tot în acea perioadă, înaintea celui de al doilea război mondial, erau lipsuri materiale foarte mari şi

mai ales, lipsă de bani. Mănăstirea rămânea adesea fără niciun ban în casierie.

Într-un asemenea moment, conducerea era foarte îngrijorată şi maica stareţă a apelat din nou la ajutorul rugăciunilor. S-a strâns întreaga obşte în biserică, citindu-se acatistul Sfântului Acoperământ şi al Sfântului Grigorie Decapolitul. Cele mai multe maici făceau în acest timp metanii, altele plângeau cu multă umilinţă, îngrijorate de soarta micuţilor noştri orfani şi a întregului sobor.

După două zile, pe poarta mănăstirii a intrat o maşină cu patru sau cinci doamne, care au intrat în expoziţie. Atunci noi lucram multe produse de artizanat: covoare, cusături naţionale, vase de ceramică, broderii, pe care le expuneam într-un mic spaţiu la intrarea în mănăstire. Doamnele au cerut să li se împacheteze imediat absolut toate obiectele ce se aflau în expoziţie, obiecte care valorau o sumă mare de bani, aşa încât s-a putut face apoi o aprovizionare serioasă cu toate cele necesare mănăstirii.

Am înţeles cu toţii în acel moment că rugăciunile noastre au fost ascultate şi am socotit aceasta o altă minune pe care Sfântul Grigorie a mijlocit-o pentru întărirea credinţei noastre şi a micuţilor orfani.

Sfântul Grigorie făcea mari minuni vara în timpul secetei, dând ploi îmbelşugate şi folositoare când cerul părea că-şi închide milostivirea către noi.

În astfel de vremuri, se scoteau moaştele Sfântului Grigorie în curtea mănăstirii, făcându-se o slujbă pentru ploaie şi de obicei, pe la sfârşitul rugăciunilor, începea ploaia.

Se dusese vestea despre aceste minuni în tot cuprinsul ţării şi mulţi preoţi veneau împreună cu

credincioşii să ceară sfintele moaşte pentru a fi purtate în procesiune prin locurile cuprinse de secetă.

Prin 1938-1939 s-au cerut moaştele Sfântului Grigorie pentru a fi purtate la Romanaţi şi prin alte câteva localităţi de pe malul Dunării. Pe unde treceau cu sfintele moaşte, începeau ploi binecuvântate. Sfintele moaşte erau întotdeauna însoţite de doi preoţi dintre cei ce slujeau la mănăstire.

Aşa au găsit căzut într-o fântână din sat trupul unui copil mort. După ce trupul acestuia a fost scos, coloana ce purta moaştele Sfântului Grigorie a putut înainta mai departe. *(monahia Florentia)*

În perioada 1930-1937 fratele meu a fost paralizat la pat. La îndemnul unei bătrâne, mama mea a mers cu el la Sfânta Mănăstire Bistriţa, la sfintele moaşte şi atunci am văzut minunea petrecută cu el, căci s-a întors sănătos. *(Maria N., Brezoi)*

În anul 1977, la începutul lunii martie, am rămas însărcinată. Pe atunci lucram la Direcţia Sanitară Vâlcea. Bucuria aducerii pe lume a unui copil mi-a fost umbrită de o mare încercare.

Când pruncul a mişcat în pântece, mâinile mi-au paralizat şi am primit, în urma examinării medicale, diagnosticul de polinevrită gravidică, devenind un caz deosebit. Dar prin puterea lui Dumnezeu şi ajutorul Maicii Domnului cea făcătoare de minuni mi s-au luminat gândurile şi am luat hotărârea de a nu lua medicamentele şi a nu întrerupe sarcina. M-am rugat în biserici şi mănăstiri, participând la slujbe, respectând rânduiala posturilor şi dând milostenie celor ce aveau nevoie.

În Sfânta Mănăstire Bistriţa, cu rugăciuni la Sfântul Grigorie făcătorul de minuni, cu răbdare,

nădejde şi credinţă, am cerut ajutorul său şi m-am uns cu untdelemn sfinţit de la candele.

Maica Domnului a avut mare grijă de mine, roaba sa Cornelia şi am adus pe lume un fecior sănătos, chiar în ziua de 20 noiembrie 1977, purtând numele de Mihail. *(Cornelia S., Râmnicu Vâlcea)*

În anul 1986, fiul meu Petre, în vârstă de aproape 3 ani s-a îmbolnăvit de epilepsie. Am fost la doctori cu el şi a urmat tratamentul prescris timp de un an de zile, dar fără a-i folosi la nimic. Am încercat chiar şi cu leacuri băbeşti, dar nimic n-a mers.

În primăvara anului 1987, cineva ne-a îndrumat să mergem la Sfântul Grigorie. L-am adus pe fiul meu la Sfânta Mănăstire Bistriţa şi l-am rugat să treacă pe sub racla cu sfintele moaşte. Am plecat cu el fără a mai avea crize, vindecat. Am mai venit de vreo trei ori, vrând să fim siguri că boala nu va mai reveni. Acum are 24 de ani şi de atunci nu a mai avut niciodată vreo criză de epilepsie.

Împreună Îi mulţumim Domnului Iisus Hristos, Maicii Domnului şi Sfântului Grigorie Decapolitul pentru minunea săvârşită cu băiatul meu.

(Nicoliţa S., Valea Mare, judeţul Vâlcea)

În anul 1989 am venit să mă rog la racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul, având paralizate mâna şi piciorul drept. M-am vindecat de paralizie imediat. *(Irina C., Galaţi)*

Maria, fiica noastră, s-a născut la 9 septembrie 1993. Dintr-o neglijenţă medicală, la naştere a făcut hipoxie de grad I. Cu darul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Maicii Domnului, fetiţa s-a dezvoltat normal,

fără a avea probleme cu sănătatea până la vârsta de 4 anişori.

Începând cu anul 1997, în timpul somnului a debutat o criză cu aspect de falsă absenţă şi cu hipertonie axială. Mergând cu ea la diferiţi medici, chiar şi la Bucureşti, profesori universitari şi alţi specialişti, diagnosticul iniţial de epilepsie s-a modificat în diagnostic ADHD. Un copil care suferă de ADHD - hiperkinezie, nediagnosticat şi tratat la timp se confruntă cu multe probleme atât acasă, cât şi în societate. Din cauza comportamentului său, va fi izolat la şcoală, respins de colegi, certat de profesori pentru neatenţie. Acasă, părinţii, simţindu-se ei înşişi vinovaţi, îşi vor revărsa supărarea asupra sa. Cu timpul situaţia se poate atât de mult înrăutăţi, încât copilul devine extrem de agresiv, cu comportament antisocial. În cazul nostru, din pricina tratamentului îndelungat pentru epilepsie, evoluţia bolii a devenit foarte cumplită începând din anul 2006.

În timpul somnului trupul fetiţei devenea rigid şi ea ar fi putut să nu îşi mai revină la trezire. Doctorii afirmaseră că, repetându-se crizele, inima şi creierul vor ceda. În momentul când ne era foarte greu să acceptăm că fetiţa noastră nu mai are şanse de salvare, am fost îndrumaţi de către o asistentă medicală să mergem la Costeşti, la Mănăstirea Bistriţa, pentru că acolo este posibil să fie salvată cu ajutorul rugăciunilor.

Înainte de Sfintele Paşti, în primăvara anului 2006, am petrecut aici o săptămână. După primele trei zile, crizele au încetat, fără a se mai repeta. În scurt timp, aflând că mai sunt locuri la Seminarul Ortodox "Sfânta Muceniţă Filofteea" de la Brăneşti-Ilfov, fiica mea s-a înscris la examenele de admitere şi a fost admisă ca elevă.

Într-adevăr, aici, cu rugăciunile noastre fierbinţi către Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi către Maica Domnului şi, mai ales, prin mijlocirea Sfântului Grigorie Decapolitul, miracolul s-a produs. Acel miracol la care nu mai îndrăzneam să sperăm.

De atunci, din 2006, fiica mea Maria nu-şi mai găseşte liniştea decât în acest loc. La ultimul control medical, Profesorul universitar Dr.Mircea Tiberiu şi-a exprimat părerea că "pentru ea, rugăciunea este tratamentul de menţinere în viaţă".

Ne rugăm cu mulţumire adâncă Sfântului Grigorie şi dorim foarte mult ca această minune ce s-a petrecut cu copila noastră să fie spre folos tuturor pentru a se convinge de puterea lucrătoare a credinţei, mai ales atunci când este însoţită de post şi rugăciune stăruitoare. *(Maria B., Drobeta Turnu-Severin)*

În anul 1995 lucram împreună cu alte maici la pregătirea materialelor necesare pentru fresca de la Paraclisul închinat Sfintei Treimi aflat în incinta Sfintei Monastiri Bistriţa. Mi-am tăiat degetul cu toporul, secţionându-l, astfel încât se mai ţinea doar într-o mică porţiune de piele. Înainte de a merge la spital m-am rugat Sfântului Grigorie atingându-mi mâna de raclă. La spital doctorii au fost foarte sceptici, iar după ce doar au prins falanga de deget cu câteva copci mi-au spus să vin a doua zi, cu gândul că va trebui operată tăietura după care voi pierde falanga retezată. Spre surprinderea lor degetul s-a prins la loc.

Mulţumesc Sfântului Grigorie pentru purtarea de grijă ce o arată către pentru noi în toată vremea. *(monahia Anastasia, Mănăstirea Sărăcineşti -Vâlcea)*

Suferind de ulcer varicos, în perioada 1995-1996, Doamna Constantina din municipiul Constanța avea o rană deschisă la picior. Timp de patru ani de zile această plagă nu se vindecase, deși fusese examinată de mai mulți medici de specialitate și încercase nenumărate tratamente. Apelase chiar și la ajutorul medicinii naturiste, dar rana continua cu încăpățânare să se agraveze, adâncindu-se. Descurajată de aceste suferințe, viața ei devenise un calvar.

La îndemnul plin de credință și evlavie către Sfântul Grigorie al părintelui său duhovnic, preotul Gheorghiță Dumitru Nistor, acum adormit întru Domnul, a venit la mănăstirea Bistrița pentru a se ruga lângă racla sfintelor moaște.

Tot timpul miezonopticii și al utreniei s-a rugat Sfântului Grigorie lângă racla sa. Dimineața a constatat că rana începe să se închidă, dar neîncrederea încă nu o părăsise. A plecat totuși acasă și seara a anunțat bucuroasă telefonic la mănăstire vindecarea definitivă a plăgii. După această vindecare a suferințelor trupești și sufletești ale mamei, și fiica dânsei a îmbrățișat viața monahală. *(din mărturiile maicilor viețuitoare în obștea mănăstirii Bistrița)*

În luna iunie a anului 1997 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița pentru a mă ruga Sfântului Grigorie Decapolitul și a plăti un acatist pentru sănătatea familiei mele. După trei-patru luni, diagnosticul de metastază osoasă al tatălui meu Stan a fost schimbat cu cel de boală Paget. Acum este bine, după un tratament adecvat. *(Geta R., București)*

În perioada 1998-1999 am primit ascultare la pangarul mănăstirii noastre, unde îndrumam credincioșii

care vizitau Sfânta Mănăstire Bistrița printr-o scurtă prezentare sau un sfat, uneori, îndemnându-i să ceară ajutorul Sfântului Grigorie pentru ușurarea suferințelor și să se închine la sfintele sale moaște. În această perioadă am fost martorul ocular al unui eveniment care m-a impresionat în chip deosebit.

Într-una din zile, au intrat în biserica mănăstirii noastre patru bărbați care purtau cu greutate un alt bărbat pe o pătură. Acesta era în imposibilitate totală de a se mișca, nici nu vorbea. După aceea aveam să aflu că doctorii nu îi acordaseră nici măcar o șansă de a mai trăi.

Cu efort și rugându-se cu credință pentru cel pe care-l purtau, cei patru au reușit să-i treacă trupul în care abia mai pâlpâia suflare de viață pe sub racla sfintelor moaște de trei ori. Cerând rugăciunile cuvenite, au plecat acasă luând cu ei anaforă, aghiasmă, ulei sfințit și părticele de veșmânt binecuvântate.

După o săptămână, mă găseam din nou cu ascultare la biserică, după Sfânta Liturghie, când un bărbat a deschis cu putere ușa bisericii strigând: "Maicilor, eu sunt acela care am fost trecut cu pătura acum o săptămână pe sub racla Sfântului Grigorie!". Chiar acestea au fost cuvintele celui care s-a tămăduit și a venit să mulțumească pentru ajutorul primit.

Această întâmplare a fost pentru mine una dintre cele mai cutremurătoare minuni. Impactul asupra mea a fost atât de puternic, încât am căzut imediat în genunchi, deși, datorită acestei ascultări am avut adesea ocazia să aud nenumărate mărturii ale ajutorului dat de Sfântul Grigorie celor aflați în suferință, chiar și familiilor de rromi.

Un alt caz de vindecare minunată al cărui martor ocular am fost este acela al fiicei doamnei Mariana

Lăcătiş din Bucureşti, consemnat deja de către Părintele Arhimandrit Veniamin Micle *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa).*

În anul 1999 am venit la Sfânta Mănăstire Bistriţa la recomandarea unei persoane apropiate mie. În acea perioadă fusesem diagnosticată cu fibrom uterin şi nu eram încredinţată de puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie. Intrând în biserică cu gândul să mă închin la sfintele icoane, atunci când m-am apropiat de racla sfintelor moaşte, mi-a venit în minte acest gând: „Ce poate să-mi facă mie mortul acesta?"

Stând la rugăciune, la utrenie, am simţit atingerea unui cerc care mi-a înconjurat trupul în dreptul pântecelui şi m-am luminat din întunericul minţii ce se abătuse asupra mea. Nu numai că am crezut că m-am vindecat, dar m-am simţit eliberată de toată povara grijilor mele de până atunci.

Plecând acasă, am mers la doctorul care supraveghea starea sănătăţii mele şi i-am spus că m-am vindecat. În urma ecografiei făcute, medicul de specialitate, care îmi recomandase intervenţia chirurgicală de urgenţă, a constatat cu uimire că fibromul uterin dispăruse şi a zis: „Mare este puterea lui Dumnezeu!".

(Ioana N., Craiova)

În vara anului 1999, am plecat spre Dobrogea cu intenţia de a procura fructe de la o staţiune pomicolă pentru masa noastră şi pentru preparatele din fructe atât de necesare pe timp de iarnă într-o familie, chiar şi mai numeroasă, aşa cum este o obşte monahală. După ce am încărcat fructele la staţiune, am plecat înapoi la Mănăstirea Bistriţa. În drum ce ne îndreptam spre Bucureşti, am primit un telefon din

partea inginerului pomicultor pentru a ne duce să mulţumim grabnic Sfântului Grigorie.

Iată şi motivaţia acestui gest. Îndată ce noi am încărcat cantitatea de fructe necesară şi am plecat din staţiunea pomicolă, pe terenul cultivat cu cereale din cadrul aceleiaşi staţiuni a izbucnit un puternic incendiu. Alături de forţele de care dispunea Poliţia din localitate, aşteptând sosirea pompierilor, inginerul privea neputincios cum focul se extindea către sat. În imediata apropiere, până la intrarea în localitate, era amplasată o butelie de gaz butan având capacitate mare, a cărei explozie ar fi provocat un incendiu de amploare, cu pagube de vieţi omeneşti. Gândul inginerului s-a îndreptat în acele momente de o tensiune extraordinară către Sfântul Grigorie Decapolitul. Cu câţiva metri înainte ca focul să ajungă la marginea terenului, a început o ploaie binecuvântată, deşi cerul era perfect senin şi a continuat să rămână senin până ce ploaia a eliminat total pericolul. *(Nicolae C., Valul lui Traian, judeţul Constanţa)*

Sfinte, îţi mulţumesc din tot sufletul şi toată fiinţa mea pentru sfânta ta rugăciune şi mijlocire către Domnul Dumnezeu pentru robii tăi Constantin, Adrian, Iancu şi Rodica. Mulţumescu-ţi, Sfinte Grigorie, din adâncul sufletului, pentru minunea vindecării şi ridicării din patul suferinţelor a robului tău Adrian. Mulţumescu-ţi din toată fiinţa pentru că ai ascultat cuvântul rugăciunii mele. Mulţumescu-ţi acum prin aceste rânduri şi sper ca prin mijlocirea ta, Sfinte, să aduc prinos în casa Domnului. *(Constantin G., Târgu Cărbuneşti, 1999)*

Prima tămăduire minunată pe care Sfântul Grigorie a făcut-o cu mine s-a petrecut în anul 2000, când abia venisem în obştea acestei mănăstiri, pentru ca să realizez cât este de prezent aici cu noi şi să-mi dea curaj să îl chem întotdeauna în ajutor.

Într-una din seri, după terminarea slujbei la biserică, am urcat la chilie şi am început să mă simt atât de rău, încât nu puteam să respir, nicidecum să stau în picioare sau în genunchi ca să mă rog. Suferеam de o criză de fiere, a cărei durere devenise de nesuportat, în ciuda pastilelor pe care le luasem. Atunci am citit acatistul Sfântului Grigorie, stând în pat culcată. Abia mai înţelegeam ce citesc din cauza durerilor şi când am terminat, nu am mai avut putere nici ca să citesc rugăciunile de la sfârşit. Am închis cartea zicând: "Iartă-mă, Sfinte Grigorie, eu atât am putut!". În secunda următoare au încetat toate durerile şi am adormit pe loc, un somn liniştit şi profund până dimineaţă. Când m-am trezit nu mai aveam nimic.

Îi mulţumesc Sfântului Grigorie pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat de când vieţuiesc aici şi pentru că s-a milostivit de mine păcătoasa.

În iarna anului 2002 lucram la icoana Sfântului Grigorie. În acel timp m-am îmbolnăvit foarte rău de stomac. Aveam o durere acută continuă, febră şi o stare generală de slăbiciune, aşa încât nu mai puteam să pictez şi zăceam în pat bolnavă.

Pentru că în acel moment nu avea cine să îmi acorde îngrijire medicală, m-am gândit să încerc să fac un efort din toate puterile mele pentru a ajunge la punctul medical din incinta Căminului social din apropierea mănăstirii.

Ajungând cu mare greutate în curte, în faţa bisericii am făcut trei închinăciuni către Sfântul Grigorie cu rugăciunea fierbinte: „Vindecă-mă, Sfinte Grigorie, ca să-ţi pot termina icoana!" şi am continuat să mă îndrept spre poartă. Imediat, după primii paşi, am simţit însănătoşirea trupului meu. Nevenindu-mi să cred minunii, m-am dus, totuşi, până la acel dispensar, dar nu era nimeni acolo în acel moment. Mă simţeam din ce în ce mai bine, cu adevărat vindecată şi simţeam o vioiciune şi o bucurie în sufletul meu, încât îmi venea să zburd pe dealuri precum un copil.

Am făcut o plimbare pe colina din spatele mănăstirii, apoi m-am dus la atelierul de pictură şi, spre mirarea maicilor care mă ştiau bolnavă, în pat, le-am spus cu bucurie:"Hristos a înviat!" din toată inima, deşi atunci nu era vremea Sfintelor Paşti.

Aşa am putut termina cu bine icoana Sfântului Grigorie, căruia îi mulţumesc pentru ajutorul primit şi îi cer binecuvântare şi ajutor mereu când mă îndrept spre atelier, pentru că am văzut că te poate ajuta oriunde te afli când îl chemi, nu doar atingându-te de racla sa. *(monahia Ignatia, Sfânta Mănăstire Bistriţa)*

Cam de prin luna septembrie 2000, am început să am ceva probleme cu ochii. La oboseală mi se încrucişa privirea, ca mai târziu, prin octombrie-noiembrie, să-mi lăcrimeze foarte rău şi să nu mai suport lumina. Purtam ochelari de soare şi ziua şi noaptea.

Cu câteva zile înainte de 20 noiembrie, Dumnezeu m-a luminat şi am citit ce tratament să fac şi m-am dus şi la doctor. Eu cred însă că tămăduirile toate vin de la Dumnezeu, cum şi bolile sunt urmarea păcatelor noastre sau sunt îngăduite de Domnul cu un anumit scop.

Eram convinsă că o mână sfântă îmi luase cumplitele dureri de ochi. Ajunsesem să nu mai pot ține ochii deschiși din cauza luminii și de la lumină puternică să nu mai văd decât un contur în colțul ochilor.

M-am îngrijorat gândindu-mă că îmi pot pierde vederea, dar cu credința că Domnul rânduiește toate cu un scop, nu m-am alertat și a venit ziua Sfântului Grigorie, când, citind acatistul Sfântului, am realizat de unde a venit ajutorul și ce mână sfântă m-a atins.

Pe la începutul lui decembrie am aflat că prietena mea din București trimisese pomelnicul meu pentru rugăciune la mănăstire cu ocazia zilei Sfântului Grigorie.

Eu cad la Măicuța Domnului în orice nevoie și nu plec de acasă fără iconița ei. De această dată, mi l-a trimis pe Sfântul Grigorie spre mângâiere. *(Alexandra C., Manchester)*

Am cunoscut aici în America o familie care a venit cu băiețelul de nouăsprezece luni, orb, la niște operații. Un ochi este nerecuperabil. La celălalt s-a lucrat și sunt speranțe. Se pare că vede puțină lumină, dar după trei operații complicate, ochiul începuse să i se scurgă. I-am dat mamei untdelemn sfințit de la candelele Sfântului Grigorie și, ungându-l, s-a oprit scurgerea. *(Alexandra C., Manchester)*

În anul 2001, cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul, am primit tămăduire de tumoarea pe care o aveam la ochi. *(Anda L., Târgu Cărbunești)*

Prin voia Bunului nostru Domn Iisus Hristos și ajutorul Maicii Domnului, în anul 2001 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița. Eu sufeream de douăzeci de

ani de cancer la sân, răstimp în care am fost consultată de mulți doctori. Dar, după ce am fost la Mănăstirea Bistrița, unde am sărutat moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, citind acatistul Sfântului și ungându-mă cu untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu, tumoarea a dispărut fără urmă, printr-o minune. Am scris aceste rânduri ca să mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Grigorie. *(Maria S., Ploiești)*

În anii 1999 și 2000 am vizitat mănăstirea Bistrița și m-am închinat moaștelor Sfântului Grigorie Decapolitul. Noaptea au avut loc slujbele rânduite - miezonoptica, utrenia și eu m-am rugat pentru sănătate și pentru alte trebuințe în acest timp, stând la sfintele moaște. Aveam o problemă de sănătate care se manifesta prin dureri acute în zona gâtului, a umărului stâng și a mâinii stângi. Medicii au stabilit că este vorba de spondiloză. După ce am aflat de Sfântul Grigorie m-am rugat lui neîncetat, deoarece am simțit un mare har stând lângă sfintele sale moaște.

În ajunul zilei sale de prăznuire, 20 noiembrie/ 3 decembrie, m-am rugat din suflet Sfântului Grigorie Decapolitul, căci avusesem dureri atât de mari, încât nu am putut nici măcar să țin cartea de rugăciuni în mâna stângă, apoi am mers la culcare. A doua zi dimineață, în ziua prăznuirii Sfântului Grigorie, am pornit spre biserică, fără a simți vreo durere. Am crezut că aceasta se datorează faptului că m-am odihnit fizic și că durerile au trecut pe moment. Din pricina puținătății credinței mele, a existat o umbră de îndoială, dar am simțit în continuare harul primit din partea Sfântului Grigorie. Toată ziua am fost bucuroasă, veselă, căci nu mai aveam dureri și îmi tot cercetam umărul și mâna, poate voi găsi un loc dureros. Nu mai era niciunul.

Am urmărit zi de zi ce se întâmplă cu membrele mele bolnave, dar erau sănătoase acum, adică vindecate. A încetat apoi orice îndoială, mi s-a întărit credința și am mulțumit Domnului Iisus Hristos și Sfântului Grigorie pentru vindecare.

Pot afirma că atât timp cât voi trăi, le voi fi recunoscătoare pentru marea lor milă. Este atât de minunat să trăiești minunea aceasta mare, care a semănat și în mine un grăunte mic de credință vie. Nu există cuvinte care ar putea exprima totul; pot doar să zic: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! *(Mira Avramoviç, Niš, Serbia)*

⚜ Am venit cu fiul nostru Andrei, bolnav de tumoră de trunchi cerebral, la sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul, în 2002 după prima ședință de terapie cu raze. La examinarea medicală efectuată cu prilejul celei de-a doua ședințe s-a constatat stagnarea bolii. *(Cosmin R., Târgu Jiu)*

⚜ Lucram la o fundație de terapie intensivă. Într-o situație familială foarte dificilă, m-am urcat în mașină, mergând cu viteză maximă, fără o destinație precisă și fără să-mi pese ce se va întâmpla cu mine. Nu știu cum am ajuns la Sfânta Mănăstire Bistrița după câteva ore, nevătămată. Aici am realizat purtarea de grijă a Sfântului Grigorie pentru mine și familia mea. *(Mirela, Craiova)*

⚜ Am vizitat în mai 2002, împreună cu soțul și fratele meu Sfânta Mănăstire Bistrița, unde doream de foarte mult timp să ajungem. Pe drumul de întoarcere, la o serpentină pe Dealul Negru, o mașină de pe sensul opus a intrat la curbă pe banda noastră, aproape să ne

arunce în prăpastie. Am cerut ajutorul Sfântului Grigorie și coliziunea nu a mai avut loc, reușind să redresăm mașina în ultimul moment. *(Mihaela S., Grecia)*

⚜ Fiica mea, Violeta, are douăzeci și șase de ani și suferă de handicap locomotor și psihomotor. De Pogorârea Sfântului Duh, în 2003, s-a împărtășit la biserica parohiei noastre.

Preotul slujitor a insistat să merg cu ea la moaștele Sfântului Grigorie în aceeași zi. Fiind o familie fără posibilități materiale, iar eu neavând loc de muncă, aveam un cărucior foarte vechi și deteriorat.

În vreme ce ne închinam la moaștele Sfântului Grigorie, a venit o doamnă din același oraș cu noi, care a hotărât să-i dăruiască un cărucior nou. Totodată, aceasta a fost prima zi când Violeta a rostit câteva sunete articulate. *(Mariana S., Pitești)*

⚜ Tradiția purtării sfintelor moaște ale sfântului Grigorie Decapolitul în procesiune prin regiunile afectate de secetă a putut fi reluată după 1990. Astfel, în vara anului 1993, la invitația Părintelui Paroh Grigore Neculai din Troinicul de Dolj, sfintele moaște au fost purtate din nou în procesiune pentru ca Bunul Dumnezeu să dăruiască ploaie pământului însetat de arșiță.

În anul 2000, delegații Parohiei Lipovu, Dolj și ai Consiliului local veneau să cheme în ajutor rugăciunile Sfântului Grigorie, căci seceta excesivă îi amenința iarăși cu foamete și dureri. La rugăciunile smerite ale creștinilor din Dolj și Olt s-a adăugat atunci și nevoința de a posti a soborului mănăstiresc, ca având aceste plăpânde aripi, rugăciunile să fie mai degrab ascultate.

La trecerea sfintelor moaște prin localitățile din Vâlcea, Dolj și Olt unde Sfântul Grigorie era așteptat

cu credință, nădejde și dragoste, lacrimile binecuvântate ale ploii udau pământul încremenit de secetă. Cu bucurie credincioșii așterneau flori și cununi pe drum spre binecuvântare oaspetelui drag. În fiecare localitate s-au făcut opriri și rugăciuni pentru ploaie.

Și suspinele lor au fost auzite. Cine poate grăi despre bucuria celor din Lipovu și nu numai a lor, când ploaia s-a așternut pentru câteva zile, izbăvind de secetă întreg ținutul însetat?

Drept mulțumire Sfântului Grigorie, delegația comunei Lipovu a adus prinos din rodul bobului de grâu din acel an și soborului mănăstirii Bistrița, ca semn al împreună-pătimirii și al bucuriei.

În luna martie a anului 2002, a doua zi după praznicul Buneivestiri, sfintele moaște au plecat iarăși în procesiune sub privirile înlăcrimate ale întregului sobor. Luau drumul Govorei, al Drăgășanilor, al Slatinei și al Craiovei, unde soarele privea cu nemilostivire spre câmpurile înverzite. Și Domnul Și-a plecat urechea cu milă asupra rugăciunilor robilor Săi, cu ploi binecuvântate și de această dată, așteptând pocăința celor ce nu cinstesc sfintele sărbători și a celor care lucrează în duminici fără de mare nevoie, a celor care mai degrabă risipesc vremea mântuirii cu cele deșarte prin localuri și a nemilostivilor și împietriților cu inima.

În anul 2004, la prăznuirea Izvorului Tămăduirii de la Sfânta Mănăstire Dervent, au fost aduse pentru închinare moaștele Sfântului Grigorie, ca bucuria praznicului să fie mai deplină, spre ajutorul credincioșilor din Arhiepiscopia Tomisului.

Pe traseul de întoarcere, s-au făcut opriri în localități din județele Ialomița și Călărași, unde seceta își arăta chipul hain.

Preotul Parohiei Dridu-Movila, Părintele Alexandru V., a aflat prea târziu de aceste opriri și alte abateri în localități mai îndepărtate de la traseul inițial nu mai erau posibile de acum. Credincioșii din parohia sa erau mâhniți că nu aveau să mai primească binecuvântarea Sfântului Grigorie, mai ales acum când seceta se anunța mai puternică decât în anii trecuți. S-au adunat la biserica satului și cu inima strânsă au început să se roage pentru ca bunul Dumnezeu să reverse și asupra ținutului lor ploaia de bună trebuință. Părintele și-a amintit în acele clipe de darul binecuvântat pe care îl primise odinioară: un epitrahil păstrat în racla sfintelor moaște, atins de trupul Sfântului Grigorie. Cu bucurie sfântă a îmbrăcat acest epitrahil, îmbrăcându-se totodată cu armele nădejdii, ale credinței și ale dragostei. Rugăciunile ce au urmat s-au rostit în sobor: nu mai era singur, ci împreună slujitor era cu el Sfântul Grigorie, a cărui prezență l-a întărit în chip simțit. Și roadele dragostei nu au întârziat să apară: a început să plouă chiar atunci, spre bucuria tuturor.

Iată cum putem primi ajutor în orice clipă prin rugăciunile Sfântului Preacuvios Părinte Grigorie. Este nevoie însă de o credință sinceră, căci Însuși Dumnezeu a spus: „După credința voastră fie vouă” (*Ev. după Matei 9;29*).

În anul 2003, a venit să se închine la racla Sfântului Grigorie Decapolitul o femeie însoțită de un bărbat. Femeia a trecut pe sub racla Sfântului, așa cum fac toți cei care cer ajutor și tămăduire neputințelor sufletești și trupești. De îndată ce s-a ridicat, femeia a început să țipe de durere și spunea că se simte ca și cum cineva i-ar sfâșia carnea. A cerut să i se aducă

degrabă un preot care să îi citească rugăciuni de dezlegare.

Părintele nostru duhovnic Ghenadie P. era în acel moment în biserică şi a venit repede să o ajute. Cerându-i să citească o rugăciune de dezlegare, femeia i-a mărturisit că este soţie de preot. Atunci părintele a întrebat-o cine era bărbatul care o însoţea. Necunoscuta a mărturisit că l-a părăsit pe soţul ei, preotul şi că acesta este un turc, cu care trăia acum.

Auzind acestea, părintele i-a răspuns că situaţia nu se poate repara doar cu o simplă rugăciune, ci că ea însăşi trebuie să se lase de păcat şi să-şi îndrepteze viaţa. Acest avertisment din viaţa ei a fost trimis spre salvarea sufletului prin pocăinţă, iar nu spre pedeapsă. *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa)*

Lavinia, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, suferind din naştere de maladia Lobstein, „boala oaselor de sticlă", a fost supusă în cadrul Spitalului „Marie Curie" din Bucureşti, la o intervenţie de transplant osos autogen pe tije telescopice, pe femurul stâng şi pe tibia stângă, operaţie care a durat şase ore, fiind o premieră în domeniu.

„M-am rugat toată viaţa să mă fac bine, să pot să merg, să-mi fac prieteni, să nu mă mai ducă mama la şcoală cu căruciorul. Ştiţi care o să fie primul drum pe care o să-l fac atunci când voi putea păşi? La Mănăstirea Bistriţa. Acolo m-am rugat să mă fac bine, acolo am implorat să se găsească un leac pentru boala mea, acolo vreau să mă duc să-I mulţumesc lui Dumnezeu". *(Lavinia C., Vâlcea, „Libertatea", 27 decembrie 2005)*

Împreună cu părintele paroh din localitatea noastră şi alţi creştini am fost în anul 2005 într-un

pelerinaj prin Moldova. În timpul călătoriei i-am povestit prietenei mele Viorica M. despre problemele ce mă apăsau şi care mă determinaseră să pornesc în acest pelerinaj, ca să mă rog Maicii Domnului să aibă milă şi de mine şi să-L roage pe Hristos să-mi mai uşureze din greutăţile de zi cu zi. Prietena mea a văzut că la fiecare oprire a autocarului, coboram repede să-mi aprind o ţigară şi tare nu i-a plăcut.

M-a luat cu binişorul, mi-a explicat că nu este bine să fumez pentru sănătatea mea, că fumul de la ţigară este „tămâia celui rău", că ard banii care mi-ar fi de folos în alte trebuinţe. I-am zis atunci cu tărie că nu pot renunţa la ţigări şi că fumatul mă linişteşte. Dar prietena mea nu s-a lăsat impresionată de vorbele mele şi a scos dintr-un pliculeţ o iconiţă a Sfântului Grigorie şi câteva bucăţele de veşmânt binecuvântate de la mănăstirea Bistriţa. Apoi mi-a povestit cu multă dragoste despre acest sfânt necunoscut mie. Îmi spunea cu atâta convingere că, dacă mă voi ruga cu credinţă, voi reuşi să mă las de fumat. Nu i-am spus atunci nimic, dar eram convinsă că sigur nu mă voi putea lăsa de fumat.

Şi totuşi... Ne-am întors acasă, am citit şi eu viaţa Sfântului Grigorie şi acatistul ce îi este închinat câteva zile la rând. Apoi am ajuns şi eu la mănăstirea Bistriţa împreună cu prietena mea cu ocazia sărbătoririi hramului Sfântului Grigorie. Am ajutat împreună la pregătirile ce se făceau în mănăstire, am participat la sfintele slujbe şi m-am rugat sub racla Sfântului. Apoi m-am hotărât să mă spovedesc şi am făgăduit la spovedanie că nu voi mai fuma niciodată, ca să pot primi şi eu Sfânta Împărtăşanie, doctoria neputinţelor noastre.

De atunci au trecut mai bine de trei ani şi m-am lăsat de ţigări, ca şi cum nu aş fi fumat niciodată. Mi-am

dat seama câtă dreptate a avut prietena mea când mi-a mărturisit că, dacă mă voi ruga cu credință, Sfântul Grigorie mă va ajuta. *(Veselinca J., județul Timiș)*

Am văzut lumina zilei la 29 octombrie 1940. Pe la șaizeci și cinci de ani, cu câtva timp în urmă, mă simțeam foarte rău. Nu știam din ce cauză și nici nu prea aveam vreme să merg la doctor din pricina gospodăriei.

Într-o noapte l-am visat pe Sfântul Grigorie, plimbându-se prin curtea casei noastre. M-a chemat la mănăstirea Bistrița, cu hotărâre: „Să vii la noi! Să vii la noi!". Și zăbovea în dreptul ușii la intrare în casă.

Dimineața i-am spus soțului: "Mișule, eu te las cu toate treburile, că trebuie să mă duc la mănăstire, la Sfântul Grigorie". Când am ajuns la mănăstire, m-am dus de îndată să mă închin Sfântului, să-i mulțumesc pentru toată purtarea de grijă și să mă rog.

Noaptea, după ce am venit de la slujba utreniei, pe care o îndrăgesc mult și care mă bucură și mult mă folosește când ajung să particip și eu, m-am așezat să mă odihnesc. L-am visat iarăși pe Sfântul Grigorie și-mi spunea: „Bine că ai venit. Dacă nu veneai, puteai să mori. Acum să te duci neapărat la spital".

A doua zi am mers la Sfânta Liturghie și. După slujbă, m-am dus iarăși să mă rog ocrotitorului meu și să-i mulțumesc, pentru că deja mă simțeam un pic mai bine, parcă eram mai în putere acum. Am reușit, cu ajutorul Sfântului Grigorie, să ajung cu bine acasă, ca și în celelalte dăți când veneam să mă închin și să mă rog la Sfintele moaște. Eu am avut toată viața probleme de sănătate, iar din pricina unei infecții foarte puternice, am rămas fără auz. Din acest motiv, mi-este foarte greu să călătoresc mai departe de casă, pentru că

nu mă pot orienta așa lesne ca ceilalți oameni. Dar Sfântul Grigorie mă ajută întotdeauna când plec la drum. Cu primul prilej am mers la doctor și după analizele pe care mi le-au făcut la spital, doctorii au spus că am diabet. Acum urmez tratamentul recomandat de medic și mă simt mult mai bine.

Mulțumesc Sfântului Grigorie că m-a ajutat să-mi recapăt puterile și că a lucrat în așa fel încât să descopăr această boală la timp. *(Elisabeta, Turnu Roșu)*

Cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul am revenit în 2006 la credința ortodoxă întru care am fost botezată. *(Floarea D., Vâlcea)*

La cei optzeci și șase de ani ai săi, Maica Porfiria de la Sfânta Mănăstire Bistrița a văzut multe minuni săvârșite la racla Sfântului Grigorie.

Sub ochii ei, o femeie din Costești s-a vindecat de paralizie. A venit adusă pe brațe de neamuri și a doua zi a intrat în biserică pe picioarele ei, pentru a mulțumi Sfântului.

Un alt bărbat, bolnav de cancer de piele, s-a tămăduit ungându-se cu ulei de la candela aprinsă la icoana Sfântului, în zilele următoare minunând pe medicul care deja îl programase de urgență pentru operație.

În 1956, un băiețel din Băilești, bolnav de epilepsie, s-a vindecat doar trecând în genunchi (așa cum este obiceiul) pe sub sfânta raclă.

Chiar și în zilele noastre, maica a văzut o femeie stăpânită de draci și prinsă în lanțuri de rude, care doar atingând moaștele s-a trezit ca dintr-un somn adânc, a început să plângă și să-și ceară iertare oamenilor din biserică, pentru toate câte făcuse vreme de 10 ani, spre mirarea și bucuria familiei.

La Sfântul Grigorie îi sunt mereu gândul şi rugăciunea. Maica Porfiria îi cere necontenit ajutorul. Odată i-au anchilozat de tot mâinile. Nu mai putea întoarce nici filele unei cărţi. A fost suficient să intre în biserică şi să întindă mâna spre candela de la căpătâiul Sfântului. Fără să-şi dea seama ce face, s-a trezit schimbând uleiul şi aprinzând fitilul. Se vindecase într-o clipă. *(Formula AS, martie 2005)*

Din anul 1996 m-am rugat în mănăstiri şi biserici pentru a-mi găsi izbăvire de demonii ce mă chinuiau zi şi noapte. În anul 1998, prin rânduiala lui Dumnezeu m-am vindecat la mănăstirea Clocociov din Oltenia şi timp de şase săptămâni am fost uşurată de povara acestei boli, dar apoi au revenit aceleaşi crize şi stări, parcă mai înfricoşătoare ca înainte. De ziua hramului, Izvorul Tămăduirii (16.04.2004), eram la Mănăstirea Dervent. Seara am fost dusă pe braţe de mai multe persoane la moaştele Sfântului Grigorie, în dimineaţa următoarei zile am fost adusă iar lângă racla Sfântului, unde toţi au cerut milă de la Dumnezeu şi de la Sfântul aflat înaintea lor. Apoi am fost dusă la Sfânta Cruce din Paraclis pentru 10-15 minute, şi de necrezut, m-am sculat sănătoasă. Am putut merge singură pe picioarele mele la Sfintele Moaşte şi m-am atins de raclă cu uşurinţă. Am căzut în genunchi mulţumindu-I lui Dumnezeu, Sfintei sale Cruci şi Sfântului Grigorie pentru darul ce mi-au trimis. *(Nicoleta I., Călăraşi)*

În 20 noiembrie 2005 cu ajutorul bunului Dumnezeu, am ajuns la hram la Mănăstirea Bistriţa. Am fost tare fericită că am putut ajuta la pregătiri şi am

avut ocazia să particip la frumoasele slujbe închinate Sfântului Grigorie.

M-am rugat la racla Sfântului să facă o minune, să mă ajute să ajung şi eu la mormântul părintelui Arsenie Boca, la Mănăstirea Prislop. În seara zilei următoare primesc de la o bună prietenă invitaţia de a merge împreună cu ea şi cu nişte rude ale ei tocmai la Mănăstirea Prislop.

Am fost sfătuită la Mănăstirea Bistriţa că ar fi bine dacă soţul meu, capul familiei, ar citi zilnic măcar câte un acatist. Soţul meu suferise două infarcturi şi trebuia să ţină regim, însă nu reuşea. De atunci şi până în prezent, în fiecare dimineaţă citeşte o rugăciune, un acatist. Merg cu el regulat la cardiolog. A făcut nişte analize, care de această dată au ieşit foarte bune. Sfântul Grigorie intervenise.

Eu sunt contabil şi nu am reuşit să termin toate declaraţiile ce trebuie depuse la termen fix. M-am rugat Sfântului Grigorie să mă ajute, iar a doua zi am reuşit să le depun cu uşurinţă pe toate. *(Viorica M., Ghiroda)*

Prin puterea rugăciunii către Maica Domnului şi către Sfântul Grigorie Decapolitul, l-am întâlnit pe cel care avea să devină soţul meu, într-un timp foarte scurt, doar de patru luni de zile şi ne-am căsătorit, apoi am reuşit să trecem împreună peste toate încercările vieţii acum, la început de drum. Când simţeam că nu mai aveam forţă pentru a reuşi, Cineva de sus ne sprijinea. Am devenit o familie armonioasă, iar Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat viaţa cu un copil. Zilnic îi mulţumim atât Sfântului Grigorie că ne-a ascultat micile rugăciuni, cât şi Măicuţei Sfinte când familia noastră se adună seara acasă şi suntem împreună.

(Tiberiu şi Alina K.)

Doresc să continui a mărturisi cu toată dragostea, minuni de-ale Sfântului Grigorie Decapolitul pe care le-am trăit efectiv.

În iarna anului 2005 am primit o felicitare de Crăciun de la o colegă de serviciu, care de 14 ani este paralizată de la brâu în jos. Ştiam de ea că este paralizată, dar nu am avut niciodată puterea ca să merg la ea în vizită, vorbeam la telefon, dar în ultima vreme nu mai răspundea la telefon şi n-am ştiut că i-a fost întrerupt telefonul pentru că nu avea posibilitatea ca să-l plătească. Prin acea felicitare mă anunţa că şi-a vândut apartamentul şi s-a dat în îngrijire fiicelor ei, care după ce i-au cheltuit banii de pe apartament, având prea multe probleme personale, nu mai aveau grijă şi de ea, fiindu-le o povară. A cumpărat totuşi o căsuţă mică într-o comună din judeţul Timiş, unde s-a mutat cu fiica ei mai mică, ginerele şi două nepoţele. M-a rugat să-i fac rost de un televizor că îi trece foarte greu ziua. I-am răspuns la scrisoare, i-am trimis nişte iconiţe, cumpărate de la Mănăstirea Bistriţa şi de la Mănăstirea Prislop, pentru ea şi pentru cele două nepoţele. Am vorbit la telefon cu măicuţa pe care am cunoscut-o în anul 2000 de la Mănăstirea Bistriţa şi am rugat-o să o pomenească la Sfântul Maslu pe colega mea, sperând nu la o vindecare, ci la o ameliorare a durerilor.

Măicuţa m-a îndemnat să caut un preot, să o spovedească (în cazul în care şi colega mea ar fi fost de acord) şi m-a asigurat că o va pomeni cu drag la slujbele din mănăstire. Am cumpărat un îndreptar de spovedanie, aveam o carte de rugăciuni de la mănăstire, am primit un televizor de la cuscra mea, o altă colegă de serviciu mi-a dat 2 milioane lei vechi să-i cumpăr câte ceva de mâncare, am căutat ceva hăinuţe

de la nepoţii mei şi am plecat în grabă acasă la colega mea. Am rămas şocată când am găsit-o (în februarie 2006) într-o cameră cu gheaţă la geamuri, fără foc, ceva sinistru. Am găsit un preot călugăr, care a acceptat să vină s-o spovedească, era cam prin a doua săptămână din postul Sfintelor Paşti. Când am mers cu Părintele la ea, am găsit-o în comă, se asfixiase cu fum de la sobiţa de tablă, care nu prea ştia cum arătau lemnele. După spovedanie, am dus-o urgent la spitalul din orăşelul Deta şi într-o săptămână, un doctor arab a reuşit s-o salveze. Atunci am vorbit cu mai multe colege de serviciu ca să mă ajute s-o salvăm din mizeria în care trăia (era şi dorinţa ei să o ducem la un azil, pentru că ginerele ei era mai tot timpul beat şi nu o mai suporta). Nu ştiam unde s-o ducem, dar acasă nu mai vroia. Am plâns atunci şi am rugat-o din nou pe măicuţa de la mănăstirea Bistriţa să o pomenească pe colega mea şi pe părintele acela să mă ajute, să găsesc o portiţă de ieşire din această situaţie. Am fost îndrumată de Sfinţia sa ca să mă rog Sfântului Ierarh Nicolae, grabnic ajutător în necazuri şi măicuţa m-a îndemnat să mă rog fierbinte Sfântului Grigorie Decapolitul.

Şi minunea s-a întâmplat. Mi-am adus aminte de un coleg de serviciu care acum este un om implicat în viaţa politică, i-am povestit totul. Acesta a dat un telefon şi s-a rezolvat internarea ei într-un azil (chiar de Bunavestire, în 25 martie, a fost transferata din spitalul din Deta la azilul din Ciacova, cu salvarea). Îmi venea să sar în sus de bucurie, de la slujbă am plecat direct spre azil şi mare mi-a fost uimirea că din cei 200 de bolnavi, câţi sunt în azil, pe colega mea au pus-o în acelaşi salon cu o altă colegă de-a noastră (despre care noi ştiam că ar fi murit).

Colega mea a primit un cărucior cu rotile (în 14 ani n-a ridicat-o nimeni în şezut), un grup de foste colege ne întâlnim, punem mână de la mână şi le cumpărăm „pampers" şi tot felul de fructe sau alimente pentru cele două colege ale noastre. De Sfântul Ierarh Nicolae, în 2006, am organizat o ieşire cu autocarul a corului nostru bisericesc, am pus un parastas, pregătind pachetele cu de toate pentru toţi bolnavii spitalului - hăinuţe, iconiţe şi le-am cântat colinde de Crăciun şi am dat răspunsurile la Sfânta Liturghie la bisericuţa din incinta spitalului. A fost ceva minunat!

Viaţa colegei mele s-a schimbat cu 180^0, este îngrijită, are mâncare caldă, iese în curtea spitalului cu căruciorul, asistă la Sfânta Liturghie (nu poate sta mult în cărucior, dar totuşi merge la slujbe). Eu le vizitez mereu şi păstrăm legătura prin telefon. Cam atât despre aceasta întâmplare. Mulţumesc din suflet bunului Dumnezeu pentru felul în care am fost ajutată de Sfinţii Grigorie Decapolitul şi Nicolae la care m-am rugat şi că mi-a îndeplinit gândul bun cu care am pornit la drum. Doamne, ajută-ne! *(Viorica M., judeţul Timiş)*

⚜ După şase ani de căsnicie, din septembrie 2006 soţul meu îşi găsise o altă femeie. În luna octombrie am aflat de această relaţie a lui şi de durere am vrut să plec de acasă. Nu auzisem atunci şi nu ştiam nimic despre Sfântul Grigorie. Am dat telefon la o mănăstire pentru a solicita cazare pentru câteva zile în care doream să mă rog şi să mă gândesc ce trebuie să fac în această situaţie şi am primit recomandare să merg la Mănăstirea Bistriţa. Aici am aflat despre Sfântul Grigorie. Am petrecut aici trei zile, timp în care m-am rugat Sfântului Grigorie şi mi-am dorit ca, venind acasă, să aflu tot adevărul despre ceea ce face soţul

meu. Tot drumul înapoi spre casă am simţit binecuvântarea Sfântului şi am ajuns acasă înaintea soţului meu, care nu ştia că voi veni înapoi. Când a intrat, l-am auzit vorbind la telefon cu acea femeie şi m-am încredinţat că nu mă înşelasem în privinţa lui.

Atunci soţul meu a hotărât să plece şi să se mute cu femeia aceea, dar de Crăciun s-a decis totuşi să mergem împreună la Mănăstirea Bistriţa, unde am rămas împreună patru zile.

Când ne-am întors acasă, eu am rămas însărcinată, deşi în toţi aceşti şase ani de când eram împreună nu am putut rămâne însărcinată niciodată, iar soţul meu nu a mai plecat de acasă. Deşi nu dorea absolut deloc să ne cununăm în faţa lui Dumnezeu, pe 21 ianuarie a venit acasă de la serviciu şi mi-a spus că vrea să ne logodim la biserică pe 28 ianuarie, iar pe 3 iunie să ne cununăm religios.

Încă nu s-a rezolvat problema noastră, dar mă rog zilnic la Sfântul Grigorie şi la Maica Domnului să ne ajute să avem o familie fericită. În septembrie 2007 s-a născut fetiţa noastră, Maria.

De câte ori am fost supărată sau îndurerată, l-am simţit pe Sfântul Grigorie alături de mine. Într-o noapte când eram din nou singură pentru că soţul meu plecase la acea femeie, pe ecranul calculatorului meu scria: „Mănăstirea Bistriţa Sfântul Grigorie".Nădăjduiesc în lucrarea Sfântului şi ştiu că este şi va fi mereu alături de mine şi de familia mea. *(Simina V., Bucureşti)*

⚜ O creştină din municipiul Piteşti, doamna Mihaela N., ne-a relatat că în anul 2006, în septembrie, a venit la sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul cu copilaşul ei Sandu Virgiliu, care avea aproape trei ani. Sandu era mut din naştere şi nu era

singura sa suferinţă. Copilul era extrem de agitat: ţipa, lovea şi nu voia deloc să intre în biserică. Cu greutate l-a dus la moaştele Sfântului Grigorie şi l-a aşezat sub raclă. Acolo s-a liniştit deodată şi a stat acolo cuminte mai mult timp.

După aceasta era mult mai liniştit şi a plecat cu el acasă. După 2-3 zile a început să spună „mamă" şi „tată" şi să vorbească. Acum vorbeşte şi se poate face înţeles. Deşi uneori mai este puţin agitat, situaţia s-a schimbat foarte mult. Părinţii mulţumesc şi sunt încredinţaţi că Sfântul Grigorie a făcut această minune cu el.
(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa)

În acel an, 2006, ne pregăteam pentru prăznuirea Sfântului Grigorie, ce urma să aibă loc, ca în fiecare an, la 20 noiembrie. Obişnuiam să cumpărăm încă din octombrie peştele ce urma să fie preparat pentru a fi servit la masa închinătorilor din ziua hramului. Atunci însă, mai multe probleme ce se cereau rezolvate au făcut în aşa fel încât călătoria noastră să se amâne.

Abia în ajun cu câteva zile am reuşit să plecăm spre Tulcea. Ca de obicei, intenţionam să achiziţionăm cam cinci sute de kilograme de peşte proaspăt, diferite sortimente. Călătoria se anunţa destul de lungă şi se simţea deja apropierea iernii. Ne gândeam că ar fi fost bine să cumpărăm peşte şi pentru zilele cu dezlegare din postul Crăciunului.

După aproape şase ore de mers, am ajuns în apropierea Enisalei. Se întrezăreau ruinele castrului sub razele blânde ale soarelui.

Angajaţii staţiei piscicole ne-au întâmpinat cu bucurie. Abia veniseră pescarii de pe luciu şi aveau o captură frumoasă. Am găsit cam tot ce aveam nevoie,

mai puţin caras. Şi tocmai pe acesta aveam ascultare să-l căutăm. Am achiziţionat însă cele cinci sute de kilograme de peşte de care aveam nevoie pentru hram de aici, de la Enisala şi am plecat spre alte cherhanale, căci gândul că nu am împlinit dorinţa maicii stareţe nu ne dădea pace.

Am găsit în sfârşit carasul cel atât de dulce, dar acesta era destinat unei societăţi piscicole, ai căror delegaţi urmau să-l preia încă din acea seară. Pe mal era prezent şi primarul localităţii, care a strigat pescarilor: "Daţi tot peştele mănăstirii, vă ajută Sfântul Grigorie să prindeţi altul!". Aceasta însemna să cumpărăm încă cinci sute de kilograme de peşte, iar pescarii să iasă pe-nserat din nou pe apă.

Se îngâna ziua cu noaptea şi înaintea noastră se aşternea iarăşi acel drum, de această dată către casă, mai greu acum, căci maşina avea să fie încărcată la maximum. Nu reuşeam să luăm legătura cu maica stareţă pentru sfat. Atunci gândul s-a întors spre mănăstire, în câteva clipe, lângă racla Sfântului Grigorie. Apoi am hotărât să cumpărăm întreaga cantitate. Era mult, dar ne gândeam că vom evita un alt drum în acea iarnă. Am plătit, cu o strângere de inimă, gândind că nu aveam nici măcar unde să depozităm o asemenea cantitate şi ne-am luat rămas bun de la acei oameni minunaţi, care nu pregetau să iasă iar în larg, după o zi întreagă de muncă, pentru ca la prăznuirea Sfântului să fie toate cele de trebuinţă la masă. Altfel, ştiau mai bine decât noi că nu-i de ieşit în larg. Povesteau că de fiecare dată când erau nevoiţi să iasă pe vreme rea pentru mănăstire, stihiile se îmblânzeau şi veneau cu năvoadele încărcate.

Tot drumul ne-am gândit cum ne vor întâmpina maicile acasă. Eram îngrijorate şi pentru bani, şi pentru

volumul de muncă ce trebuia depus acum, în ajun, când fiecare dintre noi avea timpul drămuit şi, mai ales, că nu aveam unde să-l depozităm până după hram. Mica noastră bucurie era, însă, calitatea achiziției şi ne consolam cu gândul că merita dojana ce aveam să o primim.

Aşteptările noastre s-au cam împlinit. Pe maica stareță o anunțasem de pe traseu de isprava noastră, aşa încât, atunci când ne-a întâmpinat, deja se înseninase. Dar cu maicile nu a mai fost atât de uşor. S-au strâns toate pentru curățat, spălat şi pregătit pentru refrigerare. Afară era o zi friguroasă şi posacă de noiembrie.

Curățam deja de câteva ore bune şi aproape înghețasem şi ne venea atât de greu să ştim că din cauza noastră trebuia să stăm şi mai mult decât altădată, şi maicilor le era atât de greu afară şi nici nu prea ştiam unde şi cum vom depozita toată cantitatea de peşte. Maica stareță a trimis în acel moment de îndoială să ne cheme cineva în biserică. Ne gândeam că poate ne va certa, văzând cârtirea maicilor. Însă când ne-am apropiat, am văzut că zâmbea uşor. Ne-a prezentat pe cineva care venise să se închine la sfintele moaşte şi întrebase când are loc prăznuirea Sfântului Grigorie. Cu regret că aceasta urma să aibă loc atât de curând şi nu mai putea să ofere personal prinos pentru ajutorul primit, s-a gândit imediat să ofere o sumă de bani, pentru peştele de la masa de hram, insistând să-i primim. Fără să ştie, suma oferită reprezenta exact contravaloarea întregii cantități de peşte.

Iată minunata purtare de grijă a Sfântului Cuvios Grigorie, care însuşi a hotărât astfel ce şi cât peşte trebuie pregătit la praznicul său, precum un părinte iubitor care îşi primeşte an de an fiii, pe cei vrednici şi

pe cei încă mai puțin vrednici, pentru a-i chema cu mai multă râvnă spre dragostea lui Hristos. *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistrița)*

Timp de 14 ani am suferit de endometrioză, boală pe care nici un doctor nu a reuşit s-o diagnosticheze, până când am ajuns la Mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul. Deşi boala în mod normal ar fi dus la sterilitate, am rămas însărcinată după aproximativ trei ani, timp în care m-am rugat şi am postit. Am adus pe lume un băiețel sănătos, după două zile şi două nopți de travaliu, imediat după ce mama mea a dat telefon maicii starețe de la Mănăstirea Bistrița, cu credința că doar Sfântul Grigorie mă poate ajuta să nasc. După naştere au dispărut şi durerile – simptome ale bolii. *(Laura S., jud. Timiş)*

În aprilie 2007, de ziua Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, am suferit un accident de maşină în Austria, lângă Gratz, în urma căruia am avut un picior fracturat la şold, precum şi clavicula şi nouă coaste, care au penetrat pleura şi am intrat în insuficiență respiratorie.

După două săptămâni de la accident, deşi am fost tratat cu mare atenție în Clinica Universitară din Gratz, eram într-o situație nesigură, cuplat la plămânul artificial, având funcțiile vitale monitorizate. Duminică, pe 6 mai, am fost resuscitat de trei ori pentru a reveni la viață.

Mulțumită rugăciunilor care s-au făcut pentru mine, la Mitropolie, la Biserica Tuturor Sfinților Români şi la Mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul, după două săptămâni am fost decuplat de la plămânul artificial, iar după încă o lună am renunțat

la cârje. Consider că tot ce mi s-a întâmplat este o minune dumnezeiască. Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi, din când în când, lasă să se vadă aceasta.

Mulţumesc Sfântului Grigorie şi celor ce s-au rugat pentru mine. Dumnezeu să ne ajute şi să ne miluiască pe toţi! *(Tudor C., Bucureşti)*

În anul 2007 am avut bucuria de a ajunge şi eu la mănăstirea Bistriţa ca să sărut moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul. Îi citisem viaţa şi ştiam despre minunile pe care le făcuse, ajutând atâţia oameni aflaţi în situaţii ca a mea. La plecare am primit ulei din candelele ce ard la racla sa, ulei cu care urma să mă ung în chipul crucii acolo unde simţeam dureri.

Ajungând acasă am folosit uleiul pentru a mă unge. Într-o noapte soţul meu a făcut o criză de hemoroizi atât de gravă, încât medicii au hotărât să îl opereze de urgenţă a doua zi. Deoarece zona intervenţiei era extrem de vascularizată, se anunţase o operaţie grea şi o convalescenţă îndelungată. L-am uns cu acel ulei, sperând într-o intervenţie divină, ca să scape de operaţie. Dimineaţă a fost internat la spital, aşa cum era stabilit. La un moment dat a adormit şi când s-a trezit, întreba ce caută acolo, pentru că se simţea foarte bine. Medicul care urma să-l opereze i-a confirmat vindecarea şi i-a spus că poate merge acasă, întrucât intervenţia sa nu mai era necesară.

I-am mulţumit împreună şi îi mulţumim şi acum Sfântului Grigorie pentru ajutorul grabnic pe care ni l-a dat ori de câte ori am avut nevoie. De aceea, la noi în casă nu lipseşte uleiul din candela sa, ulei cu bună mireasmă. *(Anca H., Danemarca)*

În anul 2007, am avut o perioadă grea în viaţa mea. Mama mea era plecată în străinătate în interes de serviciu şi mă simţeam extraordinar de singură. Lucrez la o firmă unde sunt ocupată zi-lumină. Fiind tânără, mi-am dorit şi eu să am un prieten stabil, să-mi întemeiez o familie, chiar îmi doresc să am şi copilaşi. Din păcate, în realitate, situaţia mea era cu totul diferită. Aveam un prieten ce locuia în străinătate, cu care vorbeam la telefon fără să ne putem întâlni. Eram tare tristă şi o colegă de serviciu pe care o cunosc de foarte multă vreme a observat suferinţa mea.

Doamna V. m-a întrebat ce se întâmplă cu mine şi m-a întrebat unde mi-este veselia de pe chip. I-am povestit cât de mult doream să găsesc persoana cu care aş putea avea o familie creştină, să am şi eu o viaţă normală. Prietenul meu era musulman, mai în vârstă ca mine şi viaţa mea atunci nu avea niciun sens.

Dânsa m-a ascultat şi m-a îndemnat să ţin postul Adormirii Maicii Domnului, mi-a dat o iconiţă a Fecioarei Maria cu Pruncul Iisus şi o icoană a Sfântului Grigorie. Mi-a mai dat nişte bucăţele de veşmânt binecuvântat de la Sfântul Grigorie, aghiasmă şi anaforă, precum şi nişte untdelemn sfinţit de la candela Sfântului. Mi-a promis că se va ruga şi dânsa pentru mine în această perioadă şi va ruga pe o măicuţă de la Mănăstirea Bistriţa să mă treacă pe pomelnic pentru rugăciune la sfintele slujbe.

Am ascultat tot ce mi-a spus, speram într-o minune, dar în însă acelaşi timp mă gândeam că poate nu se va întâmpla nimic. Însă la sfârşitul postului Adormirii Maicii Domnului m-am îmbolnăvit foarte tare, o gripă urâtă combinată cu dureri ale muşchilor şi articulaţiilor. Nu mai puteam merge la serviciu, aşa încât un coleg cu care lucram de mulţi ani la această

firmă, a venit să-mi aducă medicamente, să-mi facă un ceai şi să-mi ţină companie. În ultimele zile din post, colegul meu mi-a mărturisit că este îndrăgostit de mine de foarte mult timp, dar nu a avut curajul să-mi spună şi că doreşte să fie alături de mine atât la bine, cât şi la greu. Am fost tare fericită şi nu-mi venea să cred că poate fi adevărat!

Acum suntem împreună, am ajuns şi la mănăstirea Bistriţa unde ne-am rugat sub racla Sfântului Grigorie şi i-am mulţumit Sfântului pentru toate binefacerile ce le-a revărsat asupra mea şi asupra familiei noastre. Sfântul Grigorie ne ajută întotdeauna, trebuie doar să-l rugăm. *(Mihaela D., Timişoara)*

În luna martie a anului 2004 mi s-a descoperit o tumoare pe creier şi mi s-a propus o operaţie pe care am refuzat-o, punându-mi toată nădejdea în Dumnezeu, rugându-L ca, de-mi este de folos, să mă tămăduiască.

Am început să merg în pelerinaje la sfintele mănăstiri şi, după un timp, medicii au constatat că boala a stagnat. Dar din 2005 am avut dureri insuportabile, aproape patru luni de zile. Mergând la Sf. Cuv. Paraschiva în ziua hramului, m-am rugat Cuvioasei să mă ajute şi din acel moment durerile au încetat. Am mers în continuare la sfintele mănăstiri în pelerinaje şi am ajuns, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, la Sf. M-re Bistriţa pe 2 iunie 2007, unde m-am rugat Sf. Grigorie să se milostivească de mine şi să mă ajute. Stând la Utrenie cu capul plecat sub sfânta raclă, am simţit o căldură puternică la cap. Am suportat un timp această căldură, după care m-am ridicat, clătinându-mă şi am mulţumit Sfântului că m-a tămăduit, făcând ca tumoarea să scadă vizibil şi ca ochiul să se dezumfle. Mulţumesc Sfântului Grigorie din tot sufletul pentru ajutorul primit. *(Elena C., Bucureşti)*

În data de 8 septembrie 2007, chiar de praznicul Naşterii Maicii Domnului, tatăl meu Ioan, în vârstă de 89 de ani, s-a împiedicat şi a căzut când s-a sculat din pat şi si-a rupt piciorul stâng tocmai din şold. A avut nişte dureri incredibil de mari. Fiind atât de bătrân şi bolnav (probleme cu inima, diabet şi anemie mare), nici un medic nu a avut curaj să-l opereze. Sora mea are un prieten de familie, chirurg în oraşul Lugoj, i-a povestit cele întâmplate şi acesta a hotărât că-l va opera dacă tatăl meu va accepta operaţia, povestindu-i totodată că poate fi foarte riscantă situaţia, atât înainte de operaţie, cât şi după terminarea operaţiei. Din cauza durerilor mari, tatăl meu a acceptat operaţia imediat, fără să-i pese de ceea ce va urma. Eu am plecat în grabă la Sfântul Grigorie Decapolitul cu autocarul de Normandia şi când operaţia începuse, eu plângeam şi mă rugam sub racla Sfântului. Îl rugam pe Sfântul Grigorie să aibă milă de tatăl meu, să-l ajute să se trezească din anestezie şi să-l roage pe bunul Dumnezeu să-i acorde măcar două zile de viaţă după această operaţie riscantă, ca să moară fericit că totuşi operaţia a reuşit.

În toamna anului 2009 s-au împlinit doi ani de la această operaţie, tatăl meu trăind fericit alături de noi, copiii lui. Am simţit şi cred cu tărie în ajutorul minunat acordat de Sfântul Grigorie Decapolitul tatălui meu drag. În aceşti doi ani am revenit de mai multe ori la mănăstirea Bistriţa să-i mulţumesc Sfântului Grigorie pentru grija şi ajutorul pe care ni-l acordă cu promptitudine, ori de câte ori i-l cerem. Doamne, ajută-ne!

(Viorica M., judeţul Timiş)

Soţul vecinei mele primise diagnosticul de icter negru. Ne aşteptam de la o zi la alta să moară. Vecina

mea a început să se roage, dar nu credea că Dumnezeu o va ajuta totuşi. Am îndrăznit să-i duc untdelemn sfinţit de la Mănăstirea Bistrita, i-am dăruit o carte de rugăciuni, iconiţe cu Maica Domnului cu Pruncul Iisus şi cu Sfântul Grigorie, anaforă şi aghiasmă de la mănăstire. Era deznădăjduită, toate cele ce i-am dăruit le-a luat mai mult ca să-mi facă pe plac. După ce a luat anafora şi aghiasma, ungându-se cu untdelemnul sfinţit, soţului său i-au dispărut negreala de pe corp şi pruritul. Citea rugăciuni, acatistul Sfântului Grigorie, a ţinut postul Sfintelor Paşti, iar acum l-am trecut pe toate pomelnicele. După trei luni, vine mereu la biserică, ţine regim şi merge la serviciu. Şi-a revenit total. Iată ce înseamnă să te rogi cu credinţa că vei fi ajutat. Doar trebuie să te rogi, să fii bun, să ajuţi omul la nevoie, să faci tot ce-I plăcut Bunului Dumnezeu. *(Viorica M., Ghiroda)*

⚜ Am fost adus la Sf. M-re Bistriţa pentru a mă ruga la sfintele moaşte, fiind paralizat. Cu ajutorul Sfântului Grigorie, m-am întors acasă tămăduit. *(Pr. Stelian Păduraru, parohia Militari 2, Bucureşti)*

⚜ În anul 2008, la începutul lunii ianuarie, de Bobotează, m-am îmbolnăvit atât de grav, încât se impunea de urgenţă internarea. Am refuzat, considerând că Hristos, prin sfinţii Săi, mă poate ajuta să mă fac bine, aşa încât să nu-i lipsesc de ajutorul meu pe cei care mă puteau solicita ca preot în acea perioadă.

În parohia unde sunt preot, casa parohială cuprinde casa de locuit şi o casă cu trei camere – o bibliotecă modestă şi alte două camere libere. Pentru că iarna era destul de grea, iar boala mea persista, am hotărât să amenajăm un paraclis al parohiei, având altar, iconostas,

icoane şi toate cele de trebuinţă sfintelor slujbe. Părintele meu duhovnic m-a sfătuit îndeaproape. Chipul în care Preacuviosul Părinte Grigorie Decapolitul a devenit ocrotitorul paraclisului parohial este o taină pe care o ştie doar Preasfinţitul Justinian, Episcopul Maramureşului şi Sătmarului, cel care ne-a dat binecuvântare pentru înfiinţarea paraclisului nostru şi aducerea unui veşmânt sfinţit de la moaştele Sfântului Grigorie.

M-am însănătoşit curând şi am pornit către Mănăstirea Bistriţa. Am primit veşmântul cerut, iar maicile de la atelierul de pictură al mănăstirii au realizat pentru paraclis şi o icoană a Sfântului Grigorie, ce străjuieşte lângă racla cu veşmântul său, unde arde neîncetat o candelă.

În august 2008, a venit la vecernie d-na Dragoş din comuna Finteuşul Mare, căreia îi mai făcusem şi în luna mai nişte slujbe pentru soţul bolnav. În anul 2006, hrănind dimineaţa animalele, d-nul Gavriil Dragoş fusese lovit cu cornul de o vacă în zona abdominală stânga, la pancreas. Abia după câteva luni au apărut durerile. Mergând la Baia Mare la spital, în urma analizelor a fost depistat un hematom pe pancreas şi a fost trimis la Cluj. În perioada 2006-2008 a suferit cinci intervenţii chirurgicale. Cu toate acestea, nu se simţea deloc bine, operaţia nu se închidea, iar durerile continuau să persiste. În acea lună, august 2008, medicii de la Cluj au spus că este posibil să fie vorba de ceva incurabil, dar vor încerca să mai facă încă o intervenţie chirurgicală.

Îndurerată, soţia d-nului Gavriil a venit la biserică şi a citit lângă racla cu veşmântul şi icoana Sfântului Grigorie Acatistul şi Paraclisul sfântului, i-am oferit ulei din candela Sfântului Grigorie ce arde la Mănăstirea

Bistrița și vată de la sfintele moaște, sfătuindu-o să-l ungă pe cel bolnav în zona unde urma să fie operat, iar după operație să țină post și să citească Acatistul Sfântului pentru deplină și grabnică însănătoșire.

După o perioadă de numai două săptămâni de la operație, de data aceasta operația s-a închis, iar d-nul Gavriil este astăzi deplin sănătos. Mărturisesc astfel tuturor că Sfântul Grigorie Decapolitul este mare făcător de minuni. *(mărturisire publicată de către Pr. Dorin Tămaș în revista „Lumea credinței" din februarie 2009)*

În toamna anului 2008 am venit împreună cu un grup de creștine din Timișoara la mănăstirea Bistrița pentru a participa la prăznuirea Sfântului Grigorie Decapolitul. Auzisem de multe ori că dacă cineva ajunge sub racla Sfântului și se roagă cu credință, poate fi ajutat. Cu acest gând plecasem de acasă, căci vroiam și eu să îl rog pe Sfântul Grigorie să mă ajute să rămân însărcinată. Aveam deja unsprezece ani de căsnicie și tot mai speram ca Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze și pe noi cu un copilaș.

Mare mi-a fost bucuria la întoarcere, căci după doar două luni, minunea dorită s-a produs. Da, am rămas însărcinată, eram în al nouălea cer, nu-mi venea să cred că era adevărat și totuși astăzi am un băiețel scump și sănătos, pe care-l cheamă Daniel.

Toți cei care aveți nevoie de ajutor, alergați cu credință la racla Sfântului nostru drag și cereți-i ajutorul, căci îl veți primi cu siguranță. Doamne ajută-ne!

(Iasmina J., comuna Ghiroda, județul Timiș)

Sunt profesoară de limba și literatura română și am aflat de Sfântul Grigorie Decapolitul atunci când

am fost rugată să fac corectura pentru una dintre primele ediții ale volumului *„Viața, acatistul și paraclisul Sfântului Grigorie".*

Mie îmi sunt foarte dragi copiii și am dorit să mă număr și eu printre cei care pun sămânța cea bună în sufletele tinerelor generații. Pentru activitatea desfășurată în cadrul școlii noastre, am fost numită director general al acestei unități în mai multe rânduri. Înaintând în vârstă, am decis la un moment dat să mă retrag din această funcție, dar în anul 2008, la rugămintea colegilor mei din colectivul de conducere, am acceptat din nou numirea în postul de director.

Cu ajutorul lor am inițiat câteva proiecte, printre care și un program de semi-internat școlar, după orele de curs, pentru elevii ai căror părinți nu le pot oferi condițiile necesare pentru a învăța sau care nu le pot supraveghea activitatea. Mărturisesc că eram foarte implicată afectiv în acest proiect.

Am fost destituită după câteva luni, pe motiv de orientare politică sau mai exact pentru că nu aveam o anumită orientare. A fost un moment dificil pentru că toate aceste inițiative au fost blocate și mă gândeam cât este de greu să oferi ceva astăzi copiilor noștri. Mă rugam Maicii Domnului și Sfântului Grigorie să mă ajute să pot depăși această mâhnire.

În luna noiembrie am primit însă din nou un document oficial la cancelarie: decizia de numire ca director la școala noastră. Privind fila din calendar, am constatat cu uimire că era 20 noiembrie, ziua prăznuirii Sfântului Grigorie. Mi-am amintit de corectura pe care o făcusem odinioară și am vrut să recitesc acatistul sfântului, ca să-i mulțumesc și mă gândeam că va fi foarte greu să găsesc cartea printre sutele de volume din biblioteca noastră. Mirarea mea a crescut și mai

mult când paşii mi s-au îndreptat cu precizie spre locul unde se afla cartea.

Am citit cu bucurie acatistul, gândindu-mă că Sfântul Grigorie a vrut să mă ajute să primesc toate cu mulţumire, şi pe cele bune, şi pe cele mai întristătoare şi chiar să fiu apreciată cu dragoste pentru dăruirea mea faţă de atâtea generaţii de elevi. *(Iulia M., Bucureşti)*

În iarna anului 2008, ne aflam într-o călătorie de neapărată trebuinţă pentru rezolvarea unor probleme ce ţineau de activităţile ce se desfăşoară la mănăstirea noastră. După o zi destul de obositoare, la ceas de seară ne întorceam de la Bucureşti pe autostrada Bucureşti-Piteşti, circulând cu autoturismul mănăstirii pe şoseaua de centură. Cu puţin înainte de a intra în pasajul subteran, la prima curbă spre intrarea în oraş, pe partea stângă sunt amplasate câteva depozite mari.

Chiar în momentul când maşina noastră intra în curbă, din curtea unui astfel de depozit ieşea cu o viteză destul de mare un tir încărcat. Ca urmare a manevrelor de viraj, brusc, de pe prelata tirului s-a desprins o placă groasă de gheaţă, având dimensiuni destul de mari, cam 1,5m x 2,5m. Placa de gheaţă a alunecat cu viteză, pe direcţie oblică, spre parbrizul microbuzului în care ne aflam noi, pe bancheta din faţă.

Nu am avut răgaz decât să strigăm: „Sfinte Grigorie!" în clipa când placa de gheaţă a ajuns în dreptul parbrizului. Din acel moment şi-a schimbat direcţia, căzând jos, chiar în faţa maşinii, care nu a avut nici măcar o zgârietură. Am ajuns cu bine acasă, mulţumind Sfântului Grigorie şi îngerilor păzitori pentru ajutorul primit. *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa)*

Perioada adolescenţei a fost atât pentru fiul meu un răstimp cu grele încercări, cât şi pentru ceilalţi din familia noastră. Greutăţile financiare cu care ne confruntam zi de zi apăsau pe umerii tuturor, astfel încât el era la un pas de a fi eliminat din şcoală şi ameninţat cu corigenţa la limba română şi la limba engleză.

M-am decis în acel moment ca, alături de efortul financiar pentru a-l ajuta să înveţe, să adaug la rugăciunile pe care le făceam şi acatistul Sfântului Grigorie, către care am evlavie de multă vreme şi care m-a ajutat de fiecare dată. Cu ajutorul Maicii Domnului şi al Sfinţilor Săi, fiul meu a susţinut examenul de bacalaureat, obţinând nota 9,21.

După câţiva ani am plecat să lucrez în străinătate. Aflându-mă într-un moment dificil, căci uneori nu-mi găseam de lucru, în 2009, m-a căutat o doamnă a cărei fiică suferea de o depresie foarte puternică, ce se agravase în ultimii doi ani, întunecându-i viitorul şi izolându-o de prietenii ei. Tratamentul medical nu era eficient şi se chinuia fără niciun rezultat.

I-am oferit şi acestei doamne acatistul Sfântului Grigorie, sfătuindu-o să se roage şi să îşi pună nădejdea în ajutorul lui. După o perioadă de şase săptămâni în care mama s-a rugat pentru fiica aflată în suferinţă de atâta timp, a primit vestea că situaţia a evoluat pozitiv în chip neaşteptat. Fiica ei s-a înscris la facultate, unde frecventează cu plăcere cursurile, se poate concentra mai uşor, nu mai priveşte cu încordare situaţia din jurul ei şi se simte mai relaxată.

Totodată, şi eu am reuşit atunci cu rugăciunile Sfântului Grigorie să îmi găsesc un alt loc de muncă, mai potrivit cu puterile mele, de care sunt mulţumită.

(Dumitra P., Savona)

Sunt câţiva ani de când paşii mei au fost purtaţi pentru prima oară spre Mănăstirea Bistriţa de lângă Râmnic. Eram atunci într-un pelerinaj cu corul bisericii noastre pe la mănăstirile din Oltenia. Ajunşi la amurg de seară, aici la mănăstire am stat în biserică, m-am închinat Sfântului Grigorie Decapolitul, apoi am stat de vorbă cu una din măicuţele din obşte care m-a copleşit cu bunătatea şi blândeţea sa.

În zori, am intrat din nou în biserica mănăstirii, iar părintele ne-a citit o rugăciune pentru călătorie. Am plecat în drumul nostru, dar o parte din sufletul meu a rămas aici în mănăstire şi am ştiut că voi reveni. Au trecut cinci ani de atunci şi în fiecare an când am venit, am simţit lucrarea Sfântului Grigorie pentru mine, nevrednica.

La început, cu teamă şi cutremur m-am apropiat de racla sfântului şi i-am spus problemele care mă înconjurau şi de fiecare dată am simţit cum mângâierea, uşurarea şi liniştea sufletească îmi umpleau sufletul.

Într-unul din aceşti ani luasem o eczemă foarte urâtă care tindea să-mi acopere aproape jumătate din corp, indiferentă la încercările medicilor de a o trata. Necăjită din pricina acestui lucru, căci nu mai avusesem aşa ceva, m-am rugat Sfântului ca, de este cu putinţă, să treacă de la mine acest rău. Şi să ştiţi că adevărat s-a întâmplat, căci după cele 3 zile, cât am şezut la mănăstire, când am ajuns acasă nu mai aveam nici urmă de eczemă pe corp. Sfântul Grigorie chiar m-a ascultat şi m-a vindecat, iar eu i-am mulţumit.

Şi ca să vedeţi că toate rugăciunile sunt ascultate, şi chiar şi gândurile noastre, într-unul din aceşti ani eram la pangarul mănăstirii ca să cumpăr cărţi şi iconiţe, unde am văzut o cruce de lemn sculptată aşa de simplu cum mi-am dorit, dar vroiam să mai las şi un

pomelnic la Mănăstirea Lainici şi nu-mi ajungeau bănuţii. Şi ce credeţi că a făcut Sfântul? Mi-a dăruit acea cruce de lemn printr-una dintre maicile din mănăstire chiar la plecare. Aveam acum şi crucea de lemn şi banii pentru pomelnic pentru Mănăstirea Lainici.

Recent, anul acesta, 2009, la hramul Sfântului Grigorie, am venit împreună cu acelaşi grup de persoane, iar în acea zi, înainte de vecernie, ne-am aşezat la rând în curte să ne închinăm la racla Sfântului. Aşteptând şi rugându-ne fiecare în taină, spuneam celor din grup că mi-aş dori o floare cât de mică de la racla Sfântului Grigorie Decapolitul. Când am ajuns de ne-am închinat, am primit de la Sfântul prin măicuţa ce era lângă raclă, un buchet uriaş de crizanteme galbene. N-am mai văzut aşa flori frumoase şi erau exact 5 fire, câte femei erau în grupul nostru. Nu-i aşa că este minunat lucru că nu doar rugăciunea, ci şi gândul îţi este auzit aici?

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.

(Cornelia, judeţul Timiş)

M-am căsătorit cu Vasilică-Dorinel în luna mai, anul 2005. Totuşi nu aveam copii, deşi trecuseră trei ani de când ne-am căsătorit. După mai multe examinări medicale de specialitate ce nu ne-au dat speranţa unei familii împlinite prin naşterea de prunci, la îndemnul preotului nostru duhovnic, am venit în anul 2008 la Sfânta Mănăstire Bistriţa pentru a ne închina la sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul.

Am participat la Denia Canonului cel mare, ne aflam în perioada postului Sfintelor Paşti, pe 9 aprilie 2008. În timpul slujbei ne-am rugat la sfintele moaşte şi apoi am citit împreună acatistul Sfântului Grigorie, cerându-i cu nădejde ajutorul.

Şi bineînţeles că minunea nu a întârziat să apară. Sfântul Grigorie Decapolitul a fost fierbinte mijlocitor către Bunul Dumnezeu şi către Maica Domnului. După postul Sfintelor Paşti am rămas însărcinată.

După ce au trecut patru luni de zile, în timpul postului Adormirii Maicii Domnului, am venit la Sfânta Mănăstire Bistriţa, ca să mulţumim Sfântului Grigorie pentru această mare minune şi măicuţei care ne-a ajutat foarte mult în perioada când am venit la mănăstire.

Pe data de 17 ianuarie 2009 s-a născut fetiţa noastră Antonia, iar în luna mai am venit împreună cu ea la mănăstirea Bistriţa pentru a ne ruga şi a ne închina împreună la Sfântul Grigorie Decapolitul.

(Ştefania I., Craiova)

Anul acesta am fost şi eu împreună cu tatăl meu la Sfânta Mănăstire Bistriţa. Auzisem de la o persoană care este un real sprijin în viaţa mea despre Sfântul Grigorie şi despre minunile săvârşite de acest sfânt.

După un drum destul de greu pentru mine ca şofer, atunci când am intrat în biserica atât de impunătoare, m-au cuprins fiori de bucurie. Ajungând în faţa raclei Sfântului Grigorie, am izbucnit în lacrimi că am reuşit să ajung aici şi să cunosc în chip nemijlocit acest sentiment. Vizita mea la Sfânta Mănăstire Bistriţa a fost lucrul pe care mi l-am dorit cel mai mult să se întâmple şi care mi-a adus cea mai mare bucurie din acest an. Au fost zile de vis, în care am ajuns să cunosc persoane din mănăstire, locurile din jur, alţi oameni deosebiţi, simţeam că este cu adevărat un loc binecuvântat, tot timpul îl simţeam pe Sfântul Grigorie că veghează asupra noastră.

Acest moment al apropierii directe de Sfântul Grigorie mi-a schimbat viaţa, mă simt ocrotită, când am o problemă ştiu că el mă aude şi mă ajută. Am devenit mult mai împăcată cu mine şi cu cei din jur după ce am fost la această mănăstire. Am mai avut câteva peripeţii, dar Sfântul drag nouă ne-a ajutat şi a vegheat asupra noastră.

Până în momentul venirii la mănăstire nu puteam citi un acatist o perioadă de patruzeci de zile la rând integral, nu reuşeam, săream cel puţin o zi, dar de când m-am întors acasă, din septembrie, şi până la Crăciun am reuşit să citesc acatistul Sfântului Grigorie chiar cu uşurinţă, oricât de obosită eram sau oricât de multe probleme aveam, Sfântul era cu mine şi mă ajuta mereu. Sunt convinsă că de când l-am cunoscut, viaţa mea şi a familiei mele s-a schimbat şi se va mai schimba, în bine. Sfântul Grigorie ne ajută mereu, în fiecare zi, în fiecare minut şi secundă a vieţii noastre, trebuie doar să-i cerem ajutorul şi să ne gândim la el, căci sigur acest ajutor va veni! Fie ca Sfântul Grigorie să ne ocrotească pe toţi! *(Lavinia C., Timişoara)*

Lucram ca asistentă medicală la Secţia de Obstetrică şi Ginecologie la spitalul din oraşul nostru. După ce m-am căsătorit, am dorit să devin mamă, să avem o familie frumoasă.

Şi rugăciunile mele au fost ascultate. Am născut în anul 2007 un băieţel frumos şi sănătos, aşa încât am intrat în concediul post-natal pentru a-i oferi fiului meu îngrijirea şi educaţia necesară în această importantă perioadă.

După ce a mai crescut, m-am reîntors în colectivul din cadrul spitalului unde lucram înainte de întreruperea din pricina sarcinii.Am optat pentru această meserie

din toată inima şi m-am străduit să lucrez cu profesionalism întotdeauna.

Totuşi, acum mă încerca un sentiment de nemulţumire. Ceva în adâncul inimii mele se răzvrătea în timp ce lucram, mai ales atunci când trebuia să fiu în preajma medicilor în cazurile de întrerupere a sarcinii. Mă duceam adesea cu gândul la micuţul meu care mă aştepta cu drag acasă, la bucuria şi sentimentul de împlinire pe care mi l-a dăruit Dumnezeu prin acest copil, cu toate eforturile pe care le cere creşterea şi formarea lui ca om. Apoi mă vedeam iar lângă masa de operaţie, cu toate instrumentele alături şi vedeam toate acele fragmente din trupurile micuţilor ce nu aveau să mai zică niciodată „mamă". Nu cred că există o imagine mai cumplită ca aceea a mamei care lasă să fie spulberat darul cel mai scump din viaţa ei şi cred că dacă aceste femei ar putea să privească ceea ce se petrece cu trupul lor în acele clipe, şi-ar schimba definitiv hotărârea de a da morţii pruncul pe care Dumnezeu l-a ascuns acolo pentru a-l creşte şi a-l feri până la vremea rânduită pentru viaţa aceasta. Dreptul la viaţă începe cu dezvoltarea în pântecele mamei şi dreptul fătului de a se naşte.

Rana din sufletul meu se adâncea cu fiecare zi. Aproape că-mi pierdusem liniştea şi eram mai iritabilă, oboseam mai repede şi nu găseam în mine puterea de a continua să practic meseria pe care o iubeam.

Obişnuiesc să vin deseori cu familia mea la Sfântul Grigorie de la mănăstirea Bistriţa, pentru a ne închina la sfintele sale moaşte, ca să ne binecuvânteze familia şi să ne ajute să depăşim greutăţile de zi cu zi şi să ducem o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu.

M-am rugat aici ca să primesc ajutor şi de această dată. La scurt timp am primit de la cineva o broşură destul de documentată despre avorturi. Acea persoană mi-a oferit-o fără a cunoaşte frământarea mea lăuntrică, dintr-un îndemn interior şi a continuat să se roage Sfântului Grigorie pentru mine fără ca eu să-i mărturisesc îndoielile şi frământările ce le aveam cu privire la locul meu de muncă. Pur şi simplu dorea ca eu să nu sufăr consecinţele participării la astfel de păcate cumplite, inerente în cazul acelui loc de muncă. Acest păcat înfricoşător nu rămâne fără urmări asupra sănătăţii celor ce-l săvârşesc, asupra familiei şi asupra societăţii.

Dar Bunul Dumnezeu a rânduit cu mijlocirea Sfântului Grigorie în aşa fel încât am putut să îmi schimb curând locul de muncă. Acum lucrez în oraşul natal al soţului meu, aşa încât avem posibilitatea să fim tot timpul alături de fiul nostru. Şi mai mult decât atât, lucrez la un cabinet stomatologic, unde nu mai trebuie să asist neputincioasă la frângerea unei vieţi, ci încerc prin efortul meu alături de medic, să alin durerea aproapelui şi astfel să-mi împlinesc rostul printre oameni. *(Irina B., Râmnicu Vâlcea)*

În anul 2001 m-am căsătorit. La scurt timp după căsătorie au început să mă chinuie tot felul de gânduri negre, necurate. Nu mai puteam să dorm noaptea din pricina acestor gânduri întunecate, chiar de sinucidere. Simţeam că nu mai puteam suporta această presiune, parcă mă sufoca ceva. Nu îndrăzneam să spun nimic despre toate acestea soţului meu, deoarece credeam că va zice că sunt nebună sau că toate sunt doar nişte halucinaţii în mintea mea. Eram căsătoriţi de puţină vreme.

Văzând că nu mai pot să rabd această suferinţă, mi-am luat însă inima în dinţi şi i-am spus soţului meu prin ce stări trec şi ceea ce simţeam că se petrece cu

mine. Realizam că toate aceste gânduri nu pot fi decât de la cel rău. Atunci m-a urcat în maşină şi ne-am dus să ne rugăm împreună pe la mănăstiri.

Oprirea la Mănăstirea Bistriţa din judeţul Vâlcea, la racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul avea să-mi schimbe viaţa.

După ce ne-am închinat de trei ori şi am trecut pe sub racla Sfântului Grigorie, când m-am ridicat în picioare, am simţit cum toate acele gânduri au dispărut, parcă le-ar fi luat cineva cu mâna, eram un alt om. Un om mult mai puternic, mult mai luminat, am simţit cu adevărat ajutorul Sfântului Grigorie, care de atunci mă ocroteşte şi mă ajută neîncetat.

Îi mulţumesc din tot sufletul meu Sfântului Grigorie Decapolitul pentru rugăciunile sale către Bunul Dumnezeu pe care le duce pentru mine păcătoasa. Cu adevărat, Sfinţii lui Dumnezeu sunt calzi şi grabnici mijlocitori pentru noi. Pe scurt, aceasta a fost prima minune săvârşită de către Sfântul Grigorie pentru mine.

O altă minune s-a petrecut în anul 2007, tot cu mijlocirea Sfântului Grigorie. Deoarece aveam deja două naşteri prin operaţie de cezariană şi din punct de vedere medical, am rămas însărcinată prea curând cu cel de-al treilea copil, doctorii nu mi-au acordat prea multe şanse de a duce această sarcină la bun sfârşit.

Cu toate acestea, nu m-am temut de ceea ce a zis medicul care mă consulta, anume că este foarte posibil ca uterul să nu reziste pe întreaga perioadă a celor nouă luni de sarcină.

Mie nu mi-a fost teamă, pentru că am ştiut că am alături de mine pe Dumnezeu, Dătătorul de viaţă, pe Maica Domnului şi pe Sfinţii Săi. Domnul este Cel Care ne dăruieşte viaţa, deci şi sufletul pe care-l

purtam în pântecul meu era tot facerea mâinilor Sale. M-am rugat cu credinţă Sfântului Grigorie Decapolitul, cerându-i în rugăciunile mele să mă ajute el să duc sarcina la bun sfârşit şi i-am făgăduit că, dacă voi naşte un băiat, îi voi pune numele Grigorie.

Cu puţin timp înainte de a veni vremea să nasc, soţul meu a mers la Mănăstirea Bistriţa, la moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul şi eu i-am dat să atingă de racla sa hainele pe care trebuia să le iau la spital pentru naştere şi hăinuţele copilului, cele pe care avea să le îmbrace prima dată după ce se va naşte.

În dimineaţa zilei de 18 iunie 2007 m-am dus la spital pentru internare, aveam nevoie să fiu permanent sub supraveghere medicală. Sfântul Grigorie a luminat mintea medicului ce se ocupa de mine. Acesta a decis să-mi facă cezariană atunci şi să nu mai aşteptăm încă o săptămână, aşa cum era programat.

Înainte de a merge la sala de operaţii, m-am îmbrăcat cu haina pe care de soţul meu o atinsese la racla cu moaştele Sfântului Grigorie. Băiatul meu s-a născut perfect sănătos şi poartă numele Grigorie, aşa cum am făgăduit Sfântului ce ne ocroteşte întreaga familie.

După operaţie medicul mi-a spus că uterul era în pericol, deoarece peretele acestuia se mai ţinea doar într-o mică porţiune de ţesut endotelial ce se subţiase la maximum. Dar Sfântul Grigorie a avut grijă ca eu să pot duce sarcina la bun sfârşit şi băieţelul nostru să se nască sănătos.

Astăzi, când scriu această scrisoare, băiatul meu are trei ani şi jumătate şi atunci când este întrebat de la cine i-a pus mama numele, răspunde: "De la Sfântul Grigorie Decapolitul".

Îi mulţumesc Sfântului Grigorie pentru minunile săvârşite cu mine şi îndemn pe toţi să meargă să se roage cu credinţă la racla cu Sfintele sale moaşte şi rugăciunea lor va fi primită. Doamne, ajută-ne!

(Maria S., Stremţ-Alba)

Fiul nostru, Alin – Adrian, s-a născut la 23 august 2001. La naştere, cordonul ombilical a fost forţat de către medic în timpul travaliului, iar în următoarele ore a făcut hidrocefalie. După două luni şi jumătate de stat în spital, atât la Satu Mare, cât şi la Cluj, la indicaţia doctorului am fost îndrumaţi la operaţie – ori în Bucureşti, ori în Ungaria. Am ales Bucureştiul şi am plecat la operaţie. Dar doctorii de acolo nu ne-au dat prea multe şanse, spunând că Alin are creierul afectat în proporţie de 70%.

Ne-am întors acasă la Satu Mare fără a mai face operaţia, iar un prieten ne-a recomandat să mergem în Ungaria, la Debreczen, pentru a afla ce spun şi medicii de acolo despre suferinţa lui Alin.

Mi-aduc aminte că am ajuns într-o zi de vineri în Ungaria, medicii de acolo au confirmat diagnosticul de la Bucureşti şi ne-au propus ca în cel mai scurt timp să-l operăm, întrucât situaţia era foarte gravă. După încă două zile, copilul a fost operat şi i s-a introdus la cap un aparat de drenare a lichidului din zona afectată a creierului. Operaţia a decurs foarte bine.

La vârsta de doi ani şi jumătate, fiul nostru a avut nişte crize. Ne-am prezentat cu el la medic şi acesta ne-a confirmat diagnosticul de epilepsie Aceste probleme se întâmplau adeseori în apropierea sărbătorilor, de Paşti sau de Crăciun.

Am consultat mai mulţi preoţi, am făcut Sfinte Masluri acasă pentru copil, iar într-una din seri am

discutat cu un preot care ne-a sugerat să îl ducem pe Alin-Adrian la Mănăstirea Bistriţa din judeţul Vâlcea.

Acum trei ani, în 2008, am reuşit să ajungem la mănăstire. Drumul a fost foarte greu, copilului i-a fost rău pe tot parcursul călătoriei. Când am ajuns la mănăstire şi l-am închinat la racla Sfântului Grigorie, s-a liniştit.

De atunci, cu ajutorul Sfântului Cuvios Grigorie, se află sub tratament, fără a mai avea astfel de probleme, iar crizele nu s-au mai repetat niciodată.

Iar noi încercăm să venim în fiecare an ca să mulţumim Sfântului Grigorie pentru minunea înfăptuită cu noi. *(Familia Petreşeniuc, Satu Mare)*

În anul 2008, am venit aici la Sfântul Grigorie Decapolitul, într-un pelerinaj. În vreme ce ne închinam la sfintele sale moaşte, se afla acolo şi o femeie bolnavă, având duh necurat. Aceasta ţipa tare şi era agitată.

În timp ce se ruga la raclă, lângă mine, sticluţa de mir, cu untdelemn de la Sfântul Maslu şi untdelemn din candelele Sfântului Grigorie, pe care abia o cumpărasem, s-a spart ţăndări şi mirul a stropit-o pe această femeie, pe maicile de la strană din apropierea noastră, şi mine şi pe colega mea. Atunci s-a vindecat această femeie, iar noi am plecat sănătoase, uşurate de suferinţele pe care le aveam.

(Aglaia P. şi Cornelia G., Bucureşti)

Un alt prilej de a ne reaminti de purtarea de grijă a Domnului pentru noi, oamenii şi cum plineşte cererile celor care fac voia Sa este ascensiunea spre Peştera Sfântului Grigorie, în apropierea mănăstirii. Aici, rugăciunile cuvioşilor călugări ce vegheau lângă racla Sfântului Grigorie nu o dată au înduplecat pe

Dumnezeu. Astfel ziditu-s-au cele două sfinte lăcaşuri din peşteră, primul – Ovidenia, la începutul secolului al XVI-lea, iar celălalt – schitul Sfinţilor Arhangheli Mihail, Gavriil şi Rafail, drept mulţumire pentru izbăvirea de la moarte năpraznică a egumenului mănăstirii şi a celor dimpreună cu dânsul, "când au intrat ungurii şi au tăiat pre călugări".

Vieţuitorii acestor aşezăminte rupestre se aprovizionau anevoie cu apa necesară tocmai din râul Bistriţa, folosind un vas pe care îl ridicau cu un sistem de scripeţi, tocmai de la poalele muntelui, după cum se vede în ilustraţia arhimandritului Dionisie Eclesiarhul din 1796. După un răstimp, au primit mângâiere acestor aspre nevoinţe. Pentru a-şi astâmpăra setea şi trebuinţa hranei, în inima de piatră a peşterii se aduna de-acum apă într-un bazinet de piatră. Şi aşa a rămas locul până astăzi.

Istoria frământată a mănăstirii a presărat cu mărturii întreaga aşezare. Şi cele două lăcaşuri de tainică rugăciune din Peştera Sfântului Grigorie poartă încă neşterse însemnele trecutului.

Dar şiragul rugăciunilor ce s-au rostit încă dintru începuturi aici cheamă şi astăzi sufletele noastre la tainică rugăciune, acum, când pare atât de îndepărtată isihia şi retragerea desăvârşită din tumultul cotidian.

Credincioşii urcă şi astăzi spre acest loc de tăcută nevoinţă, ca o ofrandă adusă celor care au vegheat aici lângă sfintele moaşte, în vreme de restrişte, pentru ca şi aceştia, dimpreună cu Sfântul Grigorie, să mijlocească la Hristos, ca sufletele noastre să afle întărire şi bărbăţie pe cale cea strâmtă şi anevoioasă a poruncilor lui Hristos.

Asemeni urcuşului lăuntric se vădeşte a fi şi drumul ce trebuie străbătut până acolo. Nimic ziditor

nu se-mplineşte atât de lesne, aşa încât nu-i la îndemâna tuturor să parcurgă acest drum, dar cel care încearcă să-l străbată simte ajutor şi-nsufleţire.

Am condus şi eu grupuri de credincioşi pe acest drum, pentru a se închina în cele două bisericuţe din peşteră. Astfel am putut avea mărturia faptului că „oricui va cere, i se va da" după a sa credinţă. Iată unul dintre aceste prilejuri.

Un grup de pelerini muntenegreni dimpreună cu un preot de mir şi un ierodiacon au vizitat anul acesta mănăstirea noastră şi au dorit să viziteze şi Peştera Sfântului Grigorie. I-am însoţit pe parcursul acestui mic pelerinaj. Am făcut un scurt popas la Sfânta Cruce, unde părintele a rostit ectenia cererilor şi ne-a binecuvântat pe toţi.

La intrarea în peşteră, am mers mai întâi la Ovidenia, monument de la sfârşitul secolului al XV-lea, închinat Maicii Domnului. Aici au cântat „Cuvine-se cu adevărat" şi „Apărătoare Doamnă", spre preamărirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a cărei icoană în frescă s-a arătat mângâietoare şi vindecătoare a neputinţelor noastre. Părintele a rostit ectenia întreită, răspunsurile ţâşneau cu putere din piepturile oamenilor, în bună rânduială. În aceeaşi atmosferă de caldă rugăciune am vizitat şi Schitul Sfinţilor Arhangheli, ctitoria din 1633 a celui ce avea să devină mitropolitul Ţării Româneşti în 1637, Teofil, odinioară egumen al mănăstirii Bistriţa.

Înainte de a încheia călătoria noastră, credincioşii au dorit să mergem la izvorul călugărilor. I-am prevenit că este posibil să nu găsim apă, întrucât în ziua anterioară, maicile au urcat la peşteră să aprindă candelele şi acolo nu se găsea nici măcar un strop de apă. Pentru că prezenţa apei în bazinet nu este legată întru totul de schimbările meteorologice. Adesea plouă

torențial, dar nu se adună niciun pic de apă în inima seacă a muntelui. Alteori, deși era secetă, acolo se revărsa apă limpede peste marginea stâncii de forma unei cupe de piatră. Suspinul rugăciunii este acela care scoate lacrimi din inima muntelui și răcorește pe cel care însetează după dreptate și adevăr.

Dar ei au insistat să mergem, măcar să vadă acel loc, unde, precum în Horeb cândva, o pală de vânt subțire a răcorit arșița proorocului. Cerând împreună rugăciunile Sfântului Grigorie, ne-am îndreptat cu toții spre izvor. Am rămas în urma părinților, printre oameni. Astfel m-am putut bucura dimpreună cu ei, pentru că bazinul se umpluse cam două treimi cu apă rece și limpede. A fost suficientă să bea toți cei care erau prezenți, să se răcorească și să dea slavă lui Dumnezeu pentru mila pe care ne-o dăruiește de îndată ce Îl rugăm cu inimă smerită. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Am avut bucuria de a vizita în, pelerinaj Sfânta Mănăstire Bistrița, doar de două ori, însă credința și nădejdea în puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie Decapolitul m-au întărit și mi-au dat curajul să mă încumet ca, la vârsta de 39 de ani, să rămân însărcinată și să nasc un copil minunat, o fetiță, ce împlinește 2 luni la data când scriu aceste rânduri.

Cred că nu există bucurie mai mare pentru viețuitoarele acestei mănăstiri decât aceea de a afla că Sfântul Grigorie continuă să facă "minuni". Căci așa le numim noi, cei mai puțin credincioși.

Viața însăși, cu urcușuri și coborâșuri, cu toate provocările ei, este o MINUNE. Dar, vai, cât de mulți ani mi-au trebuit mie să înțeleg acest lucru! Am simțit nevoia să scriu aceste rânduri, ca să mulțumesc pentru răspunsul primit astă iarnă în postul Crăciunului.

Urcușul duhovnicesc al Postului Mare se vrea a fi încă o dată, tămăduitor sufletului ce, din când în când se "murdărește" de grija zilei de mâine, ce ne apasă tot mai greu pe toți. Însă nădăjduim în milostivirea lui Dumnezeu și pomenirea la sfintele slujbe, astfel încât totdeauna în noaptea Sfintei Învieri să fim cu toții împăcați, noi cu noi înșine și cu toți cei pe care îi avem aproape, lângă noi sau în suflet.

Nădăjduim că ne va îngădui Sfântul Grigorie ca într-o zi, cât mai curând, să venim împreună cu cei dragi, cu fetița noastră, să aducem floarea recunoștinței Sfântului nostru iubit, ce sunt convinsă că m-a ajutat și mă va mai ajuta și în continuare. *(Gabriela D., Ploiești)*

Adesea, printre cei care pragul mănăstirii noastre, se găsesc oameni aproape covârșiți de durere. Uneori această durere pare fără de sfârșit, adânc pre adânc chemând. Cred că nu este suferință mai mare decât aceea de a te vedea neputincios în fața durerii ființei pe care o iubești mai mult. Părinți ce suferă fără alinare pentru durerile copiilor, prunci ce pătimesc din pricina necazurilor părinților, prieteni ce își împărtășesc frământările pentru a depăși situații ce par fără de ieșire, toate acestea ne determină să fim împreună rugători cu tot cel ce are trebuință și să încercăm a ușura unii altora purtarea crucii acestor suferințe.

În luna iulie a cerut găzduire pentru o zi sau două la mănăstirea noastră d-nul Sorin. Cu inima frântă sub povara durerii a venit să se roage pentru sănătatea fiicei sale, în vârstă de numai doisprezece ani. Adela a fost victima unui teribil accident de mașină, soldat cu multiple traumatisme craniene și o fractură a brațului datorită impactului cu o rigolă betonată.

Într-o dimineață, mergând spre școală, a fost lovită pe trecerea de pietoni din apropierea casei de un

autoturism condus de o persoană aflată în stare de ebrietate şi aruncată spre un arbore, de unde a ricoşat, lovindu-se cu capul de marginea rigolei din apropiere. A fost dusă de urgenţă la Bucureşti, pentru intervenţii. Din păcate, a intrat în comă profundă pentru o perioadă îndelungată de timp. Personalul Spitalului "Marie Curie" din Bucureşti i-au acordat toată atenţia cuvenită, îndrăgind-o. Zilnic, părinţii, dimpreună cu cei apropiaţi s-au rugat pentru ca Adela să revină la viaţă. Pretutindeni unde au putut să anunţe, au cerut rugăciunile şi ajutorul Sfinţilor, precum şi ale tuturor care nădăjduiesc că Dumnezeu nu va lăsa fără răspuns rugăciunile noastre.

Dar credinţa acestor părinţi a fost puternic încercată. Au trecut trei săptămâni de zile, iar Adela trăia doar prin funcţionarea aparatelor, fără a da un semn de coerenţă. Părinţii îşi aminteau cu drag cât de mult îi plăcea fetiţei lor la mănăstirea de maici din apropierea oraşului şi încă sperau. Aşa au rânduit să o vegheze cu schimbul, ca fiecare să se poată odihni puţin. Tatăl şi-a amintit că obişnuia să vină la Sfânta Mănăstire Bistriţa pentru a se închina şi a cere ocrotirea Sfântului Grigorie Decapolitul.

Istovit de veghere la capul fiicei sale, a rugat pe cineva să îl schimbe pentru o zi şi a venit să ceară ajutor celui care a cunoscut atât de bine cumplita suferinţă a trupului: epilepsia şi hidropizia.

După aproape două zile de rugăciune fără de răgaz şi lacrimi ce ţâşneau din ochi fără istov lângă racla Sfântului Părintelui nostru Grigorie, a venit mângâierea. La vremea vecerniei, în timp ce se ruga cu lacrimi lângă sfintele moaşte, soţia a telefonat pentru a-l anunţa că mica lor comoară a deschis pentru prima dată după trei săptămâni întregi, ochii. La scurt timp a

fost deconectată de la aparatele de stabilizare a funcţiilor vitale.

Tatăl a plecat în următoarea zi înapoi la spital, pentru a fi alături de Adela şi de soţia sa, mulţumind Sfântului Grigorie pentru toată dragostea ce o are pentru noi, nevrednicii. La plecare a luat o cruciuliţă atinsă de sfintele moaşte, pentru Adela, ca binecuvântare.

La sfârşitul săptămânii, a anunţat că Adela şi-a revenit şi că inimoşii medici sunt mulţumiţi de evoluţia ei. *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa)*

Sfinte Grigorie, ajută mie nevrednicului, căci sunt păcătos. Roagă-te lui Iisus Hristos Domnul nostru la înfricoşata Judecată pentru noi. Îndreptează-mă pe calea cea adevărată şi izgoneşte de la mine toate îndemnurile diavoleşti. Ajută-mi să mă pocăiesc. Sfinte Grigorie, te rog, ajută pe tata, pe mama şi pe toate rudeniile mele cele după duh şi după trup, ca să ne mântuim şi ca Dumnezeu să aibă milă de noi păcătoşii la înfricoşata Judecată.

Iată, astăzi eu îţi aduc această jertfă pentru binele ce l-am primit atât eu, cât şi familia mea de la tine, Preacuvioase. Sfinte, îmi cer iertare în numele familiei mele, căci nu am mai fost pe la tine şi că nu ne-am mai rugat să ne ajuţi în greutăţi şi în ispite. Preacuvioase Părinte Grigorie, bucură-te! Amin. *(însemnare găsită la racla sfintelor moaşte – rugăciunea unui şcolar către Sfântul Grigorie)*

Nenumărate sunt mărturiile despre puterea rugăciunilor Sfântului Grigorie Decapolitul, căci „minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi". Să amintim aici de tămăduirile bolilor trupeşti şi, mai ales, de

tămăduirea tainică a sufletelor îndurerate ale celor care i-au cerut cu credinţă şi smerenie ajutorul, prin pocăinţă, întărindu-se în credinţă, nădejde şi dragoste. Este cu neputinţă a aminti aici toate întâmplările minunate care s-au petrecut în urma rugăciunilor adresate Sfântului Cuvios Grigorie. Fiecare dintre cei ce i-au cerut cu credinţă ajutorul au primit sprijin de la el, uneori chiar şi cei umbriţi de îndoieli, pentru ca şi aceştia, prin încredinţare lăuntrică, să aibe de acum ca hotar în inima lor, în gânduri şi fapte – piatra poruncilor lui Hristos.

Din dragostea lor cea mare, Sfinţii poartă în inimile lor pe tot omul, de pretutindeni, din veac şi până astăzi şi se fac părtaşi la suferinţele noastre aici, pe pământ, iar în veşnicie râvnesc să împartă cu noi bucuria cea adevărată, a cărei dulceaţă pe care o gustă încă de acum Biserica, unirea cea aievea şi desăvârşită a veacului ce va să fie. Această comuniune este mai presus de fire, săvârşită prin harul Duhului Sfânt.

Între comuniunea dintre persoanele Preasfintei Treimi şi cea din sânul Bisericii, unde viază în Hristos firea restaurată şi înnoită a întregului Adam, se comunică aceeaşi energie dumnezeiască. Vistierul bunătăţilor le dăruieşte celor pregătiţi să se împărtăşească de darurile Sale.

Străină de indiferenţă, asprime şi brutalitate faţă de cei de lângă ei, mila creştină, împreună-pătimirea Sfinţilor se dăruieşte în întregime celorlalţi în duhul blândeţii şi al smereniei lui Hristos, pentru a deveni şi noi asemenea Lui. Şi noi putem fi fericiţi atunci când prin pocăinţă părăsim negura patimilor pentru a trăi în lumina lui Hristos.

CUPRINS

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 021.211.32.60; tel. 021.212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Ctitorie a boierilor Craioveşti, Mănăstirea Bistriţa se înscrie între străvechile vetre monahale vâlcene. Prima atestare documentară a mănăstirii se păstrează în „Hrisovul de danie" aparţinând lui Vlad Vodă Călugărul, la 16 martie 1494. Încă dintru începuturi, în 1497, marele ban Barbu a adus de la Constantinopol moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul (780-842 d. Hr.), originar din Decapolia Asiei Mici, mare apărător al dreptei credinţe împotriva ereziei iconoclaste.

SFÂNTA MĂNĂSTIRE BISTRIŢA-VÂLCEA
Comuna Costeşti, judeţul Vâlcea
Cod 247115,
Tel./fax. 0250/86.33.27
e-mail: monbistrita@yahoo.com